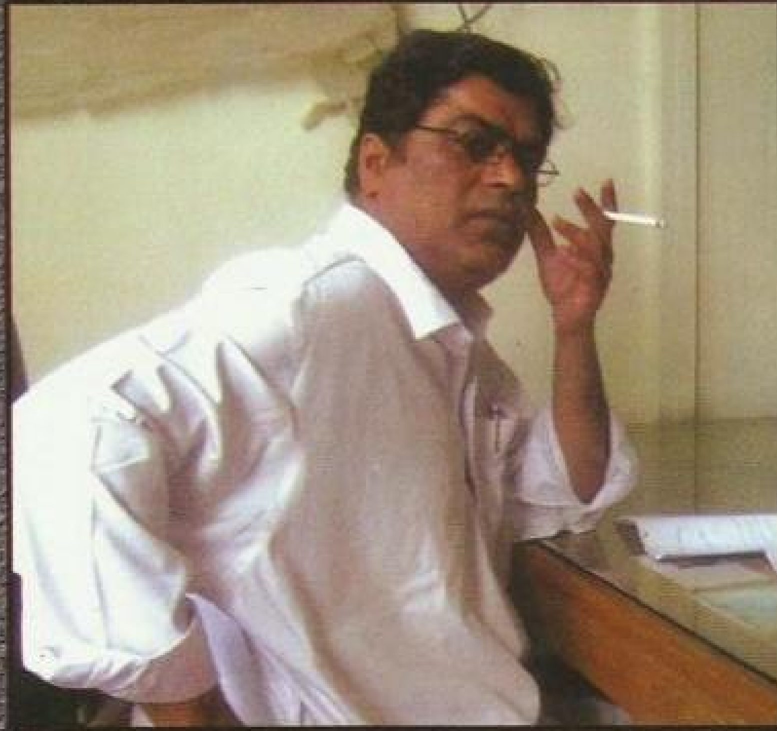
دریگے پنچ بیت

ـــ

اے آر داد

شنگکار بلوچستان اکیڈمی کیچ

وانگی ءِ نام:	درگے پچ بیت
ندکار:	اے آر داد
اولی چاپ:	اگست 2009ء
وانگ:	500
ندکش :	نزیر داؤد
چاپار:	شفق پرنٹنگ پریس کراچی
شنگکار:	بلوچستان اکیڈمی کیچ
بہا:	100 کلدار

ماھان ءِ نام ءَ

کہ

منی کسانی ھمائی ءِ گورا گوستگ

لڑ

من چی بگوشاں

دنیگا ھمنچو آزمانک کہ جشنگ یا بگوش ھما کہ من ءِ وت دوست بنت ھمیش انت پچنگ ءِ ترا آورتگ انت۔ اگاں بلوچی فکشن ءِ وانوک اشاں دوست کن انت اے ھم آھانی وتی جندءِ سرپدی انت۔

اے آر داد

24فروری2009

خانہِ دوست کجاست؟

2001 یا ہے زمانگ ات کہ مبارک قاضی ءِ نام ءَ یک دیوانے ماں گوادر ءِ برجم دارگ بوھگا ات ۔ من ھم وَاد صاحب ءِ ایدگہ سنگتانی دیدار ءِ سر

بوتاں ۔ دیوان آسر بوت ۔ دوی بیگہ ءِ من سنگتانی گشتگیں ڈس ءِ سرا سر بوتاں اے جاگہ منی دل ءِ واھگ نامیں مردے ءِ کپان ات کہ ھوداں اَمبر ءَ گلگے ءِ آس ءِ شیرکئی ءِ پری مغرب تہارءِ چہ آزمان ءِ اِیر کپت ۔ ھمادروازگ ءِ دپ ءَ نشتہ ات:

تو آس ءِ شیرکئی کجے

من سنگاں چو جنگل ءَ

منا چوں کہ آس ءِ شیرکئی ءِ پری ءِ گوں محبت بے نیست ات ءُ وَاد ھم کساس یک ءُ دو سال بوتگ ات کہ آس ءِ شیرکئی ءِ پری ءِ گوں نارضا ات ۔ دریا نزیک ات ، وَاد ءِ منا ھمراہ کت ، دیم پہ دریا ءَ ۔ دریا ات ، وَاد لبزانک ءِ سرا گپ ءَ ات ءُ من چو مدام ءِ وڑا گوشدار گا اتاں ۔ "قاسم! اے رنگیں دیواناں لچہ چونا ءَ کس گوشدار یت" ۔ چوں کہ من ہے دیوان ءِ لچے وانگ ات ءُ وَاد ءِ ہے لوٹگ ات کہ من لچے نشتہ کنگ ءُ ویل مکناں ءُ آوں اے واستہ کہ کس اش گوشدار یت ۔

لچہ بہ بیت یا آزمانک یا کجام ھم تیر ءُ بہرے نوکی ءِ مردم پہ ہلو ہالو وتی دل ءِ جاگہ نہ دنت ءُ پریشی ءِ بے وانوک ءُ بے مردم بوھگ مرچیکیں کسہ ءُ مزنیں گپے نہ انت بلکیں واں ازل ہے رنگ ءُ بر جاہ منتگ ءُ پیداک انت ۔

وَاد ءِ آزمانک بگندے ھما مردمانی واستہ ہچ معنا مدار انت کہ آیانی چم ءُ گوشاں Realism ءِ ابید دگہ ہچ چیز معنا مدار یت ، اسکول ءِ گراونڈ ءِ اگاں کے کلاہ ءِ تہا کرگوشک بے پہ کش ات گُڈا آیانی چارِنی توار ہفت آزمان ءِ روت بلے کے اگاں آیاں اے بگشیت کہ فرانز کافکا ءِ کارست

وپتگیں واب ءِ لیلئے بیت گُڈا آیاں باور نکنت کہ چوں چوں بیت؟ ہے چوں چوں بیت اصل ءِ لبزانک ءِ لبزانک کنت ءُ وَاد ءِ کسہاں ، وَاد ءِ کہ ۔

"من وتی واباں نویساں"

"جوان انت کافکا ءِ ھم وتی واب نویسگ انت" (کاشال)

وَاد کافکا ءِ منوگر انت ءُ لوٹیت ہے تکلیف ءِ بگوزیت ءُ ہے شدت ءِ کار بکنت ۔ انچو کہ کافکا وتی بابت ءِ نبشتہ کنت "نبشتہ ءِ وھد ءِ باز رند ءِ من وتی جند ءِ وتی پشت ءِ سوار کتاں" کافکا وتی کسہانی تہ ءِ Nihgtmarish Atmosphere ، بیچار ءِ گار کنگ ءِ مارشت ، ترس ، جان ءِ پچانی پاد کنگ ءِ سوب ءِ لبزانک ءِ دنیا ءِ یک جتائیں گالبندے ءِ رواج دنت کہ آئی ءِ Kafkaesque گشنت ۔ پیشکا آ ئن سانن وتی سنگتے ءِ کافکا ءِ کتاب ءِ وانگ ءِ وھد ءِ بس ھنچو گشیت "ایشی ءِ کسہ دماگ ءِ کراش پیداک کن انت" ۔

کافکا ءِ اے Kafkaesque دروشم وَاد ءِ کرا باز کم گندگ ءِ کئیت بلے چو لوئس بورخیس ءِ کافکا ءِ پیچیدگی ربند ءِ شیدائی یے ءُ ہر سیمانی کشک جتا انت ، دوست ءُ نہ دوستی دگر انت ۔

وَاد ءِ کسہانی تہا پیچیدگی زبان Iconography ءِ انچیں زیبائیں مثال دست کپیت کہ بگندے چہ ءُ پیش ماں بلوچی ءَ است مہ بیت:

"..............دمانے ءِ لیب ءُ رندمنی چم دیوال ءِ در تگلیں زام ءُ کپت انت کہ تنکیت نوک ءُ پتاک ات ۔ زام ءِ کش ءُ ولجہ ءِ ورنائی ءِ اکس بے ھم ورتگ ات ۔ بکمرے دل ءُ انگ وھدے چہ ابیرہ کلئے ءُ روے تہ ایشاں بر گوں اے مپت ءُ اوا کپت ءُ زوال بنت ۔ اے سبب ءَ منی چم ولجہ ءِ اکس ءِ بدل ءُ زام ءِ سک انت ۔ چارگ چارگا زام من بانز لانی سرا کپت ءُ منی نکشی ایں بانزل اش اچ بن ءِ ست انت ۔ منی نزانگیں بدن نگرو چکیں تا کافی سراز نزرگا ات ءُ بانزل میز ءِ سرا شت ءُ کپتت ۔"

(شپ منی قبرءِ ساہگ ءَ)

"ہے سفرءِ وہدءَ من آئیءِ چمانی موساں سنگ بیتاں، آئیءِ چمانی سیمی موسم کسانی ءِ وزگ بونگ، پشت کپتگیں دوئیں موسانی تہا یک انسر گمیں دریاے ات۔ یک شپ کپتگیں سحب بے۔"

(کاشال)

دادءِ زبان ءِ کارمردی دادءِ مستریں پجار انت۔ استعارہ ءِ چیدگانی ہوری ءِ وانوک ءِ Imagery آئی یک نہ کوئیں سلسلہ ئے گندگ ءَ کنیت۔ بلکہ اے Image ءَ کہ آئی ءِ سیادی گوں Olfactory ءَ براں بوءَ انت۔

"........نیمروچ ءِ چمشی کت لوگ ءَ انگاں گذ اانا گرءِ منا گمان بوت منی تہا مشکے مرتگ"

(ماچیراتیں)

اے کسہ ءِ تہا" مرتگیں مشک" ہر کجا کہ کنیت وانوک ءِ مرتگیں مشکے ءِ بوہ بیت۔ اے رنگیں Imagery کساس تراداد ءِ گیشتریں کسہانی تہا گندگ کنیت کہ کدی آہانی سیادی گوں گندگ (Visual)، تام (Gustatory)، بوہ (Olfactory) ءُ کدی گوں اشکنگ (Auditory) ءَ انت۔ "مرتگیں مشک" یکیں وہدءَ وت جتا یک Symbolic Significance ئے داریت ءُ وانوک ءَ اے جیڑ گالا چار کنت کہ کارستءِ تہا "مشکے" پرچا مرتگ؟ ایشی ءِ جاگہ ءَ، کتارے پرچا نہ انت کہ گیشتر بزناک تر انت؟ ماریا ایدگہ چیزے پرچا دوست کنگ نبوتگ؟ ءُ اے "مشک" کہ کارستءِ تہا مرتگ اے چی یے؟ ضمیر؟ بلوچیت؟ احساس ءِ کُنز؟ یا.....اے سلسلہ ءَ ہنچو کہ برئے روت ءُ یک تقطبے

ءَ سر بوہگ بگندئے بیمارزان مہ بیت۔ دادءِ مستریں کمال دادءِ Brevity ءَ براں انتصار انت۔ دادءَ شرسر پدانت کہ Brevity مدام پہ معنا ءَ راہ ءُ در ئے۔ اگاں کدی ہم دادءِ کارستءِ دست ءَ گلاس یے بہ کپیت گڑا داد چوش کدی نبشتہ نہ کنت" آئیءِ دست ءِ گلاس وڑامبگ ءَ

سمینٹ ءِ سرا کپت ءُ ٹکر ٹکر بوت"، بلکیں اے روءَ داد مدام چوش نبشتہ کنت" آئیءِ دست ءِ گلاس زمین ءَ کپت" ادا یکے وَ نہ تھتاوت"، "ٹپگ" ءِ کردءِ تہا" ٹپگ" ءِ آواز ہوار انت۔ بلکیں" گلاس" ءِ چہ گلاس ءِ معنیاتی کالب ءَ ہم در کنگا بوہگا انت۔

دادءِ کارست واب ءُ راستی ءِ نیام ءَ لکیر کدی کش ات نہ کن انت۔ ہے رنگ ءَ کہ وا بے ءَ Time ءُ Space ءِ پاسداری نہ بیت۔ ماگندیں کہ کارست جاگہ ءُ چیزے بے تی کنگ ءَ مٹ بنت، کارست شہرءَ نشتگ بلے دوگام ءَ گیابانے ءَ سر بیت۔ اے کارستانی "ذہنی کیفیت" منا مدام چو ما دہکانیگ ءَ گمان بوتگ کہ وہدے نیمروچ ءَ ڈگارءَ کار کنگ ءَ رندوتی کاپرءَ واب کپیت داں ئے (3) مردم کنیت آئی ءَ تلام کن انت ءُ بادشاہ ءِ پلنگ ءِ سرا واپین انت۔ دہکان کہ بست کنت۔ گندیت، ہیا!!! من وَ بادشاہ ئے آں من یک پیا واب گندگ ءَ بوتگاں کہ من دہکانے آں۔ کے تچک بیت

پداواب کپیت آ ئے ایں مرد پدا کایاں دہکان ءَ تلام کناں ءُ کاپرءِ چیرا کارنت۔ چہ واب ءَ پاد کیت گڑا حیرت بیت من واب دیستگ کہ من بادشاہے آں۔ دادءِ کارست ہم ہے رنگیں سفرے آں ءُ بگندے آہانی واہش ہمیش انت کہ بادشاہ بوتیں انت بلے ہے آہانی تال انت۔ چونگ تسوءِ یک رندے واب دیست کہ آبالوے ءُ توں آگشیت کہ من نزاناں کہ من چونگ آں کہ واب دیست من بالوے آں یا من بالوے آں ءُ واب گندگ ءَ آں کہ چونگ آں۔ ہے رنگ ءِ یک کسے ءِ نام "ہنشترکنگ وارت" انت کہ ہودا کارست ءِ Continous flow of thoughts without using usual method of description بیان کنگ بوتگ انت۔ کسہ بندات بیت:

"من ہر سہب ہے کشک ءَ چہ گوزاں دیم ءِ دُکان ءَ پدوتی بلک ءَ زہر گراں"

اوادلگوش کرزیں نقطہ ایش انت کہ "زہر" چشمیں چیزے نہ انت کہ ہر سہب گرگ بہ بیت ءُ کسہ کار

ہم "زہر" ءِ گوں چشیں سیادی یے بندوک کنگا نہ انت کہ وانوک ءِ دل چیزے ءِ یاوتی کشک ءِ ہمگا بروت گنڈا انشی ءِ مطلب ایش انت کہ "زہر" وتی ہچی معنا ءِ ویل کنگا انت ءُ اوا "زہر" ساختیاتی نقطہ

نگاہ ءِ آمعنا ءَ ویگانہ انت چوکہ ہما چیز کہ پہ کشک ءِ کار مرو بیت بلکیں اے "زہر" ءِ آزمانک ءِ جند، Text وت یک جتائیں معنا یے دیگ ءَ انت کہ آئی ءِ گوں آ "زہر" ءِ ہچ رنگیں سیادی نیست کہ مور، انسان ءُ ایلکاں دیگ بیت۔ اے کہ ہمنچو کہ دیماروان کنت پیر مرد، زہر، کاگد، شہر یکشل ءِ وتی جاگہ آں مٹ کنان انت چو یک وابے ءُ ورو شم ءِ۔

دادءِ چندے انچیں کسہ انت کہ آہانی تہا اساطیری رنگ ءُ وروشم مارا داد ءِ بورخیس ءِ سیادی ءِ سرا گپ فرمانت چوں کہ بورخیس ءَ انچو کہ برزءَ من بشتہ ہم وتی اولی سبک چہ کافکا ءِ در برجاہ ءُ وانتگ۔ بہ گفت ءِ بورخیس آ ہما اولی مردم انت کہ کافکا ءِ ہسپانوی زبان ءُ رجانک کنت ءُ داں عمر ءِ گڈی وہداں ہم آ کافکا ءِ مریدے زانگ بوت۔ بورخیس اے کشک ءِ پہ وت ہچ ہیبے سرپد نبوت کہ آئی ءِ The Great wall of china ءِ وانگ ءَ رند وتی دو نامداریں کسہ "بابل ءِ لاٹری" ءُ "بابل ءِ کتابجاہ" نوشتگ انت۔ داد وتی آزمانک "توں دروازگ ءِ ہچ نکناں" ءِ تہا بورخیس ءُ انتظار حسین ءِ مثال ءِ پہ وانوک ءِ یک درے پہ گوست ءُ اساطیری رنگ ءُ داب ءَ کہ کشک ءُ ابید بلوچ ءِ انوگیں جاورانی ہمگہ بازیں نقطہ یے ءِ دلگوش گور کنائیں ایت کہ آئی ءِ سرا گپ بوت کت کنت۔ بلے ادا من ایوک دادءِ کار مرد کتگیں "دروازگ" ءِ ہمگہ آہگ لوٹاں کہ چو بورخیس ءِ "شطرنج" ءَ انت ءُ مارا دادءِ فہمگ ءَ کمک کت کنت۔

"...... منی پت ءِ مرگ ءِ ہشتگے پورہ نہ بوتگ ات کہ مردے ءُ مئے دروازگ جت"

(بے موسم ءِ)

"......واب تی وتی انت تی کشک ءِ پدا ایشانی تہا کس ءِ بہر نیست گڈا چے سوج لوٹ ے ؟ من پاد اتک ءُ دروازگ ءِ ہمگہ رہاوگ بوتاں"

(کاشال)

"......دروازگ ءِ کسے ٹکگ ءَ انت...... من دروازگ ءِ ہمگہ رہاوگ اتاں"

(ماچیراتیں)

"...... یک روپے من آئی ءِ راتیں دست ءِ چپ ءُ چونیں لکیراں گوں لیب ءَ اتاں کہ یکے ءِ دروازگ جت"

(شپ منی قبر ءِ ساہگ ءِ)

"..... سنکتاں لوگ ءِ میارات ءُ شپاں بے وہد مہ ترات کہ زمانگ شر نہ انت بہ مزنیں دروازگ ءِ گرگ ءُ بے حال نبوت۔"

(بزیں ساہگ ات)

ءُ گنڈی ءِ "من دروازگ ءِ ہچ نہ کناں"

برز ءِ شون داتگیں "دروازگ" وتی سیاہگانی ہمراہی ءِ پرپچگ کپت کہ چہ سیاہگ ءِ ڈن "دروازگ" ہمگہ ئے بس یک دروازگے۔

بلوچی لبزانک ءِ ساچشتی روانگ ءِ سرا گپ نبوہگ ءِ سوب ءُ چیزانی سرا گپ گران انت ءُ ہنگیا اے ہم زانگ نہ بیت کہ بلوچی کسہ کجام موسم ءِ ساہ زورگا انت۔ من دادءِ مدام یک وانوکے بوتگاں ءُ استاں ءَ اے برزءِ چندے حیال انت یک وانوکے ءِ وتی دوستریں آزمانکار ءِ سرا۔

قاسم فراز

1 مئی 2009۔ کیچ

تھاریں دمکےٓ گوزان اتاں

ھیال ءِ دستاں جون

اد ءَ آھک ءَ گوں تب آ ءے بوتگ۔ ہر روچ گمان بیت کہ آس منی پشک ءِ دامن ءَ سر چنگ۔

''ہمیش انت کیت نوں جان ءَ سر بیت'' چماں سوچیت، ساہ ءَ سوچیت

''چون انت......... ''اے منی وسوس انت۔ اے شھر ءِ دانگیں بےزبانیں سوگ تے''..... ''ھو؟ راست انت؟'' ....

''ھوز اناں ترا باور نہ بیت؟ ....'' ماہ ءَ بیت، روچ ءَ بیت من ءَ چون نہ بیت''..... اد ءَ دگہ کس نیست بیدے من ءَ۔ من وت ءَ گوں گپایاں، منی چم انت، منی گوش انت۔ منی پوز انت۔ ءُ منی ساہ انت کہ دل ءَ چہ دور انت۔

''چراگ ءَ کش۔ شپ ءَ شپ وش تر انت'' ....نہ مہ کش ءِ، من ءَ ترس ایت۔ شپ روچ بوت شھر ءِ دریگ شم بیت انت۔ مردماں چم لگاشت انت دست وتی ھون کت انت۔

''اے شھر ءَ انسان نشتگ انت کہ دلوت؟'' ....

''زاناں تو پیسر ءَ نہ اتکگے''

''بہ اتکگیناں گڑا ترا جست کت؟'' ..... ''انسان کم تر انت دلوت زیات''۔ اے شھر ءِ درچک ناوراہ انت۔ پلّانی سریں گون نہ انت۔ شاتل کوراں انت جمر اں چہ دیمتر نہ گوز انت

، اد ءِ مردمانی زبان لونجان انت۔ من ءَ وتندگ تندگ ءَ انچو گمان بیت کہ من مراں من ءَ چیزے لگت دنت ءُ کش ایت .... ءَ برے برے کہ دروگ بندیں کے گنداں تہ دل گوش ایت'' بجن بجن کش اشی ءَ چیاز ندگ انت۔ بلے ھمے دمان ءَ ھیال منی گورجگ ءِ دستاں بارت۔ تو کہ اشی ءَ کشے گڑا ترا ھمے دمان ءَ کے سنگے سرءَ جت'' .... ''برو بے دل!

انچو ترسے چیاراستی ءِ راہ ءَ مرک زندگی انت "حو؟ تو وتنگ کہ کے ءَ گوشنگ ؟" ..... تو گوں وشی سرکن ءِ منزل ءِ چراگ ءَ کش۔ شپ ءَ شپ وشتر انت۔

روچ بوت شہر ءِ دریگ شم بیت انت۔ مردماں روآ بنا کت۔ بے راہ ءَ کس نہ گوست۔ منی جون ایرات۔ جون ءِ سر ءَ کا گدے ایرات کہ نبشتگ ات۔

شپ ءَ شپ وشتر انت"۔

☆☆☆

من ھوں پیدا کاں

آئی ءَ را آئی ءِ چم باز دوست ات انت۔ اولی رندءَ وھدے آ پت ءَ مدرسہ ءَ پہ وانگ ءَ برت ءَ نادینت۔ آئی ءِ چم بے ساہ ءَ بے گمیں چتانی ھدا ایندے ءَ گوں ڈچار کپ انت۔ بے نیموں ءَ آئی ءَ روچے ھوں شم نہ کت۔ آدیگا آئی ءِ چتانی سبک ءَ شر بلد نہ بوتگ ات کہ ورنائی ءِ دوداں آجتا کت انت۔ جنک لوگ ءَ شت ءَ نبشت ءَ بچک رھادگ بوت۔ آئی ءَ وتی سرجمیں کتابانی سرءَ دو چم ابدمان کرتگ ات کہ آئی ءِ جندءِ رنگ ءَ بے چاڑ ءَ ملور وانگ جاہ ءِ دیولاں چارگ ءَ انت۔ گوں آئی ءَ وانگ جاہ ءِ انچکیں خیلہ ءَ اوشتگ نہ بوت۔ آجست ءَ آئی ءِ چمانی شوھاز ءَ گار بوت۔ آئی ءِ لوگ ءِ مردماں آئی ءَ را باز شوھاز ات بلے شوھاز شوھاز ءِ شوھاز ءَ گار ات۔

مذ تے ءَ رند آئی ءِ مردماں آ رءَ دل ءَ جنگ شموشت ءَ بے خیال کت۔ آ کجا کجا نہ شت ءَ کجا کجا آ نہ شوھاز ات۔ اے راھانی سرا باریں پنچو چتاں آلوٹ ات بلے آئی ءَ وتی دل پہ وت جتا نہ کت۔ آ ھمودا آتک ءَ پیر بوت ءَ ھمودا آتک وتی باراش بوتگ کہ اودءَ کسے ءِ پادانی پہ نشان ھوں ھرانہ انت۔ آ ھما گیابان ءِ ریک ءَ جاکاں باردات ءَ گل کت۔

چرے آزمانک ءِ وانگ ءَ پد آئی ءِ دوست ءَ چہ کتاب کپت ءَ تاک تاک بوت آئی ءَ انچو گمان بوت کہ من ءَ ھوں وانگ جاہ ءِ زمانگ ءَ انچیں جنگے دوست بوتگ کہ آئی ءِ چم دنیا ءِ چماں جتا انت۔ آ چہ کرشی ءِ سراپادا اتک ءَ آ دینک ءِ دیم ءَ اوشتات۔

"من داں ھما وھدی بیرو نہ کناں ءَ نیایاں داں وھدے گوں آئی ءَ ڈچار نہ کپاں"

آئی ءَ وتی سامان بست انت ءَ رھادگ بوت ھما چمانی شوھاز ءَ کہ یک برے آ آئی ءَ نہ رستگ ءَ بیراں بوتگ۔

☆☆☆

آھانی نام ءِ ھدا ءِ نمدی

آ چہ بس ءِ ایراتک ءِ اتک چراگانی دیم ءَ نشت۔ آئی ءِ سرتاک کپتگ ات۔ آئی ءِ چم کل ءَ شنگ ات انت۔ ءَ آئی ءِ شاگور ھشک ات انت۔ آئی ءِ دیم ءِ مزنیں میدانے ویران اَت۔ نہ برمشے نہ توارے۔ ایوک یک جلکے گوں وتی بت ءَ ھمے میدان ءِ کل ءَ اَت۔ آئی ءِ چہ کینگ ءَ سگریٹ ءِ پاریکیت کشت ءَ سگریٹے بُن دات۔ ھے جلک ءِ چارگ ءَ لگ ات۔ جلک ءِ بت وتی دل ءِ داشتگ ات۔ آزمان ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ ات۔ ھے کہ چم اش مرد ءَ کپت انت۔ ورک اش ذرت ءُ اتک ھمے مرد ءِ دیم ءَ نشت۔

''تو چہ کجا کائے؟''

''من چہ دور ءَ پیدا کاں''

''ترا اے شھر ءَ کس نیست''

''اے منی بت ءُ پیرکی ھنکین انت''

''تو گڑا لوگ ءَ نروے چی ءَ؟''

''من مساپریاں''

''تو نہ گشت من ءَ مردم ھست؟''

''آ زندگ نہ انت''.........

جلگ ءَ وتی بت آئی ءِ دیم ءَ اِیرکت ءُ کپ ءَ لگ ات۔

''من اوں مساپریاں من ءَ اوں کس نیست''۔

''تئی بت ءُ مات؟''

''اے بت ءَ گندے منی دراہ ھمیش انت''

دوھیں دمانے ءَ وتی باتن ءَ کپت ءُ گاربوت انت۔ گوات تم ات، ھوربوت، چراگ مُرت انت بلے آھانی نیام ءَ تھاری نہ ات۔ آ یکے دومی ءَ گندگ ءَ ات انت۔ جلک ءِ چم مرد ءِ پیشانی ءِ کرچکاں کپت انت۔

''اے تئی پیشانی ءِ کشک؟''

''اے منی تجربت انت''

''تجربت پچی انت؟''

''زند ءِ بکشاتگیں زھری ءُ وشی انت''

''من ءَ پرچی پرنیست؟''

''تو دیگا کسانے تو دنیا ندیتگ''

جلک ءَ وتی بت چہ مرد ءِ دیم ءَ چست کت ءُ وتی دل ءَ داشت۔

''تو دروگ بندے، من کسان نیاں''

''لاں تو اَرد ءَ کسانے انگت''۔

یکبرے پدا ایشانی نیام ءَ بےتواری ءِ ھمراں بست۔ ھمے سہت ءَ اشاں یکے دومی ءِ راشری ءَ چارات۔ چراگ پدا روک بیت انت۔ بلے نہ اود ءَ آ مرد نشتگ ات نہ جلگ گوں وتی بُت ءَ۔ ایوک ءَ کاگدے ایرات کہ گوں اے لبزاں نبشتگ ات۔

''پت ءَ وتی چک دیست، بلے بچ نیاورت''۔

☆☆☆

نامحرمانی شہرءَ

من کہ بیرہ کت ءُ اتکاں سرجمیں شہر آپ ءُ زرنگ ات ءُ مئے کپان ءُ آورتگ ات حور ءُ دل ءِ سیل ءُ گورتگ ات۔ من سنگ ءُ سیاہ اتاں۔

من وحد ءِ دمانے ساری سیل ءُ اتاں نہ آسمان سیاہ ات، نہ گرند ءُ گروکے ہست ات من ءُ اے گمان اوں نہ ات کہ حد اوں حمت یک بیگلے گوارانت ءُ یک بیگلے دروحنت۔ من دیگا سنگ ءُ سیاہ اتاں۔ منی پاداں جواب داتگ ات۔ من لوٹ ات کہ دِ نءُ بہ جنزاں، من لوٹ ات کہ وتی لوگ ءُ وتی مردماں بشوحازاں۔ بلے من گوشے چوسد سالی پیر مردے ءُ وتی جان ءِ زکت ءُ وشی وارتگ ات انت۔ منی مارشت ءُ بکرانی تاکچہ بستگ ات انت۔ اگاں گندے منی چماں گرشت مہ کتیں من وت ءُ رادست ءِ وت گشتگ ات۔ ہمے چم ات انت کہ وتی محرماں شوحازگ ءُ ات انت۔ بلے انچو لوگ ءُ مردم ءِ تہا من کئے ءُ شوحازات کناں؟

سرجمیں شہر دیگا گوں ترندی ءُ گردش ءُ ات۔ اگاں منی وس ءُ بوتیں پہ وتی محرماں من اے گردش داشتگ ات یک یک ءُ تہا ہیں درہنگ ات انت ءُ وتی لوگ ءُ مردمانی حال گپتگ ات۔ چو منی دست ءُ نہ بوت۔ منی دل ءُ اتک کہ چھال بجناں وتی محرماں توار بجناں ہمے بگوشاں کہ بیاات من ءُ شوحازات من گاراں۔ بلے من کہ کوکار کنگ لوٹ ات کوکار کت نہ کت، چھال جت نہ کت، منی نک حشک ءُ کلنڈ ءُ ات۔ گوشے کسے ءُ منی پریات بیچ کپتگ ات انت۔

من ہمے جیڑگاں گوں واب کپتاں۔ سحب ءُ کہ چم بیچ بوت انت سرجمیں شہر رد ءُ سرءُ مئے کپان ءِ دل ءُ آبادات۔ من چم شانک دات انت وتی لوگ شوحازگ لوٹ ات ہما جاہ ءُ کہ

مئے لوگ بوتگ انت اود ءُ نہ ات۔ من لوٹ ات کہ پاد بیایاں وت بروّاں بشوحازاں وتی محرماں، وتی لوگ ءُ، چست بوحگ ءُ گوں من ءُ گمان بوت کہ من سنگ ءُ سیاہاں من شت نہ کناں۔ من نوں پیر بیتگاں، ءُ نوں منی لوگ ءِ مردم من ءُ بیجہ اوں نیارانت من ءُ مزنیں مدتے بیت کہ چہ آہاں سستگ ءُ جتا بیتگاں۔

اے گپ دل ءُ نہ منی ات۔ اگاں ترا برات ءُ گوحار ءِ بیجہ نیارانت بلکیں۔ بلے مات وتی زھگ ءُ چتو ر ءَ بیجہ نیاریت؟...... منی چم دیگا درنگ ات انت کہ منی گوشاں چھال ءُ کپت "لالہ"...... ویرانگیں لوگے ءُ چہ اے توار اتک۔ منی چم ہما لوگ ءِ دریگ ءُ کپت انت کہ کسے بے سند ءُ سما من ءُ توار کنگ ءُ ات...... اے یک مزنیں دریگے ات۔ سرجمیں لوگ ءِ مردم ہمرا ات انت۔ برات دریگانی دپ ءُ اوشتاتگ ات انت۔ گوحار مات ءُ ہمرو بگ ءُ ات انت۔ مات ءِ گریوگانی توار کہ منی گوشاں کپت من کید ءُ چہ آزات بیتاں چو کہ کسیں زھگے ءُ درک زرت ءُ مات ءِ درگاہ ءُ وت ءُ دوردات۔

من کہ مات ءِ چماں پہک گنگ ءُ اتاں چمانی پشتہ ءُ ہمے جنتگ ات کہ مااے شہرءِ ھکی ایں وارثیں بلے مارا شریں لوگے تام ءُ نیست، ماشانی زبان ءُ سر پدبیت نہ کنیں۔ ءُ اشانی دوداں گوں سیل ات نہ کنیں۔ بیا درکپیں دگہ بازارے روئیں۔ ما سر گپت ءُ رحادگ بوتیں۔ ما لوٹ ات کہ دور بیاہیں مئے راہ ءُ در بیگواہ ات انت۔ مارا یک برے نامحرمانی پشکاہ ءُ گوزگ کپتگ ات۔ آحانی منت گرگی ات۔ اے گپ منی مات ءُ نہ من ات ءُ ماپدا گوں گریتگیں چمے بیرہ کت ءُ وتی سیاہ ءُ تہاریں لوگ ءُ اتکیں پدا سنگ ءُ سیاہ بوتیں۔ بکرءُ مارشتانی تاکچہ بندگ بوتگ انت نک حشک ءُ کلنڈ بوت انت ایوک چم بیچ ات انت چارگ ءُ ات انت بس۔

☆☆☆

منی چماں راہ بدے

من دیوال ءَ گوں تکّ دات ءُ اوشتاتاں ۔ آ منی نیمگ ءَ چارگ ءَ نہ ات ۔ آئی ءِ پشت پرات ۔ آ ذرهیں ساماناں چنگ ءُ یکجاہ کنگ ءَ ات ۔ آئی ءِ وشّی وتی سریگ ءِ لمب ءِ بست انت ءُ رنج ءُ گم منی چمّی ءِ ذوردات انت ۔ من آئی ءَ چارگ ءَ اتاں ۔ آ من ءَ گندگ ءَ نہ ات ۔ آئی ءِ پشت دیگہ پرات ۔

آئی ءِ دست برت پہ آدینک ءَ کہ دیوال ءِ ودیم ءَ لونجانیں گھڑیال کپت ءُ دہ ءِ سرءَ اوشتات ءُ بند بوت ۔ من شاہکارات ءُ چکّند ات ۔ آ هم ءَ ودیم تر ینت ءُ من ءَ چارات ۔ کس ءَ کینگ آئی ءِ چماں چہ پیداورات انت ۔

''تو من ءِ سر چی ہر چی گشت کن ئے بلے پاند ءَ اتاں ۔''

آ پد ءَ سر پٹ بوت ساماناتی در جنگ ءُ یکجاہ کنگ ءَ ۔ شپ تر ات ءُ صبح بوت ۔ صبح ءَ کہ من وھدے بست کت من هچ گندگ ءَ نہ اتاں ۔ آ هم ءَ ساماناتی ہمبیگ ءَ منی دوهیں چم اوں گشتگ ات ءُ بر تنگ ات انت ۔

☆☆☆

چراگانی شہر ءَ گاریں لوگ

آ گوں وتی چکاں کا گدی بوجیگ ءَ پر کنگ ءَ ات ۔ چمانی مروارد یں لاسانی زرہ آھانی دل اولیگ ات انت کہ بے قواریں زرہ ءَ کوپگانی سرءَ چپ چپ ءَ ایر بیگ ءَ ات انت ۔ کستریں چک ءَ چہ پت ءَ ہے پول کت ۔

''اما مارا اصمارس ایت کہ دل لوٹ ایت؟'' ......

''ھو'' نادلکشی پسو ءِ پت ءِ مات ءِ دل ءَ کار ءِ چہ جت ءُ دیر چارگ ءَ لاچار کت ۔

پت ءِ دل ءَ اولیگ ءِ راداشت ءُ یاتانی شمال ءِ تہ ءَ گار بوت ۔

''اے شہر ءَ ما چوں نشت کنیں کہ سالے بیت منی لوگی ءَ دو گوھارے نیست ۔ منی چکاں الوک در یگ دروازگاں گوں گوازی کنگ ۔ منی کارگس ءِ مردم دراہ منی پیچاروک چیگ انت بلے کس ءَ گوں من وتی دل ءِ گپ نہ جنگ'' آ اے گپاں گوں چمانی زبان ءَ وتی لوگی ءَ گوشگ ءَ ات ۔

''ببجن اولیگ ءَ زوت دراچ ءِ شہر ءَ'' آھاں یکے دومی ءَ چہ ءِ گپ جت ءُ اولیگ جتان بیت انت ۔ بیگاہ چنگ ات ۔ نوں آھانی بوجیگ دگہ شہر ءِ ءِ سر چیگ ات ۔ نوں آھاں اولیگ جنگ ءَ دبر تنگ ات ۔ آ ھانی دست تر اسل ات انت ۔ دل زہیگ ۔ مات ءَ مچاچ حرکت ءَ چکانی لنغانی سرءَ ایر کت انت پت ءَ گریت ، ہنچو گریت کہ کا گدی بوجیگ تر بوت بلے چولاں نہ برت ۔ نوں الوک آھانی مات سرانگ ات کہ اولیگ جنگ ءَ ات ۔ ءَ چک مات ءِ زانسراں واپینگ ءَ ات انت ۔

شپ بوت ۔ مات ءَ گریت ہنچو گریت کہ آھانی چک سرانگ انت بس ۔ اشانی تہ ءَ نہ کسے ءَ اولیگ جنگ زانگ ات ءُ نے گریوگ ۔ آ مات ءَ چمانی رنگلیں ارسانی زرہ بکو بیت انت ۔

☆☆☆

تراچون بچاراں

من آشھرءَ اوں درآمداتاں ۔ درستاں گوں منی دوستیءَ راستی ات بلے منءَ انچو گمان بوھگءَ ات کہ منءَ کس نزانت ءُ من کسءَ نزاناں بلے درست منءَ زانگءَ ات انت ۔ من کہ بے لوگءَ داشتگ ات ۔ ایشاں منءَ پیسرءَ ندرستگ ات ۔ بلے من اے وابءَ تہءَ پیسرءَ دیستگ ات انت ۔

بیگاہ ءُ ترات ءُ شپ بوت کندیل روک کنگ بوت ۔ ماناں وارت ءُ نشت دیوان کت ۔ وتءَ سازاات ءُ دنیاا ریجت ۔ دراہ پدا ایشک بوت ءُ پاداتک انت ۔ کپان ءِ دلءَ کسانیں جلکےءَ منی نپاد چیر کنگ انت ۔ استار منی دلءِ سرءَ ات انت ۔ ماہ منی چمانی تہءَ روک ات ۔ اگاں منءَ وس بوتیں من اے ماہءِ وث جہل کرتگ ات ۔ منءَ تہاری وش بیت ۔ من تھاریءِ تہءَ زرنگءَ زحریں آپ وارتگ منءَ رژناھی نہ ساچیت ۔ من گوں دلءَ گپءَ اتاں کہ چڑ کہ پے بوت ۔ حماجلگ منی سرزینءَ اوشتاتگ ات ۔ من لوٹ ات کہ آئی بگوشاں منی دیمءَ بند ترا گوں من وتی دلءِ رازاں درشان کناں کہ آئیءَ بیرہ کتءَ منی چماں چہ دور بوت ۔ من واب نہ کپتاں ۔ اے کپءَ آ کپءَ لیٹ ات ءُ شپ سحب کت ۔

من مساپریاں ، مساپرءَ گوں دلءِ رازاں وتی کے درشانیت ۔ بلے دلءَ نہ منءَ ات ۔ من چہ جلگءَ نمیرانیں نشانی پے لوٹ ات ۔ آئیءَ منی چمانی تہءَ چارات ءُ پاداتک ۔ ھے کہ آئیءَ بیرہ کتءَ اتک آئیءَ عینکے گون ات ۔ آئیءَ عینک منی چماں دات ءُ منی دیمءَ نشت ۔ رنگءُ موسم بدل بوت انت ۔ منی تب ءُ مارگ آنہ انت کہ کھتےءَ پیسرا ات انت ۔ منءَ انچو گمان بوت کہ من وتی جنک ءِ دیمءَ نشتگاں ۔

☆☆☆

تا کچیانی شمءَ ماہ

گوات ژپ ژپءَ آئیءِ تا کچیانی شمءَ چو تیرءَ سستگءَ رھادگ ات ۔ شپ وتی ھستیءِ بشارتاں زرشان انت ۔ ماہ وتی نگرھیں برانزاں آئیءِ بانءَ ورزگءَ ات ۔ ساھگ آئیءِ چماں چو نوک سرپچکیں گلابءَ تالان ات ۔ آئیءِ دلءَ چو چیلیں زھگءَ مزکت کہ من پاد بیایاں ہے ساھگءَ دست بجناں بلے آئیءِ جنین کہ آئیءِ سرزینءَ نشتگ ات ۔ آئیءِ چمانی تہا ھمے جشتگ ات کہ نوں تو پاداتک نہ کنئے ۔

آئیءَ اے گپ سک تورات کہ من چم ھیچءَ عمرءَ کدہ حشک انت ۔ گوات دنگا ژپ ژپءَ آئیءِ تا کچیانی شمءَ تیرگوارگءَ ات ۔ جنین چست بوت کہ تا کچیاں بند بکت کہ آئیءِ تہوگے جت ۔ جنین اوشتاتگیں جاہءَ سنگءَ سیاہ بوت دیمءَ نہ کتزات ۔ "اگاں چہ من پاد اتک نہ کناں ، بلے منارا بل کہ من اے ندارگءَ چاراں ، من اگاں چداں ساھگءَ دست جت نکناں بلے منا بل کہ من اش ماراں" آئیءِ گنگیں زبانءَ وتی درد جنینءِ دیما تالان کت ۔ آئیءَ نوں سرجمیءَ زانتگ ات کہ من وتی نیستیءِ تہاریں چاتءِ زندانءَ کیداں ۔ من اوک چارت کناں ، مارت کناں بلے دست جت نہ کناں ۔

گواتءَ نوں دبرتءَ وتی واب جاہءَ شت واب کپت ۔ تا کچ بے تواریءَ گوں یکے دومیءَ چارگءَ ات انت ۔ ہے گمان بوتگ ات کہ گوات ءِ سرا کندگءَ انت ۔ ہے گوشگءَ ات انت کہ گوات وتی مرکءَ چہ آشنا نہ انت ۔ اے آئیءِ مرک انت کہ مانہ پرشتیں ۔ بلے آوت پرشتءَ کپت ۔ ماہءِ گباراوں بیگواہ بوت ۔ نوں سرجمیں ندارگ آئیءِ چماں ، چو آئیءِ

ورنا ھمی ءِ اکس ءَ ساپ ءُ دلکش ات ۔ آئی ءِ راستی دست ءَ دیوال ءِ دیم ءَ تنگ اتگ ات ۔ آئی ءَ وتی چمانی دریگ وتی جتین ءِ نیمگ ءَ چِچ کت انت ۔ جتین ھما سھت ءَ سرپد بوت ءُ پاداتگ ۔ آئی ءِ تھت ءَ را کنزبنان ءَ تا کچانی نزیک ءَ آورت ۔ آئی ءَ نوں گمان بوت کہ من نداگ ءِ تہا ارکپتگاں بلے دنیگا ماہ ءِ ساھگ آئی ءِ دستانی دس ءَ چہ دُورات ۔ یک برے آئی ءِ دل ءَ اتگ کہ وتی جتین ءَ بگوشیت تو بروماہ ءِ ساھگ ءَ وتی دامن ءَ کن ءُ بیار ۔ من انشی ءَ دست جنان ءُ بوساں ۔

ھمے کہ آاے گپ ءَ گوں وتی جتین ءَ بہ کت کہ آئی ءَ بچکند ات ءُ وتی دیم تر ینت ۔ آئی ءَ وتی پت یات اتگ کہ وھدے پیری ءَ عاجز بوتگ ات آئی ءَ کوپگ ءَ تنگ ات ءُ آپ دست ءَ بر تگ ات ءُ آورتگ ات ۔ ءُ آئی ءَ ہے عمر ءَ گمان بوتگ ات کہ انسان کسان دوربند ءَ بیت ۔ ءُ پیریک رندے ، مرچی من ھما دہ سالی زھگ ءِ داب ءَ نیون کناں ماہ ءَ لوٹاں کہ بہ پچکاں ءُ آئی ءِ ساھگ ءَ دست بجناں ۔ آئی ءَ وتی دیم جتین ءِ نیمگ ءَ ترینت ءُ گپ ءَ لگ ات ۔

"تو کدی اوں گلہ نہ کتگ ۔ تو کدی اوں اے نہ گوشتگ کہ تو دیر پرچی کن ئے ۔ ایوک یک شپے منا یات بیت کہ تو گوشتگ ات وتی اے شپ گردی ءَ یلہ دے ۔ بلے من کہ گپ نہ زرت تو کدی اوں گلہ نہ کت منا چونہ گشت کہ محلہ گس ءَ بیا ۔ منی شپ گردی منی تجانی موسے بوتگ ۔ ءُ اے موسم ءِ تہا من ماہ اوں نزیک ءَ دیستگ اے زمین ءُ آسمان یک بوھگ ءَ دیستگ انت ءُ ھر ندارگ نزیک ءَ ماراتگ ءُ بوتگ ۔ بلے منا کدی اے گمان نہ بوتگ کہ ماہ ءِ ساھگ ءَ دست بجناں بچاراں کہ سرد انت یا گرم ۔ مرچی کہ من وتی نیستی ءِ اے زندان ءَ کیداں منا باز اپسوز بیت کہ من پرچی ماہ ءِ ساھگ دست نہ جتگ ءُ نہ چاراتگ ۔ منی محرم! نوں من کدی اوں اے ساھگ ءَ دست جت نہ کناں ۔ بلے گوں تو دسمندی انت کہ اے تا کچاں بند مکن اے ندارگ منا چارگ ءَ اوں تاحیر بکشیت" ۔

آئی ءِ چمانی ارساں دور کت ۔ جتین ءَ وتی ملگور آئی ءِ دیم ءَ شنگ کت انت واں اے ماہ آشنا مہ بیت کہ اے عہد ءِ ترسیں سپاھیگ لگور بوتگ ۔ ماہ ہے سھت ءَ ارکپت تجاریانی زرہ ۔ ءُ آ کپے دوی ءِ تہا ارکپت ءُ بیگے بوت انت ۔

☆☆☆

کاگدءِ چی نبشتگ

کاشال

''من وتی واباں نیسگ لوٹاں'' آئی ءَ بے رنگ ءِ منی نیمگ ءَ چارات ءُ درا ئینت گوشے اچ من سوجے گرگ لوٹیت من گشت کہ ''جوان انت کاتکا ءَ اوں وتی واب جشتگ انت، ءُ اسل سساساچ ھمے واب انت بلے نزانئے کہ ہر کس واب دیست نہ کنت! بازینے ءِ نصیب ءَ واب ءِ جند نیست۔

''اگاں ہمیشانی تہا یکے تو ءَ بوتے گڑا چون کنئے؟''

''تو گنڈ امنی چم ندستگ انت'' آئی ءَ زہر کت اے سحت ءَ آچو جلے ءِ منی گمان ءِ کوھسر اں زُست۔

یک سالے سر، دوھیں درآمدیں شہرے ءِ یکیں بان ءِ تہا داں شش ماہ ءَ یکجاہ بوتگیں ، بازبراں ہے خیال بوتگ کہ ما یکیں کس ایں، ہمیشکا آئی ءَ منی چارگ ءَ لج بوتگ من ءَ آئی ءِ ، بلے ہے کہ بیرہ کنیں ءُ وتی شہر ءَ کائیں آئی ءِ گپ ءَ نہ شمشتگاں،

''انسان وتی دیما کپت نہ کنت''۔

ہے سفرءِ وحدءَ من آئی ءِ چمانی موساں سکیگ بیتاں، آئی ءِ چمانی سہی موسم کسانی ءَ وڈگ بوتگ، پشت کپتگیں دوئیں موسانی تہا یک انرنگیں دریاےات۔ یک شپ کپتگیں ہجے۔

''تو کجا شتے'' آئی ءَ منی کوگ ءِ سر ءَ دست اے کت ءُ گوا چتیں دنیا ءَ آورت، آئی ءِ دیم انچو ہچ ات گوشے ہمیش انت نو کی جنگلے ءِ عور بوتگ۔

''تو چی گشے واب.........

من آئی ءِ گپ چاپت درائینت۔ ''بچار واب یکتا ہیں چیزے ءِ اشی ءِ تہا دوی کس ءِ بہر نیست بلندے وانوک اشاں بے معنائیں چیزے سرپدبہ بیت ءُ مہ دانیت گڑا.....؟

''من پروت ءَ عیساں من کس ءَ وتی واباتی شریدار نہ کناں۔ اگاں کسے ءَ منی واب ءِ دست بنت

کناں۔ من پہ اِشی ءَ نہ رنجاں۔ من ایوک وتی واباں نیسگ لوٹاں"۔

آئی ءِ چرے پسوءَ مئے نیام ءَ بےروچ ءِ ندارگ سازاں کت، ماد وئیں گونشے دراج چندیں سفرے ءِ چنگ ءُ ساھگے ءَ سر بوتگیں، بس گپّی نہ ات، ما یکے دومی ءِ چارگ ءَ اوں نہ اتیں بلے من کہ چیر وکانی آئی ءِ چماناں پہ وہوک ءِ جہد کت انچو مدت گوزگ ءَ رنداوں آچہ دوئیں موساں نہ ھچنک ات۔ چہ شپ پکّیں سہب ءَ انسرتگیں دریاءَ۔

"چہ ئیشی ءِ جواتر انت کہ ھچنگ اش کن" اے انسرتگیں پاسانی پروشگ ءَ پہ من سگریتے روک کت ءُ آئی ءِ دلگوش وتی نیمگ ءَ کت، ڈیل ءِ شھم ءِ منت ءَ آئی ءِ صورت ءِ رنگ ءُ رکشک گیشتگ انت۔

"چو ہما وھدی بیت تو من ءَ زہر بدئے"۔

"زاناں پرچی؟" من آئی ءِ چمانی تہا چم بند داشت واں آئی ءِ دل ءِ جہلانک ءَ سر بہاں۔

"اگاں من واب ھچنگ نہ کنت آروچ دیر نہ انت کہ من ءَ کشنت، پمن زندگ بوھگ ءَ ایوک بے پشت کپتگ کہ وتی واباں ھچنگ بکناں"۔

"واب تئی وتی انت تئی گوھگ ءِ پدا اشانی تہا کس ءَ بہر نیست گڈا پہ سوج لوٹئے؟" من پاداتک ءُ دروازگ ءِ نیمگ ءَ جنزگ لوٹیت، منی تہ ءَ آنوں گنوک بوتگ، اگاں بزانئے نوں چہ آئی ءَ من دیر تنگ اتاں۔

"اے راست انت کہ اے واب منی چمانی سہب ءُ بیگاہ ءِ رنگیں رنگ انت، اشانی تہا دگہ کس ءَ بہر نیست بلے اے وابانی مستریں کارست توئے من اے واب تئی ھمراھی ءَ دیستگ انت، کہ ءِ نیسگ ءِ سرا اگاں کارست ءَ جست کنگ مہ بیت کہ تو ام نہ بیت"۔

من گاے دیما شتگ اتاں کہ آئی ءِ پسوءَ من ءَ ھموداسہہ کت من ءِ وتسر اشک بوت کشئے من گنوکے آں، آئی ءِ گپانی ھچی ءَ آئی ءِ جند ءَ اوں نزاناں کہ کئے انت۔

☆☆☆

نی پدا درواز گ ءَ ھچ نہ کناں

اے وھدی منی درواز گ بند بوتگ آچہ مئے میتگ علاقہ نت ءُ ریک ءِ روحت آباد بنت منی درگیگ ءِ سرءَ آئی ءِ نکشی ئیں کاگد کے ایرات چہ ھمائی ءَ من زانت کہ مئے شھر حزن بوتگ۔ آئی ءِ دل ءَ نہ بوتگ کہ وتی کوھنیں جاگہاں یلہ بہ کنت ءُ ریک ءَ بہ روت بلے نوں آئی ءِ مات اوں پیرات ءُ پدا آئی ءِ پت چہ ازل ءَ اے گاڑی ءَ مٹ کن ءُ آئی ءَ بزیر، اے ٹی وی ءَ بہا کن ءُ تو کیں بے بزیر۔ ہمیشکا آئی ءِ پت چوشیں گواتے ءَ نہ مرزت کہ وتی پت ءُ پیر کی یاتگاراں بہا کنگ ءَ انت پرچی۔ بلے آئی ءَ ہر بیگاہ من ءَ یات کت گوں من اے گپ جنگ کہ یک روچے بورغیں ءُ وھدے دیست کہ شھر داری ءِ مردم شھد گے ءِ ودر چپے ءَ کڈگ ءَ انت گڑا چنک ءَ آمید گس ءَ شت ءُ ھمے گشت ئے کہ آدرچک ءَ ما چون بسدن ءُ چنگل دئیں کہ ازل چو ماتے ءَ پہا سارتیں ساھگے بوتگ۔ اگاں یک بیگاھے آئی ءَ اے گپ جنگ ات گڑا دومی بیگاہ ءَ الم آئی ءَ انتظار حسین ءِ نام گپت۔ تو زان ئے آئی ءِ دل ءَ گوست ءِ ھمر پرچی گوران انت۔ من سرسر بنت لتاں۔ ہمیشکا کہ گوست ءَ آئی ءِ کوھنیں دیار ءُ جاھاں آئی ءَ کنت بکشنگ من اوں ھما تنگ ءِ مردماں من وتی کوھنیں جاہ ءُ زمین ءَ چوں یلہ کناں۔ من ھمے لوگ ءِ درگیگ ءِ دپ ءَ نشتگ ءُ آئی ءِ پت ہر روچ زرگ بڈ ادریا ءِ روگ ءَ دیستگ منی کسہاں ھمے مردمانی درد ءُ گم ڑرتگ ءُ وت ءَ معتاد دار کرتگ۔

بلے مرچی کہ من آئی ءِ گپاں دل ءَ کاراں ھمے حیال کیت کہ وتی تو کیں لوگ ءَ بارئیں اے وھدی پچ کنگ ءَ بیت۔ من یکبرے پدا وتی درواز گ ءَ بند کناں ءُ تہا رواں۔ اے شھر چو چپے ءَ ھر ماہ کیں سُران بوت ءُ من ہر ماہ ھمے حیران اتاں کہ چی بے بیت۔ من ءَ آئی ءَ یکیں زمانگ ءَ کسہ ءِ وانگ ءُ نیسگ بنا کرتگ ات بلے آ ز گسمائے ات ہمیشکا آئی ءِ کسہانی

تہا تاکے ءِ ہنرگ ءُ گواتے ءِ کشگ اوں بے معتانانات۔ اے وھدی کہ مے شہر ءِ دیمروئی ءِ حال تاکان ات من ءُ آ یکیں بُنگپ ءِ سرءَ گدارے نیسگ ءَ اتیں، اے گدار ءِ بنجاھی کارست جنینے ات کہ ماہر دوئیں شپ ءِ یازدہ ءُ دوازدہ ءِ نیام ءَ آئی ءِ گوراشتگ اتیں بلے مادوئیں چہ یکے دوئی ءِ چیرا تیں، یک بیگاھے کہ مانشتگ ات ءُ شراب ورگ ءَ اتیں گڑا آ گپ ءُ کپت کہ جتو چیری چی۔ من مردچاں مریم نامیں جنینے ءِ گورا روا آتگ ءَ یاں آ من ءِ چودوتی شہر ءِ ورنگ ءُ گمان بیت آئی ءِ گوراچ من ءَ امید درآمد اوں زروآ کن انت۔ من اوں آئی ءِ گوراروان کایاں۔ بلے آ من ءِ پرشتگیں لوگے ءِ پچیں درواز گے ءُ گمان بیت کے کجام اوں وھد ءَ بیت تلگ نہ لوٹیت۔

نی نزاناں آ کجا سربوتگ بلے من ھمو داسر بیتگاں کہ پچیں درواز گ ءِ دپ ءَ پیر مردے ءَ آئی ءِ ڈیل ءُ دوتی چم سک داتگ انت ءُ نشتگ نی آئی ءِ چم اوں نزور بوتگ انت،

گوش اوں کر بوتگ انت، سلاتیں نگردے انچو چونرگ ءَ آئی ءِ کپتے ءَ آورتگ ءُ سر کتگ، بلے باریگ ءَ ناتگ بلکیں منی حیال ھمیش انت آئی ءَ ھمے رنگ ءُ نگردے ءِ چونرگ ءُ بہ پرمایاں آئی ءِ باریگ ءَ میاراں، ھمے پیرمرد ءِ باوست آئی ءِ گدار ءِ تہا اوں ھست، بلے آئی ءَ ھمے گوشتگ کہ منی گدار ءِ تہا اے الوک مریم ءِ جانشو وگ ءَ آپانی اریکتوک بیت۔ ھمے گپ ءَ آئی ءَ تاھیر ریت کہ مریم آئی ءَ آپانی اریکتگ ءَ گوشیت۔ بلے گدار ءِ آھر ءَ آ پیران بیت ھمے روچ ءَ مریم ءِ لوگ ءِ بازار انسریت۔ اے روچ ءَ آ کس ءَ گوں دپت ءُ واب نہ کت دراھیں شپ ءَ شن ءِ مساپر آئی ءِ درواز گ ءَ جی انت، بلے آپ کس ءَ دیگ نہ بیت۔ من یکبرے پدا تہا روان ءُ درواز گ ءِ بنداں شتگیں ناکانی تہانوں منی چماں مریم پیردرا بیت نوں آئی ءِ سرچپ ءَ اسپیت بوتگ، نوں دل نہ گوشیت پادروازگ ءَ بچ بہ کناں من اوں مریم ءِ پنتی ءَ پیر بوھگ لوٹاں۔

ناول ءِ آھری دراوں حل ات۔

☆☆☆

پدا باریں چے بیت

چشمک آئی ءِ چماں انچو دراچگ ات گوشے شیشگے آئی ءِ دیم ءِ سرا لچگ بوتگ۔ تزا بیت میتگ ءِ مردماں ھمے گوش ایت کہ مے مرگ ءُ کرکیگارڈ ءِ مرگ یکیں چیز انت۔ تزا ایات بیت کہ گوتم ءِ چہ آئی ءِ پھلشو ءِ جست گپت واجہ حداھست کہ نیست۔ تو زان ئے گوتم ءِ چے گشت۔ ھو ھومن سرپداں تزا الوک تیر چہ پاد ءَ کشگ لوٹیت اے چارگی ءَ نانت کہ چونیں تیرے ءَ اشی ءِ زھر چونیں انت۔

ھمے نیمروچ بیت آرس ایت آزانت اوں کہ من کے وپساں، بلے بچار ھمیش انت درک انت ءُ کئیت وتی جستانی چاپکاں گوں منی واب ءَ ٹپیگ کنت۔ اے بس باریں کدین ءِ سر بیت۔ منی دیم ءَ شتگیں جنک ءِ پیپُہ بند ند جاہ ءَ چہ کے کنزا اتگ ءَ اے نیمگ ءَ کپتگ۔ من پاد ءَ دراج بکناں؟ بلے منی نزیک ءِ پیرمرد ونیگا چماں بند نہ کنت، بلکوئی منی نیمگ ءَ چارگ ءَ ات۔ اے کئی توار انت۔

لبز انگ نہ آشوب کاریت نہ راج ءَ بدل کنت۔

اے درچکاں بچار چوں گوزان انت۔ اے کراپی گوست منی پیرک گلام الی ءِ چارگ ءَ جنت۔ آئی ءِ اوں انچیں تہے بوتگ مدام پہلی میٹ وارتگ ئے من کسانی ءَ مدام آئی ءِ ھمرائی ءَ گورانی دکان ءِ چیز ءِ کرگ ءَ شتگیں۔ منی اندر ءَ شک اولی سرا ھمائی ءَ روتگ کہ مرچی آئی ءِ بار ھمنچو گران انت کہ من اش زرت نہ کناں۔

آروچی من کسان اتاں آئی ءَ من ءَ دکے ءِ تہ ءَ داشت دست وتی جیگ ءِ سرءَ ایر کت اود ءَ بچار چوشیں دوچ تو کدی دیتگ اود ءَ بچار۔ کے دست ءَ زور دئے۔ بچار ھچ درانہ بیت گواتے بیت کہ شالے تو ھچ دیست نہ کن ئے اود ءَ گپتان ءَ بچار چچو دراج انت منی دست آئی ءِ مچگ ءِ تہ ءَ ترین کا گدے بوتگ ات۔

بچا تو دنیگا ھمد اا دشتا تگ ئے۔ انچک ءَ ملا نماز ءَ اوشتا تگ۔ من ءَ اپسوزائے گپ ءَ نہ انت کہ تو من ءَ نہ زان ئے۔ من کسانی ءَ چا ایوکاں من ءَ اپسوزائے گپ ئیگ انت کہ مردم من ءَ چی ءَ مچہ کارنت۔ بایدانت من ءَ کس ءَ مزانتیں داں من اشانی گپ اش بہ کتیں انتت۔ انی من ءَ گندانت چپ بنت وتی اسل گپ ءَ نہ گوش انت۔

سارہ! تو منی بلک ءِ سیادے تئی ملک بہا بوتگ انتت اگاں تو شہرے ءَ بہ بوتیں ئے تو ھمے کہ مئے لوگ ءَ کائے آروچی نہ منی چم جاھے اوشت انت نہ دل جاھے اوشت ایت من وتی کتاباں یکر کنان ءَ ایوک تر اچاراں۔ من انتزار ءَ باں کہ تو منی جوڑی کنگ ءَ منی بان ءِ تہ ءَ وتی زردیں پاداں ایر کن ئے۔ تو پر چی وت ءَ دکترے ءَ پیش ندارے۔ تئی دیم اوں روچ پہ روچ زرد تر ان انت بلے ھمے کہ تو وتی ساتھیں گداں گوں منی کش ءَ گوزے منی ارواہ ءِ درائیں درواز گ تراک تراک کن انت تو سہیگ نہ ئے کہ منی کدیگ ءَ چارمان انت کہ تئی استری دانگیں شلوار ءِ سرا دست ءَ ایر بکناں۔ سارہ نوں تو مرتگ ئے قبر ءِ ھاک تئی ملکاں چچو شیدا بیت۔

توزانگ نہ ئے برے رنگے ءَ ئے۔ نی تو اوں چشکے چماں کنگ سگریٹ ءِ بدل ءَ بیڈی کش ئے کے ءَ چہ سان زرتگ۔ من دمبراں ھر روچ یک وڑ ءَ بیت نہ کناں۔ اے بان ءَ کہ من داشتگ اود ءَ پیسر ءَ وپتگ ءَ نندگ من ءَ وش بوتگ ات۔ نوں ھر روچ بشودان ئے، چادر ءَ ایر ءَ مٹ بکناں اوں نندگ وش بیت نہ وپتگ۔ منی سگے ھست من آئی ءَ گوشتگ کہ بایدانت ماہ پہ ماہ ئے بان بدل کنگ بہ بنت۔

اے بچک کہ انی سمجے سرتئی کش ءَ نشتگ ات گئی چک انت۔ اشی ءِ لنٹ من ءَ دوست

بنت۔ تو سکیں حرام زادگے ئے تر اچہ من چے امیت بہ کشاں تو سکیں بے گیرت ئے، بے لجیں مردمے ئے تو ھچ چیز پہ وت ندارے۔

پچن جنگیں دیوال ءِ بوءَ من ءَ شیدا کتگ دل ءَ کیت بہ پٹاں ئے، چونیں لرتے۔ من ءَ کسانی یات کیت۔

شمسی بیاوتی بچ ءَ بچار ریک ءَ چنگ کنت وارت۔

فلابیر ءِ ''ایما'' ءِ ھمے ندارگ من ءَ دوست بیت کہ پادری ءَ گوش ایت من وش نیاں آ گوش ایت تو نزورے بروچا ھے بور۔

ھا چشکی پدا پیدا ک انت دور ءَ چہ آئی ءِ دیم ءِ شیشگ چارگ نہ بیت۔ بس کدی سر بیت۔ پیر مرد واب کپتگ جنک ءَ من ءَ دلما گی کتگ۔ پاداوں دمبر تگ بیا دراج کنان ئے، شپ انت کے زانت۔ اگاں چپے بکنت چماں بند کناں داں بزانت من واباں۔

☆☆☆

بزیں ساھگے اَت

گوشت کہ آپدا انگو نا اتنگ ۔ اے شہر ءِ بازار آئی ءِ پہ مدای یلہ کرت ءُ کوہ ءُ اگاراں سر گشت ءِ یابوجنگے ءِ سوار بوت ءُ دگہ مُلکے ءِ شت اللہ بزانت ۔ صباحاں محلہ پاد آھگ ۔ پادشپاد تیاب ءِ ہکیس ریک ءِ سرا زرگ آئی ءِ حیل کرتگ ات ، پادانی شودگ ءِ ہدا لوگ ءِ اتنگ ات ، کرھے آپ زرتگ ءُ تیاب ءِ ہمگیں ریک اش وشی ءُ شنگ ءِ دیر کرتگ اتنت گوشے ہے ریکانی باس ءُ لوگ ءِ دیما ہنگیں ریک ءِ تہا کشگ لوٹیت ۔ اگاں چلے ءِ یا کسے ءِ جست بہ کرتیں تو تیاب ءِ ریکاں اد ءِ چی ءُ کارے ءُ شودے گُڑا ہے گوشتگ ات ئے کہ " داں شمئے دل ءِ دریا ءِ مُہر ءُ بو بہ مانیت " ۔ پدا آئی ءِ کار ہمیش اَت کہ کُلّام ءِ ہوٹل ءُ بروت وتی کسانی ءِ سنگت مصطفےٰ ءِ گوں بہ نندیت وتی رنگیں روچاں گیر بیاریت ۔ نیمروچ ءُ نان ورگ ءِ پد آ ہے شریش ءِ ساھگ ءِ وپت ، بیگاہاں آ دیم پہ قبرستان ءِ شت ۔ آئی ءِ وتی مستریں چُک ءِ کسان اُمری ءِ مرگ سک تورتگ اَت چو شیں شپے نہ بوت کہ لوگ ءِ مردماں آئی ءِ گپ نہ اشکت انت چو شیں وھد ءِ آئی ءِ ارساں نہ ئزّ ات ۔ صبا ءِ پدا ہما تیاب ءُ ہوٹل ، بیگاہ ءُ قبرستان ، شام ءِ پدا سرءِ پردیگ ءُ وپتگ ، گوں آئی ءِ اے روچ کدی اوں سر ءُ رند نہ بوت انت ۔

کسانی ءُ ءُ آ اوں جنگ ات ئے ، شراب اوں وارتگ ات ئے ، بازءِ گوں جنگ ءُ داوا اوں کرتگ ات ئے نماز نہ رحزان ءِ کرت ئے نہ ایند گہ روچاں ، شپاں کجام اوں سھت ءِ چم ئے پچ بوتت ۔ " اللہ تی شُکر انت " ۔ " اللہ تو بادشاہ ئے " الم چہ آئی ءِ دپ ءِ درا تگ ، ایوک ایدءِ نماز اش کرت بس ۔ سیر ءِ پد آئی ءِ جوا ءُ شراب اوں یلہ کرت انت ۔ یک چُگے مدام کرتگ ئے کہ سکّاں لوگاں میارات ءُ شپاں بے وھد ءِ مدتزات کہ زانگ شر نہ انت ، بہ مزنیں درواز گ ءِ

گرگ ءِ بے حیال نہ بوت ۔ چو اوں گوشتگ ات ئے اگاں شپ ءِ کسے اوں در ءِ بہ جنت داں وتی نام ءُ نہ گپت چچ ئے بکن ات ۔ آئی ءِ گپ کس ءُ نہ پروشت انت یک روچے باریں چی بوت ئے ۔ تیاب ءِ سیل ءِ بیرہ کنگ ءِ پد کیت ءُ آئی ءُ گوھری تپے سر کنت چکّاں گوشیت ھمّنچو کمّل لوگ ءِ ھست بیارت ءُ من ءِ بہ ڈب ات ءُ ایوک ءِ یلہ بکن ات ۔

یسی روچ ءُ چہ نپاداں سرا جست کنت درھیناں یک یک ءِ جوڑی کنت ءُ روت مزنیں درواز گ ءِ دپ ءِ داں مگرب تہار ءُ اوشتیت ، نہ چکّاں گوں لعیب کنت نہ کسے ءِ گوں گپ جنت ۔ ایند کہ صباءُ نہ تیاب گردی ءِ روت نہ ہوٹل ءِ مصطفےٰ ءِ گندگ ءِ نہ قبرستان ءِ ...... جینگے انچو بے توار بیت کشے چیزے دیما کپتگ ئے ، چہ ترس ءُ کسے ءِ آ جست اوں نہ کتگ ات کہ بابا چی بوتگ ۔

یک روچے مصطفےٰ وت ہما کیت آئی ءِ چارگ ءِ آ ہے سرپد بیت کہ بابا نا دراہ انت زاناں ۔ مصطفےٰ پاد کیت ءُ در ءِ دپ ءُ منّی پت ءُ گوں ڈیک وارت پت جست کنت ئے کہ بابا گوں ماچچ نہ گوشیت ماد راہ و پریشانیں نہ زانیں چی بوتگ ئے ، ما جست ئے اوں کت نہ کنیں گوں تو گپے چیزے گوشتگ ئے ۔ اناں گوں من ہچ نہ گوشتگ ئے ، من ءُ گوشے نہ زانت ۔

ھمّنچو روچ گوزان بوتت آئی ءِ کُنگی ءُ اپچکی گیش بوھان بوت ، لوگ ءِ دل ءُ تزات ءُ یک یک ءُ چیز اناں چارت ئے ، برے برے شریش ءِ چیر ءُ اتنگ ءُ تحت ءِ سرا نشت برے درواز گ ءِ دپ ءِ شت ءُ اوشتات ۔ یک شپے پت گوشیت کہ من ءُ چہ دینگیں واب ءُ توھیت ءُ پاد کنت ، ہے گپ ءُ گوشیت ءُ وتی بان ءِ روت " من زرءُ دومیل دیستگ کہ آلم دیگ ءُ اتنت ما وتی زندءِ چو شیں گراب ءُ میل ندیستگ باریں چہ کجا اتنگ انت " ۔ پت گوشیت صباءِ کہ ما چماں چچ کنیں گُڑا بابا وتی بان ءُ نہ زانت کس نہ زانت آ کجا شت ۔ کس ءُ چو شیں گپ نہ جت کہ من پلاں ملک ءِ دیستگ یا پلاں گاڑی ءِ سر کپتگ ءُ رھادگ بوتگ ۔ بچّار ءِ وتی پت ءِ الم ءِ آھری تاک

لیٹیت ءُ بابا ءِ آحری عکس منی دیما ایر کرت ۔ اے عکس ءِ تہا آئی ءَ چادرے بڈ ءَ ات ءُ لٹ ءِ دست ءُ دور زرہ ءِ چہ سنگار ءَ گسر بوتگیں یدارے ءِ چارگ ءَ ات۔

☆☆☆

ھمے موسم ءَ

آدینک ءِ تہا اپس اتنت

اپساں پیر مرد سوار اتنت

ناری ءِ وھد ءَ منی وش اتک ءَ دریا پادانی سرءَ اتنت

جمر، ماھیگ اشتاپ اتنت.............

منی پت ءِ مرگ ءِ چیگئے نہ گوستگ ات کہ مردے ءَ منے دروازگ جت۔ منی حیال ءَ روچ ءِ وھد ءَ نیم بوتگ ات۔

"من اشکتگ کہ تئی پت بیران بوتگ"

"ھو" من چہ آئی ءِ اُمر ءَ بے سرپد بیتاں کہ پت ءِ کوجنیں سگتے نوکی آئی ءِ حال ءَ گپتگ۔

"من سوداگرے یاں منی کار ھمیش انت کہ مُردگانی پشت کپتگیں ساز ءُ ساماناں بہا زیراں"

"بلے" ہے" بلے" ءِ گوشگ ءَ گوں منی چمانی دیما اپسے پاچنی راھاں شدان ءُ روان ات

"منی پت ءِ گورا چوشیں چیزے نہ بوتگ کہ تئی وردءِ بوارت ءُ تو آئی ءَ پہ بہا بزورئے۔

"کلا ھے چشمکے لٹ یے دگہ انچیں چیزے ءُ ویت کت"

"آئی ءَ واں ھشتاد سال ءِ اُمر ءَ سر بوتگ ءَ پداوں چشمک جتاں نہ کرتگ۔

"لٹے، کلا ھے؟"

"اشاں ما بہا کرت نہ کنیں، اے آئی ءِ یاتگار انت۔

"شما یاتگاراں چون کن ات؟"

سن ورائینت"بہا اش نہ کنیں"

"بچار پشومان بہ ئے"

"پشومان نباں"

آئی ءِ پُشت کگ ءِ گوں من ءَ سما کپت کہ اے منی پت انت۔ آ ھینچکے بیت سد من ھاکانی تہا ئیلہ کرتگ ءُ پیدا کیں۔ اے ادءَ چون؟ من توار کت "لبا لبا، منی پت" بلے انچک ءِ آباز دور رپتگ اَت۔ من لوٹت پُری گس ءِ بروان ءُ مات ءِ حال بدیاں کہ پت زندگ انت کہ ھما اپس من ءَ گیرا تک کہ سوداگر ءِ گوں گپ جنگ ءَ ھست ءُ دیم ءَ اتکگ اَت۔

منی مات چہ پُرس ءِ چیتر ءَ پاداتکگ اَت ءُ چانٹ ءُ دپ ءَ اوشتاتگ اَت۔

"من تئی گوشگ ءَ بے ترانگ بیتگاں تئی پت ءَ سیر ءِ اولی شپ ءَ من ءَ ہمے گوشتگ اَت کہ منی مرگ ءَ ھینچکے پد مردے شے در ءُ دپ ءَ کیت ءُ منی کلاہ، لٹ ءُ اے دگہ چیزاں لوٹیت ایشانی تہا ایوک آئی ءَ منی لٹ ءَ بدئے بس"

منی زبان منی دپ ءَ بُرات ءُ رتگ داں انچک ءَ منی مات چہ تہا پر ترتگ اَت ءُ پدا منی دیما اوشتاتگ اَت۔

"لباپت ءِ اپس ءَ نچ ءُ زین کن بروجنگلے ءَ یلہ بدئے"

من لوٹت اپس ءَ تہمگ ءَ بہ رواں ءُ آئی ءَ گیابانے ءَ بہ براں ءُ یلہ بدیاں کہ چاراں منی ورنا ھیں نچ ءُ چہ من پیسر اپس نچ ءُ زین کرتگ ءُ سوار انت۔

"لبا من ءَ موکل بدئے من اے اپس ءَ چو وتی پیرک ءَ بہ تاچاں"۔ من لوٹت آئی ءَ نا بکناں بلے منی زبان ساری ءُ دپ ءَ بُرانگ ءُ رتگ اَت، من دست ءِ اشارگ آئی ءَ راباز دارگ لوٹت بلے انچک ءَ آدور گت ءُ گرانی، شپ تہارانی سیر ءَ رھادگ بوتگ اَت۔

☆☆☆

بے موجیں دریا

من دینگا ھما درچک ءُ داب ءَ یاں۔ زیک ءَ کہ من گمانی اولاک نہ اتاں من زانت کہ دنیا نامی چیزے ھست کہ ھزار رنگانی واھند انت۔ ھو ھما درچک کہ دینگا اوں وتی سر ءَ چست نہ کنت۔ اشی ءَ کہ گنداں انچو گمان بیت کہ اشی ءُ روتگ زمین ءَ سر نہ انت، گوشے اے ہمے بالاد ءِ دگہ ھندے ءَ آباد بوتگ کسی ءَ زور گوتگ ءُ آورتگ اے سورگیں زمین ءُ دلبند ءُ سر ءَ مک تگ۔ گوں من ءَ بیت نہ کنت کہ ھر روچ ہمے یکیں پیوگاہ ءَ روآ بکناں۔ دل چہ اے داب جاہ ءَ اے نپاداں چہ پیریگ انت، ھما صورت انت، ھما رنگ انت ادءَ چہ بہ تکگیناں چون اَت؟۔ چتور وش انت اے زید من دوشیگیناں چہ داب ءَ سیر نہ تگ، چم دینگا بندانت، اے اولی شپ ءِ قصہ انت، ھر چیز بنگیج ءُ چیچو ڈولدار بیت۔ اے گیابان من ءَ سک دوست بیت۔

دومی شپ ءِ قصہ پُٹش انت کہ من ءَ سک ترسگ ءَ انت، اے کوھاں کہ گنداں انچو گمان بیت کہ لشکرے اوشتاتگ منی دیم ءَ ءُ من چہ ترس ءَ چماں بند نہ کناں کہ چو مہ بیت کے من ءَ انگار بکنت۔ بلے بیا کہ نوں روچ در کپتگ، ھما لشکر ءِ کہ من گپ جنگ اَت، آ سیاہ ءُ ھشکیں کوہ انت منی دیم ءَ چوتر اشتکیں بتاں اوشتاتگ انت۔ آھر چو زیت من پر چی دبراں۔ یا اے دنیا ءِ زید ءَ ندارگانی وشی ءُ دلکشی پشت نہ کپتگ۔ یا منی مارگ ءُ مارشتانی نزرءَ ھشک انت۔

اے یک زیبائیں بانے بید ءُ من ءَ دگہ کس نیست، من ءُ ھمساھگ اوں کس نیست منی چاریں نیمگ ءَ ھاموشی انت، ھر چی شپ ماہ ءَ چاردہ انت۔ من شپی اے پیوگاہ ءَ وپساں، داں صباءَ ماہ ءَ چاراں۔ اے چی بوت؟ ہمے کہ من چیزے ءِ ارمان کناں............

چیچو تہاری انت، جمبرانی نیت ءَ سیہ مارے وارت، ادءَ اوں من ءَ تاھیر نصیب نہ انت۔ ایوک ہمے پشت کپتگ کہ ادءَ بہ اوشتاں دور بکناں۔ اے سیاھیں کوہ ءِ سر ءَ چہ کہ سک باز بُرز انت۔ منی دیما

نیلکیں زرے تالان انت، آبوجیگ انت سنگار انت، آچول انت چست بوھگ ءَ انت۔ نہ اناں مرگ ءَ پدا ءِ زیدءَ ندارگ۔ اے رنگ ءِ صورت وتی حماداب ءَ سر بنت کہ چرشی ءَ چداے دگہ وشی ءُ اُرت گرنت یا منی جیگ ءَ ویران بنت؟

من ءَ مرگ ءِ گورءَ نہ ترسیت زند ءَ چہ ترسیت۔ اے دراہ ڈنگ انت بے امیت ءَ کہ کدی مے مرگ ءِ بارگ کیت۔ اے یک حمداری یے، من بلے بخش نہ کناں۔ من وتی بارگ ءَ چہ ساری وت ءَ بے بہر کناں۔

نوں درکپاں ادءَ چہ، یک دگہ انچیں کشکے ھست کہ گشت اودءَ تاھیر امبازاں گپت، تمامیں رنگانی تہ ءَ دلکشی ھست۔

ھو یار بچاراے کوہ ءَ گشے تراشگیں بتے۔ ماتے ءَ وتی چک امبازاں زرتگ، بچکے ایش انت۔ اے کوہ ءَ کہ من چارگ ءَ یاں انچو گمان بیت کہ جنیادے برھنگ انت اوشتاتگ، ءُ اشی ءِ پشت ءَ یک ساھگے، ساھگ ءِ تہ ءَ یک مردین آدمے اوشتاتگ، آ اوں برھنگ انت۔ اے گوشے یک ماڑی یے، آ حاکم انت ڈنگ وتی تخت ءِ سرءَ، آھی ءِ چپ ءُ چاگردءَ آھی ءِ گلام انت اوشتاتگ انت ءُ یک بزگرے ءَ وتی دست بستگ ءُ اوشتاتگ پریات کنگ ءَ انت۔ آھی ءَ دروگ بستگ، ادءَ اوں من نیستی ءُ گورگدانی دیماں، ادءَ اوں من تنگاں......... دگہ چوشیں درے ھست کہ من ندیستگ، یا انچیں حندے کہ اودءَ من ءَ تاھیر بہ رسیت، ایوک یکیں بے برزیں کوہ پشت کپتگ کہ من ادءَ بہ اوشتاں دور بکناں۔

بلے منی مرگ ءِ پدا ءِ زیدءَ ندارگانی تہ ءَ دلکشی کیت۔

اے صورتاں کہ من گندگ ءَ یاں اے دگہ دابے چیت۔

☆☆☆

دریادیم ءَ پیداک انت

مرچی اودءَ ھچ نیست ات نہ آ گورنا ئی ءِ دیما اوشتاتگیں درچک کہ آئی ءِ نام ءَ روچ ءَ مرچی اوں نزاناں، ءُ نہ آ جنک کہ ھرروچ درستاں پیسر منی کلیگ ءَ آپ کت بزاتوں، چاراتوں گوشئے سر دگہ جاھے ءَ کپتگ، جیڑاتوں، اے وشکلیں ڈاکے بردست ءَ ایوکی انت نوں من ءَ نئے کشیت، آ گور کجا بوت، آ جنک ءُ درچک گُج انت، پہ ترا توں کہ بروں بچاران اش کہ والبہ درا بوت۔

"ھال حال کن سرکپتگ تاں گیابانے ءَ"

"من زاناں ویرانت ادءَ نہ اتکگاں یا ھمیش انت مرچی سرکپتگ"

"توزی ھمدانا اوشتاتگ ات ئے آ جنک ءِ کش ءَ، تو لوٹ ات کہ درچک ءِ نام ءَ جست بکن ئے کہ من درا بوتاں آ گُشت، آ مرچی اوں پہ ترا اتکگ داں تئی کلیگ ءَ آپ نہ کت لوگ ءَ نہ روت.........."

کج انت ادءَ ھچ درانہ بیت، من ھچ گندگ ءَ نیاں۔ آ روچی کہ من ادءَ اتکگ اتاں، کوھے ات، کوہ ءِ دامن ءَ میتگے ات، چک لیب ءَ اتنت۔ آ شیرکنیں کور کج انت، اے وسیہ ڈنے ادءَ گوشئے نہ کسے اتکگ نہ کسے کپتگ۔ والبہ ءَ دست زربار ءَ ءُ نیمگ ءَ دراج کت ءُ گشت "بچار آ انت گور، آ جنک انت اوشتاتگ ءُ تئی راہ ءَ چارگ ءَ انت آ انت کوہ، آ میتگ انت آ انت چک لیب ءَ انت"۔

"ترا باور کنت من ھچ گندگ ءَ نیاں بید ءَ سیاھیں لوڑے ءَ کہ دیم پہ آزمان ءَ جنزگ ءَ انت"

"گڈا تو مرتگ ئے"

"تاں واجہ من زندگاں من انچو چدبُرزا اتگ ئوادءَ اتکگاں چے ءَ؟ ہمیشکا کہ من زندگاں"۔

"بلے تو نہ گندے، بید ہوتی جندءَ حماسیاحیں لوڑءَ کہ تو گوشئے دیم پا آزمانءَ......"

"تاں واجہ من باریں ترا گنداں اودءَ چیزے ہوتیں من چوں نہ دیست"۔

"تو اودءِ مڈانی آپ وارتگ انت؟"

"ھو بازیرءَ" من پَسّہ دات۔

"ہمیشکا تو نہ گندے آ انت جنک باز یں ودارءَ دیرت ءِ میتگ ءِ ٹیمگ ءَ راہ گپت، آ انت پچکاں لیب بس کت ءُ یک یک ءَ لوگاں روان انت، آ انت گور ءِ سرا اتاری بے مانشانگ ءَ انت، بلے تو اش نہ گندے"۔ ــ

"مرچی منی کلیگ ءَ کئے آپ کت، من ءَ وتی گشیت من ءَ دوریں منزلے سرءَ انت"۔

واجہ ءَ وتی دیم آئیمگ ءَ کرت ءُ دراینت "منی تی کلیگ ءَ ایوک ٹِن ءِ شیزُک زدیت بس اترا آپ نصیب نہ بیت، نوں تو دور ءَ دراج تُشت اوں نہ کن ئے، تو کہ نہ گندے، تو آ گسانی منّت ءِ سارتیں آپ ءِ ورگ ءَ پیش من ءَ جست کتیں"۔

"تو منی ھمراہ بوتگ ئے من ءَ" "مکن"، "کتیں"۔

"تو زاناں وت نزانئے؟" ـ واجہ ءَ من ءَ یلہ کت ءُ دیم رودراتک ءَ دات من ھچ گندگ ءَ نہ اتاں بید ءِ سیاھیں لوڑے ءَ کہ استاراں پہ یگ ءَ ات ـ نہ کوہ درا ات نہ آمتگ نہ جنک نہ آ گور، نوں منی کلیگ ءَ کئے آپ کت۔

☆☆☆

دریا دیم ءَ پیداک انت (2)

آدھدی منی بروت لوک سبز اتگ اتنت، من ءَ واجہ ءِ چہ شہر ءَ زرت ءُ گوں چکّے ءَ آورت۔ شمئے دل ءَ بلکیں جیت کہ واجہ منی پِت انت، اشی ءِ پہنہ ءَ بگندے من بہ دات مہ کناں من داں سرہوش کتگ ہمیشی ءِ ھمراہ اتاں، من دت اوں واجہ ءِ بابت ءَ نچو نزاناں۔

آ ھر کجا کہ شت من ءَ برت اش گوں آروچی، اگاڑی ءِ پُشت ءَ نشت ءُ اودءَ اتکیں۔ اے کسانیں بازارے ات چندیں لوگ اتنت کہ وت ماوت ءَ سیاد اتنت، بلے ھر روچ وت ماوت جنگ اتنت ھر شپ ایشاں یک ءُ دومیگ ءِ آپ ڈزّات ءُ وتی لوگ ءِ ٹیمگ ءَ راہ دات، ایوک آحانی جنک وت ماوت ءَ نشت ءُ پاداتک انت بس۔ آوتی پہانی یک ءُ دومیگ ءِ آپ ءِ ڈزگ ءَ سھیگ نہ اتنت۔ من بیگاہ ءَ آ کوہ ءِ دیما آحانی لیب جاہ ءِ چارگ ءَ نشتاں آحاں من ءَ دیست گوں جھیڑگ بول ءِ پُشت ءَ نکنت ہمے کہ تہاری ءَ مانشانت آوتی لوگاں رھادگ بوتنت۔

منی شپ واجہ ءِ گدان ءَ گوستنت، صحب ءَ من اے کپ ءَ آ کپ تراتءُ آزمان چارت۔ واجہ چہ بُرزادیم دیگ بوتگ کہ بروایشانی ہے آپ ڈزّی ءِ جھل ءَ حلاس بکن۔ اے گپ من ہماروچی زانت وھدے آ گُ ءَ واب ءِ تہا زگت ءُ اے گپ گرتنت۔ "من ایشانی آپ ڈزّی ءِ جھل ءَ ہلاس کت نہ کناں، ایشانی گور ازندگوا زیک ءِ ایوک ہے شوق پشت کپتگ، اگاں من ایشانی اے جھل ءَ ہلاس بکناں گڈا اے مرنت۔ اے سیاھیں کوہ ءِ چارگ ءَ کئے اودءَ بہ نندیت، من باند اشھر ءَ روان ءُ آحاں گوشاں کہ ایشانی آپ ڈزّی ایشانی زند انت من ایشانی زند ءَ ہچ گپت نہ کناں"ــ صحب ءَ کہ چم اش ہچ بوتنت من لوٹت بہ پولان ئے کہ میسر ءَ من ءَ

گشت ئے "تو پرچی گوں ایشانی آپ ڈڑی ءَ گون نہ بے"۔

"ولجہ زاناں کئے آپ ءَ ڈڑیت، آپ کجا انت من ہما انت اودءَ اتکگوں من اودءَ آپ ءَ نہ دیستگ بید ءَ ماے سیاہیں کوہ ءَ کہ انچو چارگ ءَ گوشئے منی چمانی روک ءَ شتگ"

"تو زاناں زربار ءِ دست ءَ نہ شتگ ئے؟ آپ ہما دست ءَ انت، چونیں شیر کنیں کورے تچیت، ءَ چونیں شرزگیں جنگلے اودءَ شتگ ءَ مردمانی درپاں آپ کنت"۔ آپ ءِ لمبءَ گوں گوشئے من ءَ یتے ءَ گپت، تئی گوشئے گیش بوھان اَت۔

من ھیال کت ھو من آ دست ءَ نہ شتگاں، مرچی من وتی کلگیگ ءَ زیران ءَ ھمو داروان آجنگ ءَ اوں چاراں۔

تکیں دراجیں راھے اَت گوشئے من نوں دبر تگ اتاں بلے وتی سلاھ دور نہ دات ءَ ھما جنگ ءِ نیمگ ءَ شتاں اود ءَ بازیں کئے آپ ءِ ودار ءَ اوشتاتگ اَت بلے جنگ ءِ چم من ءَ

سک اشت، منی رنگ ءَ گوں آئی ءَ وڑا ئینت "تو ھما انت اودءَ اتکگ ئے من تئی راہ ءِ چار یگ بیتگاں کہ ائی ناانی تو کائے ءُ من تئی کلگیگ ءَ آپ کناں"۔

اودءَ اوشتاتگیں درائیں مردم من ءَ گوں اجکی چارگ ءَ انت گوشئے آ اوں منی ودار ءِ ئیگ انت۔ یکے ءَ جیشاں درائینت "تو مارا چیچگیے بیت چہ تئی ءَ کشتگ اے گوشیت داں آئیت من کس ءَ آپ نہ دیاں"۔

"من بلکیں باندا اشتاں گڈا اے شمارا آپ دنت؟" من ہمائی ءِ نیمگ ءَ چارات ءَ گشت آ دراہ ءَ گنگ بوتنت۔ جنگ کنزت ءَ منی کلگیگ ءِ ئیچ گپت ءُ درائینت ئے "بگندے ئے تئی روگ ءَ پداے کور ءَ شتگ بہ بیت"۔ جنگ ءِ ہے داتگ ءَ آھانی دست ءَ دیم چلِ تریںت انت آھاں چم چست کت ءُ آزمان ءِ نیمگ ءَ چارت انچگ ءَ داں جنگ ءَ منی کلگیگ آپ کرتگ اَت۔ من پدا گِدان ءِ نیمگ ءَ روان اتاں۔ اول سرا من ءَ آپاں گپت، بلے ہے کہ

ھیلد اربوتاں گوشئے منی تن پرشتگ نہ زانت، ءَ بیگاھاں من ءَ سرتر گے ءَ گپت ــــ نوں من حر صعب چمانی ہیچ کنگ ءَ گوں ھمو داروان باں آئی ءَ چو پیسر تگیں چیم ءَ رودے دست ءَ انت ءُ منی ودار ءَ اوشتاتگ۔ ہے یک ءُ دوئیں روچانی توک ءَ من اودءَ درچکے اوں دیست کہ چیش ءَ نہ دیستگ اَت۔ من لوٹت کہ جست ئے بکناں اشی ءَ چی گوشنت کہ آئی ءَ اوکین ءَ اوشتاتگیں درگ یکے ءِ درپ زرت ءُ آپ کنگ ءَ لگ اَت، نوں سھتے اوں آئی ءَ منی نیمگ ءَ نہ چارات یک یک ءَ آھی ءَ دراھینانی درپ آپ کت، آ وتی لوگاں رھادگ بیت انت۔ نی کس نیست اَت ایوک ہما اَت کہ وتی روءَ چیر جنگ ءَ اَت، من جست کت "اے درچک ءَ شما چے گوش اَت"۔ آئی ءَ بے کاری منی نیمگ ءَ چارت ءُ پتہ دیان ءَ راہ گپت "نوں وحد حلتگ باندا بیا"۔ آ دیم پہ میتگ ءَ روان اَت۔

من گِدان ءَ رستاں گنداں ولجہ چہ من ءَ پیسر شتگ ءُ وتی تگرھیں چپتی ءَ پکگ ءَ انت۔

"شرانت تو اتکگ ئے" گوں منی پاد بر مش ءَ آئی ءُ وتی دیم منی نیمگ ءَ کرت ءُ درائینت۔

"ھیر انت ولجہ؟"

"ھو چہ بزاحال اتکگ کہ بیات، شما کہ آھانی آپ ڈڑی ءِ ھیال ءَ برت نہ کن اَت گڈا پرچی تتگ اَت"۔

من وتی کلگیگ ءِ نیمگ ءَ چارت گوشئے چم ئے پربوتگ ءُ دراچارگ ءَ انت۔

....

دوروچ ءَ رند منی تن ءَ سرکش اَت ءُ شھر ءِ دمکاں درپہ دربوت۔ بلے حرکجا کہ من آپ وارت منی دل بدبوت۔ ولجہ چرے گپ ءَ پریشان اَت کہ چو مہ بیت بے آپی من ءَ بہ کشیت، آئی ءَ پکین ءَ داں دور دور ءَ شت ءُ آپ شوھازت، بلے آئی ءَ آورتگیں آپ اوں چہ منی گٹ ءَ جہل نہ شت انت، انچو دپ ءَ کت ءُ انچو کشت انت، چہ بے آپی ءَ روچ پہ روچ من بے زند بوھان

اتاں۔ منی بدن تو اتنگ ات ءُ حشک بوھان ات نوں من سر تا پاداں زرد تر اتوں۔ بلے ولبہ منی برگ ءِ ساجونات من ھر شپ واب ءَ آکور، آجنک، آدرچک دیست انت.......... گذسرءِ یک شپے من ولبہ یلہ کرت ءُ روان بیتاں۔ من روگ ءَ یاں، رواتاں، بلے من ءَ شک انت ولبہ انچک ءَ پاد اتنگ ءُ منی پُشت ءَ پیداک بیت، آئی ءِ سر بوھگ ءَ پیش من باید انت وتی کلگیگ ءَ آپ بکناں..............

☆☆☆

ھشتر کنگ وارت

روچ در چکانی شم ءُ راہ کنان اَت ءُ باریں کجام بان ءِ سرءَ نگیگی اَت۔

دگہ آزات وتی پیشی ایں رنگ ءَ اوشتاتگ اَت ءُ پاداں چارگ ءَ اَت۔ دورءِ پچکانی دوار گس ءِ نزیک ءَ دو سپاھیگ مدامی ایں رنگ ءَ نشتگ اَت ءُ رودتا کے واتگ ءَ اتنت۔ من اوں ہر سبب ءِ کشک ءَ چہ گوزان ءُ دیم ءُ دکان ءَ پہ وتی بلگ ءَ زہر ءِ گرگ ءُ رواں۔ من کدی اے جہت ءَ نہ کپتگاں کہ بلگ زہراں چے کنت، ءُ نہ کدی آئی ءَ من ءَ بے رنگ ءَ چاراتگ کہ من بزاناں آ چیزے گوشگ لوٹ ایت۔ بلکیں اوں چاراتگ ءَ من حیال نہ کتگ۔ اے شہر ءِ زہر بہا کتوک ہما یکیں پیر مرد انت کہ منی رنگ ءَ گوں دست ءُ دراج کنت ءُ بنگلیں کاگد ءَ منی نیمگا شہاریت۔ یک روچے دل ءَ اتنگ سپاہیگانی کش ءُ بوشتاں ءُ بے کاگد ءَ پچ بکناں کہ چوئیں زہر انت بلے نو جکار ءِ واہگیں درائیں گپ یک یک ءَ منی اندرءَ جکنگ ءَ اتنت کہ "نیا کس ءَ گسے ءِ کاگد ءَ بوان ءَ یا کسے ءِ کپتاں بہ پٹ ءَ گوشبدارے، نہ کسے ءِ گرنچاں بہ پٹ ءَ اللہ ناراز بیت" من بلگ ءِ باز دوست اتاں وہدے چہ واتگ جاہ ءُ رکست بوت ءُ اتکگاں آئی ءِ چمن ءَ مستگ ءُ کلونٹ مدام کپتگ اَت ءُ ایر کتگ اَت۔ یکروچے چم آئی ءِ لانکانی سرا کپت انت کہ زرد زرد اتنت ءُ چلاں تا کن انچو سکت کتگ اتنت کہ چنگ ءَ آئی ءَ توراں ات۔ من پدا آئی ءِ چگلیں مستگ ءُ کلونٹ نہ وارت انت آئی ءَ اوں زور نہ کت یکروچے من چم پچ کت انت آ منی سرزین ءَ اوشتاتگ ات ءُ منی سرءِ مرزگ ءَ انت انچو من ءَ چارگ ءَ اَت گوشے اولی بر انت وتی نماسگ ءَ چارگ ءَ انت، نی آئی ءِ دیم سر جم ءُ رتگ اَت آئی ءِ لنٹ گوں مشکلے ءِ سُرت انت "ابا مرچی چمن ءِ شگر بکر ءُ بیار" شگر من ءَ اوں دوست ات من ءَ یات انتگ کہ وہدے منی مات زندگ ات آئی ءَ من ءَ چیر وکائی شکر وارینت۔ من وت ھم چیر وکائی ءُ جل ءِ پُرتان ءُ ڈبی بوتگ ءُ للک ہے اتگتیں

دانگانی سرا تر ینت من نہ زانت کہ بلگ منی پشت ءَ اوشتا تگ ۔ چماروچ ءَ پد من زانت کہ شگر نام ایں چیزے اوں ہست مرچی کہ آئی ءَ شگر ءِ نام گپت منی بند بند ءَ شیر کئی شلاں بوت ءُ شت ۔ من وتی چمّی لنگ دپ ءَ کت چٹ ات.........

مرچی اوں ہما پیشی ایں داب ءَ روچ وتی کار ءَ کنگ ءَ ات ، سپاھیگ نشتگ ات ءُ روتا کے وانگ ءَ اتنت دگہ تیگا ہما ہیمگ ءَ چارگ ءَ ات پاداں حساب کنگ ءَ ات ۔ بس ہے بوتگ ات کہ پیر مردگوں وتی زہراں درانہ بوت گونڈ لے آئی ءِ جاہ ءَ نشتگ ات بلے آئی ءِ دست ءَ چ کا گد نیست ات من زانت کہ اشی ءَ گوراشگر نیست من دیمادر کپتوں ، ہیتے ءِ روگ ءَ پد من گوشتے دیم پہ گیابانے ءَ روگ ءَ اتاں ہر نیمگا کوہ اتنت سیاہ ءُ بُرز یں کوہ منی نیمگا چارگ ءَ اتنت من شگر ءِ شوھاز ءَ اگو پرچی سرکش اتگ اد ءُ دا انسانے درانہ بیت ۔ من ہے جیڑگ ءَ اتاں کہ پیر مردے منی دیم ءَ چہ گوست ، منی حیال ءَ گوشے ہماؤ کا ندارانت کہ ہر سیاہ من ءَ زہرے داتگ ات ۔ کوہاں گوزان بوت ءُ دیم ءَ شتاں دکانے سرا بوت چہ آئی ءَ شگر زرت ءُ تر اتاں کہ اسپاں سوار لشکرے منی دیم ءَ اوشتا تگ ات درائیناں ذبگُہ جنگ ات ہما کہ درستاں چہ سرات من ءَ انچو چارگ ءَ ات گوشے چیزے ءِ شوھاز ءَ انت"۔

من اے وہدی دست پشت ءَ بستگ اتنت ، چریشاں کہ لاگریں مردے گوں ات درائینت ءَ "ولبہ دستان ءَ بچار بکند ءِ پشت ءَ چیر داتگ انت ءَ ۔

"شگر ترا گوں انت" آئی ءَ دیم ءَ کتزات ءُ جہ ت کت بکمرے گشت کہ بگوشاں "ناں" کہ سوچکار ءُ در ئیں گپ یک یک ءَ من ءَ یات اتکت کہ "بیدے حدا ءَ چہ کس ءَ مہ ترس ، شیر ءِ دپ ءَ اوں بہ بے ورگ مہ بند" من شگر ءِ پلگ آئی ءِ نیمگا دراج کت ۔ من چست بوتگیں وزانی تہ ءَ ہشکیں دست روان اتاں بلگ ودار ءَ بیت کہ من شگر کاراں بلے کنہ ءَ ہیگ نہ انت ۔ پدا کوہ اتنت کہ من ءَ چارگ ءَ اتنت ہما پیر مرد پدا منی دیم ءَ چہ گوست اے بری من ءَ سما بوت کہ ہک ءُ دلی

زہر بہا کنوک ہمیش انت منا اپوک ءَ چارت ءَ بس ۔

بچک دنیگا دکان ءَ نشتگ ات الے ریدی آئی ءِ دست چہ پیر مرد ءَ دراج ات بلے کا گد ءِ رنگ مبت اتگ ات من بھے زرت ءُ راہ کپتاں ۔

☆☆☆

پشکپتگیں ساھگ

پچے روچ ءِ پد، پنچ سال ءِ رند، پنچ کرن ءِ پد آئی ءِ دل ءَ اتک کہ دروازگ ءَ بہ بوجیت ءُ درءَ چمشانکے بدنت بلے تہ ءِ موسم ءَ آ انچو وتی کرتگ ات کہ درءِ بوجگ پہ آئی ءَ آس ءَ گوں جان شوزگ ات۔

اے وھدی آ دروازگ ءِ نزیک ءَ اوشتاتگ ات ءُ ھیال کنگ ءَ ات۔ چی بیت اگاں من درءَ بہ بوجاں۔ داں کدی گ ءَ سیہ مارانی ترس ءَ وتی زیبائیں چماں چیر بدیاں یک روچے ڈ آھاں وتی زہراں کدی گانی تہار تچگی انت۔ چونانت من کہ درءَ مہ بوجاں کسی دست ءَ نہ بیت منی چماں چپ بہ گپت۔ بلے ادءَ من دراھیں اُمرءَ زندگ بیت نہ کناں آھر منا درچ کنگ کپیت۔ آ کے دیتر ءَ کنزات ءُ دست ءِ بُرت پہ کڑی ءِ نیمگ ءَ کہ یکے ءَ ھکل کت ''نہ کن ئے''۔ آھمودءَ سنگ ءَ سیاہ ءُ بوت گوشے سنگ تراشے ءَ آ نگارے اشتگ ءُ رپتگ۔ ''چی بوت''؟

آ گشت ءُ پنگیں واب ءِ چہ کُذات چک ئے جت ءُ پشتی نیمگ ءَ چارات ئے۔ کس کہ ندیت ئے دست ئے پدءَ ترت پہ دروازگ ءَ کہ چم ئے آدینک ءِ نگرے ءَ کپت انت کہ آئی ءِ یادانی دیم ءَ انچو دزپشک ءَ ات کہ نیمروچ ءِ وھد ءَ سا تانی سرءَ روچ ءِ شہم ءِ کپک ءَ شیشگ ءِ نگرے بہ دزپشیت۔ آ کے جہل بوت ءُ ہے آدینک ءِ نگر جاہ ءَ زرت ءُ ہے رنگ ءَ چارات ئے گوشے وت ءَ بہ نہ دیستگ ئے۔ ہے کہ آئی ءَ وتی دیم آئی ءِ سرءَ ایر کت دپ ءَ نا گمانی درا اتک ئے، اے من نیاں منی چم کدی چو نہ بیتگ انت، منی رنگ ءِ صورت چو نہ بیتگ، من راالم من ءَ چہ دزگ بوتگ۔ وتی رنگ ءِ کندگ ءَ گوں آھا حال ءَ سر بوت کشے یکے ءَ گزینت ءُ تھت ءِ سرءَ دور دات۔ آدینک ءِ نگر دنیگا آئی ءِ دست ءَ ات بلے وتی چارگ ءِ وزکت ئے مان نیست ات۔ تھتے ہے جاورءِ تہا بوتک ءِ پد پاد اتک ءُ اوشتات ءُ لوٹ ات ئے پدا بیت ءُ درءَ چپ بکت کہ ھیال ئے

دست ءِ چنک ءَ بندیں آدینک ءِ نگر ءِ نیمگ ءَ شت، ھمودءَ اوشتات ءُ چیزوات ئے کہ من کدی گ ءَ چادءِ یاں، من ءَ کے ءَ آورتگ ءُ ادءَ سر کرتگ۔ من ءَ انچو یات کت کہ ڈیل ءُ ڈال ءَ من سکیں شررنگے بیتگاں۔ دنیاءِ راجدپترءِ چوشیں چم کس ءَ گون نہ بیتگ کہ منی بیتگ انت۔ ہے چمانی چیر دیگ ءَ من وت ءَ ادءَ آرتگ ءُ چیر داتگ۔ من ءَ چی سا بوتگ من ءَ را بندیں بانے ءِ تہا چاوں پلک بیت، من اگاں اشی ءَ سھیگ بیتاں دنیاءِ بازارءَ بازیں کے شیدا کرتگ ات۔ پنچ وت کشی ءِ پرماتگ ات، پنچ باریں کاریرانی بہ کتیں، جوکہ بلے من بزانتیں امن وتی چمانی زیباھی ءَ آشنا نہ بیتگاں۔ ءُ نہ من ءَ وتی بوھگ ءِ چوشیں مارشتے ءَ گوررنگ بوتگ کہ بُزرگے ءَ بہ اوشتان ءُ جہان ءِ بچاراں باریں کے پمن ءِ چی کنت۔

منی دل ءَ بس ہے بوتگ زام جتے ءِ بستارءِ نام بہ کشاں، بلے آشھی کہ منی مزنیں مات دنیگا ھست ات، ھست ات کجا۔ ہے بگوش کہ ھاشپ ءِ مہمان ات کہ اولیگ ءُ آھری کنہ ءَ گوشیت ءُ وتی چماں بند کنت۔ آئی ءِ چمانی بندکنگ ءَ گوں من وت ءَ آورت ءُ ادءَ بند کرت۔ من نزاناں منی بلگ ءَ گوں من اے بدوپاھی پرچی کرتگ، پرچی من ءَ تُرسینگ ئے۔ آئی ءِ کنہ مرچی اوں من ءَ یات انت۔ آ یک زام جتے ءِ کنہ ات۔ آ دوریں ملکے ءَ چہ متدات۔ زام جتی ءَ آئی ءِ مثال داں دنیا ھست مانیت۔ آ رنگیں زام جتی پدءَ مشکلیں پیداگ بہ بیت، ھمدءَ چہ منی دل ءَ اے گپ گوں شاھدءِ براں رُست کہ دوی زام جتی، من باں، منی درور مشکلیں ودی بہ بیت۔ من پدا کنہ ءِ نیمگ ءَ دلگوش بیتاں۔ ''من گوشگ ءَ اتاں کہ زام جتی ءَ آئی ءِ درور نیست ات، ءُ نہ بیت انت۔ آھر وھد ءَ جنگ ءِ پڑ ءَ در کپتگ ات وتی دیم اش رستگ ات ایوک چم ئے ھرا کرتگ انت، بلے آئی ءِ چم سرجم ءَ ھرا نہ انت ایوک دستگ ات ئے بس۔ گُڈی جنگ ءِ سوب مندی ءِ پد وھدے آئی ءَ تران کت گڈا نہ گشت ئے کہ نوں من زام جتی ءِ کنہ ءَ وتی بیچان ءُ دگہ نیمگے روگ لوتاں بلے چپے ءِ چہ شمارا سھیگ کنگ لوتاں من زام جتی ءَ

بہ نام نہ کشگ ات اگاں شامنی چم بدیستین انت۔ ایند گہ زام جتانی پُروش ورگ اوں ہمیش ات
کہ آہانی دل ءَ اے کپ کلدی ووری نہ بوتگ کہ من دیم ءَ پرچی مانیوشاں۔ منی چم سکیں زہیاھیں چم
انت من اگاں برجنگ بہ کتین انت گڈا اولی جنگ ءَ منا راہ ہبر نہ بوتگ ات۔ من وت اے کپ
ءِ سھیگ نہ بیتگاں کہ منی چم انچو وشدلدار انت منا ایوک زام جتی ءِ پیرئےءِ نام کشگی بوتگ بلے یک شپے
منی بلگ ءِ وھدے زام جتے ءَ کستہ آورت ھاوروچ ءِ پہ من وتی چم پوش ءَ کت انت۔ گپ ایش
انت کہ آئی ءِ پچھانی شرزگی ءِ ہر روچ آئی ءِ نصیب ءِ شکست جشت ہنگ ءِ ہر دیں آئی ءِ پچھانی
برجنگی آئی ءِ بے سوبی لیک ات من ءِ گشتہ اگاں لوٹ ءِ زام جتی ءِ نام بہ کش ءِ وتی پچھاں
پیش مدار منی مزنیں مات ءِ اوں بے سہت ءِ آئی ءِ پچھانی گپ کپیت منی ہیمگ ءِ ہے رنگ ءِ
چارات گشے گوشگ ءِ ات اگاں لوٹ ءِ زام جتی ءِ نام بہ کش ءِ وتی پچھاں اندیم بکن۔ بلے
من ءِ وتی چم پوشے ءِ پیر ءِ گیگ ءِ اندیم کنگ ءِ ول نہ بیت انت۔ کہ ءِ حلگ ءِ پد ہما شپی وھدے
آدیک ءِ دیم ءِ اوشتات ءِ وتی پچھاناں چارات ءِ ول ءِ اتک پہ چکان اش بلے مزنیں مات ءِ
دلگوش ہے ہیمگ ءِ ات۔ ضبا ءِ کہ آئی ءِ وتی چم بند کرت انت۔ من چہ زام جتی ءِ ضب ءِ وت
آورت ءِ اے بان ءِ تہا بند کرت واں دنیا منی پچھاں نہ گندیت۔ من اگاں وتی چم برجنگ بہ
کرتیں انت بے سوبی ءِ من ءِ ورنا ھمی ءِ کشگ ات۔ من ایوک وتی شوق زرت ءِ ادا اتکگاں
۔ انچو مدت ءِ پد یکبر ءِ پچادن ءِ ھوا ءِ کہ آ توار کت آئی ءِ دست نرمت پہ دروازگ ءِ بوجگ ءِ
بلے آدیک ءِ مکر ءِ آئی ءِ یادداشت انت نوں آ پیر بوتگ ات، سر ءِ جم ءِ اریحت چک ات نوں آئی ءِ
نہ لوٹ ات کہ دنیا ءِ پچاں ءِ چگتیں دیم ءِ گیس بالاد ءِ گوں اجکہ بہ کپت۔ آپشت ءِ کنزات وتی
تہب ءِ ہیمگ ءِ ولما تمگ ات پہ تندیت کہ بندیں دست ءِ ول ءِ آدیک ءِ مکر ءِ حیال ءِ کپیت
آئی ءِ ہے آدیک ءِ تکر ءِ مرءِ انچو زار پیداک ات گشے آئی ءِ پچھانی زہیائی وشرنگیں ڈیل ءِ
بالاد ءِ ہمیشی ءِ بلی انگت انت آئی ءِ نہ لوٹ ات اے مکر ہے بان ءِ تہا بہ کپیت ءِ آئی ءِ چم دم پہ سہت

آئی ءِ بہ کپت ءِ حراب بہ بیت۔

یک رندے پدءِ در ءِ بوجگ ءِ حیال آئی ءِ ول ءِ زرت واں ہے مکر ءِ پچگل بہ دنت
، بلے آئی ءِ وردپ ءِ بازارے ات رو آت۔ شور ءِ شارات۔ آئی ءِ نہ لوٹ ات کہ آئی ءِ اے
ڈیل ءِ بہ گندیت۔ چی بکناں؟ آئی ءِ حیرات ءِ بان ءِ چاریں نیمگاں چارات ءِ، چم ءِ یک ءِ
تہنائیں ورگیگ ءِ کپت انت کہ قبلئی نیمگ ءِ ات مدان مدان ءِ آئی ءِ دست برت ءِ تہنا تاک ءِ پچ
کت۔ ہے کسانیں تاک دیم ءِ آئی ءِ مزنیں دنیائے گندگ ءِ اتک، دیم ءِ آہانی کسانی ءِ لوگ ءِ
جاگاہ انت بلے آئی ءِ امر ءِ پچ چوشیں مردے گندگ نہ بوت، ہما ور چک دیگا حست ات کہ آئی ءِ
مدام مشک ءِ زرا ءِ درتگ ات۔ آئی ءِ سک توارات وھدے مشک ءِ زام اش ندیست انت، ہے
چار گونڈو ہے در چک ءِ شیلگ ءِ انت کہ آہانی چم سک زہیا انت بلے آہاں وتی دیم نہ کچگ
ات۔ نوں آئی ءِ حنک بوت کہ من پیر بیتگاں، منی کرن ءِ گنگ۔ پچگانی شور آئی ءِ گچگ ءِ ات
، تور یک ءِ ات، آدیک ءِ مکر اش دوردات ءِ تر آپگ ءِ تاک اش گپت۔ آئی ءِ گوش آدیک ءِ مکر ءِ
پر جنگ ءِ توار ءِ نال انت، بلے مکر دیگا جل ءِ آہان ات آکپان ات، زمین ءِ سر ءِ چنگ ات۔

☆☆☆

گوں من اتلگیں بازار

من کجا اتاں؟ ایشی ءَ من ہما وھدے سہیگ بیتاں کہ من چک جت۔ بازارے گوں من زُمب اتگ ات ءُ پیداک اَت۔ بازارءِ تہا انچو جاک ءُ جیک نیست ات کہ من ءَ سماء کپیت من کجایاں۔ اے بازارءِ تہاےء چار دکان گش ماکش اتنت، اشانی تہا کتاب مان ات ایشی ءَ من ہما وھدی سہیگ بیتاں کہ من چک جت، چک من ہمیشکا جت کہ من ءَ گمان بوت سا بگے منی پاداں پُشت ءَ وتی پاداں اِیر کنان ءُ پیداک انت۔

بے سمیں چاریں کتابی دکانانی تہا ابند یک پیر مردے ات کہ ہمک نوکیں کتابانی لبز ءُ معناھاں بدل کنگ ءَ ات۔ ایشی ءِ دکاناں مردماں نہ رُات۔ داں بیگاہ ءَ ایشی ءَ وتی بدل کرتگیں لبز ءُ معناھانی بازیں کتابے بہا کرت ھمے دکانانی پُشتی نیمگ ءَ بارے ات۔ روچ ءِ ایرکپگ ءَ گوں شرابیانی میڑھ بوت۔ اے شرابیانی تہا یکے ءَ ہمک دو پیگ ءَ رند ہمے پیر مردءِ نیمگ ءَ دست تال کرت ءُ زاہ ءُ بدوات ئے۔ اے وھدی پیر مرد وتی دکانانی دپ ءَ بندگ ءَ اَت۔ ہمے بازارءِ نگلے ءَ زمستان پاداں گران ءُ ہمانیمگ ءَ روان ات کہ چاد ودءَ آس ءِ وشبوشنگ ات۔ یکے آس ءِ دیم ءَ نشتگ ات ءُ پیر مرد ءِ بدل کرتگیں کتابانی لبز ءُ معنایاں یک یک ءَ آس ءِ تہا دور دیگ ءَ ات، زمستان پہ آئی ءَ سر نہ بیتگ ات کہ دراھیں لبز سنگگ اتنت، آس جلنگ ات۔

ہر بازار ءَ دکے اَلَم بیت۔ اے دکے ءِ کہ من گپ ءَ یاں۔ اے ہمک بازارءِ چپ ءَ چومیں کشتگے ءَ چہ در کپیت ءُ تی نیمگ ءَ دیم پہ لوگاں رھادگ بوت۔ منی جند ءِ گس اوں ہمے دکے ءِ تہا انت۔ اے دکے ءِ تہا لوگے ھست کہ آئی ءِ گزدپی داں من سرچست کنگ ہچ نہ بوتگ۔ یک روچے من سر جی ءَ ہمیشی ءِ دپ ءَ نشتاں بلکد ے سہتے ءَ ہچ بہ بیت یا آوازے گوشاں بہ کپیت بلے لتاں۔ چہ پیر مردے ءِ دپ ءَ وش گرتگ کہ اے لوگ زندگیں لاشانی قبرستانے۔ اے قبرستان ءِ

تہا ڈراھیں میتگ روچ ءِ درکپگ ءَ کے ساری وتی گلیں گندہ گسراں ہما کابنت ءُ دوردینت۔ اے وھد ءَ دراھینانی چم جھل بنت، ہر کس چوڈنڈ ءَ سرز بیت آکیگے دوی ءِ بوءَ سنگ ات نہ کنت ءُ وتی پوزاں گرنت۔ من پُشت رند ءُ روچ ءِ درکپگ ءَ کے ساری پاد آھک لوٹ اتگ بلے منی چم ہچ نہ چنگ انت۔ اگاں منی چم ہچ بہ چیتین انت اوں بومنی پوز ءَ نہ کپگ ات من ازل ءَ چہ بوچنگ ءِ ھراب ءَ آزاتاں۔ بلکدے ہمے منی لوگ بہ بیت۔ ہمے تنگ ءَ چہ کے دیمتر ءَ کائے باگے ھرابیت۔ باگ ءِ راستی دست ءَ بسنگیجی وانگجاھے، ہمیشی ءِ گندگ ءَ گوں یات کیت کہ من او ءَ دواں سالے ءَ نمبر بیتگاں، من چکاں ایوک یک سبکے وانینگ کرائے ڈول ات۔

”ھدا انچیں کماشیں مردے، منی اے چماں نہ گندگ ءَ انت“

انی کہ من وانگجاہ ءِ تہا پُرتاں دیگا اے سیک بورڈ ءِ چپ ءَ نبشتگ ات بلے منی سبک ءِ جہلی نیمگ ءَ دکہ سبکے اوں نبیسگ بوتگ ات۔

”منی دل انت چو بورڈ ءَ سیاہ انت..... چیچو زیاانت زھگ ءِ دست ءَ...............“

دل ءَ گشت ہما بہ چلاں بلکدے بازار چہ من جتا بہ بیت۔ دروازگ ءِ دپ گپت ءُ وتی کوھنیں کرسی ءِ سرءَ نشتاں۔ بازارءِ ھراب ءِ دروھگ ءُ پدیچو تاہیر گرگ ءَ اتاں کہ چے کپے بوت۔ گشے کنے ءَ منی کرسی ءِ چاریں پادگ گپت ءُ چو گندہ گسر ھے ءَ من ءَ سمات ءِ سرءَ دور دات۔ من ھیلتے پاداتکاں۔ بازار منی دیم ءِ بورڈ ءِ چپ ءَ تالان ات۔ ہما پیر مرد نوکیں کتابانی لبز ءُ معناھاں بدل کنان ات۔ شرابی ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ دست تال کرتگ ات ءُ زاہ ءُ بدکنگ ءَ ات۔ میتگ ءِ دراھیں مردم وتی گندہ گسراں بندیں لوگ ءِ تہا رچگ ءَ اتنت۔ بلے آھانی بدیں بومنی پوز ءَ سر بیگ ءَ نہ ات، بلکدے ہمے لوگ منی بہ بیت..................

☆☆☆

ماچیراتیں

تیر و بچ ءِ چھمنی کت ءِ لوگ ءِ اتکاں گڑا انا کہ ءِ منی ءِ گمان بوت کہ تو شتے مُشکلے منی تہا مرتگ۔ شپ ءِ گوات ءِ انچو دیمگ کتگ من چوت ءِ بوتاتوں۔ دل ءِ انک ہما ساعت ءِ چہ لوگ ءِ در بیاہاں دُور یں میدانے ءِ بروان بشتاناں ہلے منی جتیں ءِ تاں گوں انت ءِ تہا بُرت یۓ "منی دل بیت من کمیں آرام کنگ لوٹاں"۔ چم کہ کمیں بزبوہنت گڑا انگداں من ڈاکے ءِ تکگ ءِ شانگ ءِ یاں منی سرءِ بازارے رُمب انت ءِ واشتانگ بر کس ءِ مشکلے منتے دست ءِ انت۔

"تئی فون انت" منی لوگی ءِ من ءِ توصیت ءِ ریسیور منی یمگ ءِ شہارت من کمیں ترستوں گو شتے آئی ءِ مرتگیں مشکلے گوں انت ءِ منی یمگ ءِ شہارگ ءِ انت یۓ نوں پچن ءِ گپ جنگ وتی رازءِ پاش کنگ ات من نہ لوٹنت اے ہیم ءِ تاراں گوں بندو کمیں گاریں صورت بزانت کہ منی تہا مشکلے مرتگ۔

"بگوش ادءِ نہ انت" من دیم تر ءِ بنت ءِ آ گپ ءِ کپت۔

"بلے من کشگ کہ ہما انت" منی جتیں ءِ بلکہ ءِ پہا مرتگیں مشکے ءِ منی دیما دراج کت ءِ وڑا ایکنت۔

"اھو بگوش رزاق گپ ءِ جناں"۔

"یارتو کجام تنگ یۓ من زیکناں تراشو حاز ءِ جاں"۔

"چے گپ"۔

"یار من زیکنیں دوز وے ءِ سچاناں من ءِ گمان بیت کہ تو شتے مشکلے منی تہا مرتگ"۔

ریسیور چہ منی دست ءِ کپت "اے چوں زانت" کہ چہ درنکیب ءِ کے ءِ ریسیور چٹ ءِ پدا منی گوش ءِ دات۔

"ھو باریں"

"یار من ءِ یکی دکت دگی روماتے رپ ءِ جنگ ءِ تر انتگ ءِ تراشو حاز تنگ ءِ واں کہ مہ زانت منی تہا مرتگیں مشکانی ھوشئے چست"۔

"گڑا من چوں بہ کناں"

"یار تو ہمے تیب بونگ ءِ بید ءِ تراکس من ءِ چہ داے دوز وہ ءِ کشت کت نہ کنت؟"

"بیا من چتو بشتگاں" من ریسیور ایر کت ءِ چیر اتوں چو نہ انت اے ہمیگ چیک۔ دوز وہ ءِ من سچاناں آتاں۔ اگاں من اوں وزماں ءِ رپ ءِ بہ بنداں ءِ آئی ءِ دعا بوواں گڑا آئی ءِ شنگ پک بیت۔ اگاں چو مہ کناں آئی ءِ منی بوسر بیت یۓ من پادا تکگ ءِ وڑ ماں ءِ چہ شو حاز ءِ سرجمیں لوگ درچت آھر ءِ شکی ءِ پتگے من ءِ دست کپت "آ وھدے کہ من ہمے نیموں ءِ کناں کہ من ءِ پشا تنگ انت ہمیشکا اے پشنگ من ءِ گوں انت"۔

"دروازگ ءِ کے تنگ ءِ انت" منی جتیں ءِ کہ اے وھدی گدے ءِ دو چک ءِ ات بلے من ءِ دم پہ بہت ھمے ھیال گور جتاں ات کہ آ کنجے ءِ تر انتگ ءِ نہ لوٹیت گوں من نزیک بہ بیت۔ من چو تایا اوں وش اتاں کہ آ ہمیگ مہ بیت ھزاراں سال ءِ پتکیں ساتے منی تہا زواں انت۔ اے وھدی کہ من دروازگ ءِ یمگ ءِ روگ ءِ اتاں پشنگ منی دست ءِ ات من کہ چہ شاں آئی ءِ چارت آ پشت ءِ چک جنگ ءِ چارگ ءِ ات کو شتے رستر ءِ آئی ءِ رند ءِ کپتگ۔

آئی ءِ سہر چمیں دزماں ءِ گوں وتی رپ بستگ ات، من وتی پشنگ ءِ ھراکینگ ءِ کت من زانت آ وتی ھراپ ءِ انچو سنگک کہ آئی ءِ منی بوسانہ بیت۔

"کجا بروئیں" من دروازگ ءِ چچ کت وڑا ایکنت۔

"تیاب ءِ یمگ ءِ" آ سرا ءِ من رندا روان اتیں، ماچی نہ اتیں، مادمکاں بنداں ءِ روان اتیں بلے اے سرجمیں راہ ءِ برمشے ءِ اوں گوا ہ نہ کت۔ اے تیاب کہ ادءِ بیگاہ ءِ پاد ءِ ایر کنگ ءِ جاہ نہ بیت

نر گےاوں نیست ات ایوک چندیں یکداراتنت کہ گُٹے آپ ءِ تنگراتنت۔

"اے مردم کجار ءِ چنگ انت" "من آئی ءِ سہریں وزمال ءِ ویمگ ءِ چارت ءِ جست کت۔

"من اوں ہمے گپ ءِ اجکہ آں کہ اے راہ ءِ من جنگ ءِ اتکگاں نہ موٹرے ءِ توار منی گوشاں کپت نہ انسانے ءِ"۔

نی وپہکا من چہ وتی پچنگ ءِ بےحیال بیتاں۔ بلکیں منی دل ءِ اتک کہ بہ کشان ءِ بےتواری ءِ دورءَ بدیاں بلے آئی ءِ گندگ ءِ ترس ءَ چو کت نہ کت۔

"بیا بریں بازار ءِ سرءَ بچنیں" آ گوشتے منی چرے گپ ءِ گوں وتی جاہ ءِ میہ بوت۔

"من اتک نہ کناں" آئی ءِ وتی گپ کت ءُ ریکانی سرءَ نشت۔ من یک ءُ دو رند ءِ آئی ءِ منت گپت انت کہ گوں من بیا ات، بلے آ آھک ءِ وڑءَ نہ ات من رھادگ بوتاں۔ کمیں دیما روگ ءِ پد منی دست بےسائی ءِ کیسگ ءَ شت ءُ پچنگ کش ات۔

اے وھدی من پچنگ دپ ءِ ھنگ ات ءُ دمکاں گران ءُ بازار ءِ روگ ءِ اتاں۔ بلے ھر دو گام ءِ پد من پشت ءِ چک جت ءُ چارت۔ نہ منی دیما کسے ھست ات ءُ نہ پشت ءَ۔ من روان اتاں ءُ چک جنان اتاں۔ نی من بازار ءِ نزیک کتگ ات۔ مزنیں ھوٹلے ءِ تنگ ءُ اوشتات ءُ چم شانک داتنت، ورا ھیس دکان ءُ ھوٹل بند اتنت موٹرانی اوشتاجاہ ءِ بر مشے اوں نیست ات "اے شہر کجار ءِ چنگ" اے وھدی من پشت ءِ چک جنگ ءِ اتاں ءُ پگر ءِ اتاں کہ کشتگے بوت گوشے چہ بُرز ءِ گر بچے بہ کپیت۔ پیر مردے لٹ ءِ جک دیان ءُ بندیں ھوٹلے ءِ ویمگ ءَ روگ ءِ ات۔ آئی ءِ زردیں وزمالے دپ ءِ ھنگ ات منی اشتیں پچنگ و تسراچہ منی دست ءَ لکشت منی پادانی دیم ءَ کپت گڑا ءِ کپت من بے پچنگ ءُ وزمال ءِ دیم لوگ ءِ ویمگ ءَ داتگ ات ءُ روگ ءِ اتاں۔

☆☆☆

انسر تنگیں نیمروچ

من جیرگ ءِ اتاں کہ اگاں منی پیڑگاہ ءِ ناز بوھانی لشکرے بہ بیت گڑا من ءِ کتاب چیزے روچ انگت زیبا بوت کنیں۔ اشنت روچ ایر کپت ءُ شپ کاس ات، منی دیم ءِ ناز بوھانی لشکرے اوشتات۔ من ناز بوھانی لشکر ءِ نیام ءِ حمایہ مار ءِ شوھازگ ءِ اتاں کہ پیراری جنگل ءِ سفر ءِ گوں من ءِ دوچار کپت۔ من سبز مس ءِ سرءَ نوبتگیں کتاب ءِ اولی تاک مرز اتک ات کہ ناز بوھانی لشکر پادان گران ءُ منی پیڑگاہ ءِ چہ ڈپ ءَ دور شت۔

دومی تاک ءِ سرءَ سبیتے ءِ دپ ءِ پژمتگیں بوجکے سھر ات۔ ناز بوھانی لشکر ءِ وت ءِ ہمے بوجک ءِ تہ ءِ چیر داتگ ات۔ من دست برت کہ ناز بوھاں دست بجناں شپ منی چمانی تہ ءِ ایر کپت، من واں صباح ءِ ہمے ناز بوھانی ودار ءِ جل ات۔ رژناھی ءِ وھدے کترہ تاک ءِ سرءَ شنگ بوتنت بوجیک ءِ تہ ءِ ایوک حمایہ مار سھر ات کہ پیراری جنگل ءِ سفرءَ گوں من ءِ دوچار کپتگ ات۔

چہ زیاتیں ترس ءِ منی جان ءِ پُٹ پتروات انت۔ من ہمی تاک لیچیت گوں تئیں بانے ءِ دریگ ءُ دروازگ کہ ھزار سالاں گوات ءِ کشتگ ات ءُ پار داتگ ات انت، ءُ دروازگ ءِ گمل زنگ ءُ نمباں وارتگ ات ءُ بےرنگ کرتگ ات۔ من ہمے دروازگ ءِ پشت کپتگیں رنگ ءِ کشکاں چارگ اتاں کہ پیر مردے ءِ صورت ءِ گوشے من ءِ توار کت، من دیم ءِ کنزگ لوٹ ات کہ من ءِ اوشتگ ءِ گشتے۔ چارگ چارگ ءِ پیر مرد ءِ برپ بستگیں ریشانی تہا من ناز بوھانی لشکر دیست، من دیم ءِ جنزات ءُ گمل ءِ راستگ ءِ گپت۔ بلے ہمے کہ منی چم دروازگ ءِ شم ءِ آبادیں پیر مرد ءِ چماں کپت انت منی ھوش ءُ سار برگشت۔ پدا من نزانت من کجایاں۔ من وھدے ھوش کت دریایے منی سینگ ءِ سرءَ پچ ءُ تاب ورگ ءِ ات۔ ءُ منی لنگک چاری تاک ءِ

بوسگ ءَ ات انت۔

روز روگ ات مرگانی لشکرے ہیلگ ءُ وڈیم ءِ شیزارگ ءَ ات ءُ روگ ءَ ات۔ دور بازدور سرتر ءُ مرگ ءَ وتی مچھب ءِ ہنت ءَ ناز بوجانی لشکرے کپتگ ات ءُ روگ ءَ ات۔ دور بازدور ءُ روز ءِ مرانی زمگ وتی مچاچاں مرزگ ءَ ات۔

پچی تاک سرجم ءَ یک اکتیں تاکے ات آئی ءِ سرءَ ایوک دو کتر ءُ ارس ایر ات بس گوشے نیمے ءِ پناہی سرءَ شنزانگ ات۔ دل ءَ انگ کہ ہے کتر جان ءَ خیال بکناں کہ پچے گواتے ءَ کشت ءُ شی تاک پچ کت۔

اے یک غزمیں شمرے ءُ گچیں بازارے ات۔ من کنج ءِ کنجے ءُ گشت ءَ ناز بوجانی لشکر شوہاز ات۔ آمرِ عالبے سوبی ءِ دوجرت ءُ وتی بامگ ءَ دمانے جل اتوں۔ دورمنی گوشاں تل ءِ شیزارگ ءِ توار پیداک ات بلے اے شیزارگ جتہ ءِ گوشے ناز بوجانی لشکرے اوشتانگ ات۔ ءُ لشکر ءِ پشت ءَ سیمار ءِ جاہ کہ جنگل ءِ سفر ءِ گوں من ءَ دوچار کپتگ ات۔ من تل ءِ زہیر ءِ پشت ءَ چکلوں۔ آسر یک ءِ جاگکانی دکانے ءَ یک مدرنگیں بچکے ءُ نشتگ ات ءُ تل جنگ ءَ ات۔ من ءَ کہ دیست بے تل ءَ را دور چھدے کاہر ءَ دور دات سے۔ من دان ءُ وڈیم ءِ بتر ءَ چاں، تیز تچگ ءِ کیں گازرانی پاداں تل ءَ را یک زورکتگ ات۔ ناز بوجانی لشکر اوں زند ءِ شولی ءُ بوتگ ات۔

من اوک نہ ہے دیست کہ ہے مار ءَ وتی جان ءَ رکیت ءُ شیپ گران ءِ وڈیم ءَ پہ ما جنگل ءِ دعائے بوت کہ پر اری جنگل ءِ سفر ءِ گوں من دوچار کپتگ ات۔

☆☆☆

اندیمیں موسم ءِ آس

ساکے بیت من وانگجاہے ءِ شہر ءِ ماں من ءَ بزرزی کلاسانی پیریڈ گوست بلے جلی کلاسانی کہ پریڈے حالیک بیت من رواں وانیتاں۔ من ءَ کسانیں چکے باز دوست بنت پہ آ وھدی ہمیشہ دوست بنت وھدے کہ لتے ءِ آرگ ءِ پدجت کنت کہ سراں رنگیں کار ءِ بست گذا ہست انت؟ منی چپو دیگے ءِ پیش آھانی ھمراہ تما ہست ءِ یاد کا بنت ءُ اداچیت "زاناں سر دروگ بندیت، چو بیت، اگاں اوءَ نہ بیت دگہ جاہے بیت بوت سرءَ چوشیں دگپے دل ءَ چوں کاینت۔ بلے دمان ءَ من ھمے حیران کہ اے گوندل زانت گوشت۔ دنیا ءِ راستی ایوک ہمشانی چماں زانت انت بس آ دگہ دروگ انت۔ اے چک مرچکیں کنت ءُ شم ءِ دوی بوتگ انت اشانی تر ءَ کہ زیکیں آدمی زات ءِ واب نہ انت بلکیں مرچکیں بنی آدم ءُ آ دگیں روچانی راہ ءِ کشک انت۔ جلی کلاسانی تہا کسی جماعت ہما کلاس انت کہ چگے چار ریدءَ من اودءَ شتاں منی کستہ ءِ گوشک ءِ واب ءِ رنگ آہاں دوست انت۔ اے باور نہ منی کہ حلاس بوت انت نوں چہ لچ ءَ من آہنگ ءَ نہ شتاں، یک زد بچے چار مکتبیاں من ءَ گچی ءُ گپت ءُ گلہ کت۔

"سرتو چیچو روچ انت نہ اتکگ اے مرچی بریں مئے دوھیں پریڈ حالیگ انت" من آھانی مہلی ءِ دیم ءَ دوست بست ءُ گوں ھمایاں شتاں۔ دراہ منی ھرت ءَ اوشتات انت من گوں بچکند گی تندگ ءِ گشت انت۔ آھانی تندگ ءَ پدءَ منت ءَ سرجمیں بے چہ کپی ءَ چاریں پیمگ ءَ ماریت گوشے بیدے من ءَ کلاس ءَ تہا کس نیست۔ من حیرگ ءَ اتاں کہ مرچی کجام حستہ ءُ کارے تی ھرچیں و حالیگ انت کہ کیے ءِ جست ءَ من ءَ کذ ءِ بنت۔

"سرتوں وگھتی لگ ایت" من پدا بچکند گی آ ھی ءِ تندگ ءِ گشت ءُ گچ بوتاں۔ چکاں اشکن ات

من گلاب ءِ پتّے اتاں۔ یکبرے دراھ ابگہ بیت انت ءُ من ءَ اجب چارگ ءَ ات انت گوشے ھمے گوشگ ءَ ات انت کہ سر اولی رند انت تو دروگیں کسہ ئے آرگ ءَ ئے، بلے من اے رندی آحانی پرواہ نہ کت ءُ دیم ءَ شتاں۔

حومن گوشگ ءَ اتاں کہ من گلاب ءِ پتّے اتاں، سیاہ ءُ تہاریں، موکوھی تند ءُ گباراں چہ سر ءَ تچگیں بانے ءِ تہا پنچ سال بیت نزاناں بند اتاں اےوک یک درےگے ءِ کہ شم بوھگ ءَ چہ منی چیزے ءِ من سزات انت۔ بے بگوش کہ یک تچگے ءَ نوں حشک اتاں۔ من ءَ اے یات نہ کنت کہ کدی یگ ءَ چہ منی چم درواز گ ءَ سک انت کہ کدی ہچ بیت ءُ ڈن ءَ در کپاں۔ وھد گوزان ات انت، ھزار موسم منی بخت ءِ پہوگاہ ءَ رہنگ ءَ شت بلے درواز گ ہچ نہ بوت۔ نوں من مرگی اتاں کہ نیمروچے ءَ درواز گ ہچ بوت چہ ڈن ءِ وشی ءَ گل ءَ یکبرے منی ساہ

ڈک ات بلے من وت ءَ رک ات ءُ داشت۔

یک برز ءَ بارگیں، وشرنگیں جنکے تہا پترت سبزیں گدے پوشگ ات ءُ پرے بگل ءَ ات ئے حاک ءُ گباراں، موکوھی تندانی مرزگ مرزگ ءَ آھرانک ءُ پمن ءَ سر بوت۔ بے کہ آحی ءِ وتی دست منی بیمگ ءَ شہارت من گشتے ئوک سر پت ءَ ہچ پلی اتاں۔ نوں من آحی ءِ پرس ءِ تہا ات ءَ روگ ءَ اتاں، آانک لوگے ءِ دپ ءَ اوشتات۔ تہنا جنیاد مانی ٹچی ءُ میزھ ات۔ تہا پترگ ءِ پیر آحی ءَ پشتی بیمگ ءَ چک ئے جت ءُ چارت یک پیر مردے ءَ کہ لٹ ءَ جک دیان ات ءَ روگ ءَ ات دگہ کس نیست ات۔ آحی ءَ من ءَ چہ پرس ءَ کشت ءُ درواز گ ءِ راستی تاک ءِ پشتی بیمگ ءَ تال کت۔ من یک سبز ءُ رنگیں ورنا ھے ءِ دست ءِ دل ءَ ایر اتاں۔ آحی ءَ من ءَ بے دلی گپت ءُ آئی ءِ بیمگ ءَ چارات ءُ کے بوس ات بے کہ آحی ءَ پشت پر کت ءُ جنیاد مانی بیمگ ءَ رھادگ بوت ماڈن ءَ در اتکیں۔ پیر مرد دینگالٹ ءَ جک دیان ات ءَ روگ ءَ ات نوں من کے آزات اتاں۔ بلے حیران اتاں بے گپ ءَ کہ اود ءَ من تہاری ءِ تہا اتاں سر پنگ اتاں، اود ءَ کہ

رژ ناھی نصیب انت من پر چی گیمر گ ءَ یاں۔ آ گشاد گشاد ءَ پاداں کشاں بوت ءُ دیمتر ءَ شت۔ دیم ءَ حو ٹلے سحرا ات آنچک ءَ حوٹل ءِ تہا پترت یکے بیمرۃ آئی ءِ وداری ءَ تچگ ات، آ پچگیں بارگیں کاش مودیں ورنا ھے ات آئی ءِ چماں چہ بے پدرات کہ بازیں انتزار ءَ دیمرنگ ءُ روگ ءَ پہ اشتاپ انت بلے بے کہ آحی ءَ کری ءِ سرانڈگ ءَ گوں من ءَ چہ کیمگ ءَ کشت ءُ آئی ءِ دست ءَ دات گوشے من گیمرتاں۔ آحی ءِ وتی چاہ ءَ راگٹ ءُ گلب کت ءُ پاداتک۔ اے اوں پاداتک من بے لوٹ ات کہ من ءَ بیھال بکنت ءُ بروانت بلے پاد آتک ءَ گوں ساری، تچگیں سنگ دل ءَ من ءَ گپت ءُ جھل ءَ پرش ءِ سر ءَ دور دات اے وھدی آئی ءِ پشت پرات ءُ روگ ءَ ات۔ نوں من حوٹل ءِ پرش ءِ سر ءَ کپتگاں پمن ءَ ہما تہاری ءِ بندیں بان شرتر ات اگاں من ءَ رژ ناھی نہ رسگ ات بلے کسی پاد مال نہ اتاں۔ آحانی روگ ءَ پد باریں چنت سنگ دل ءُ سیاھیں پاداں من ءَ لگت دات ءُ گوست انت۔ آ پیر مرد دینگالٹ ءَ جک دیاں ات ءُ روگ ءَ ات۔ من جیزگ ءَ اتاں کہ نوں پچی بیت کہ دوورنا ھیں بچک کہ آحانی دستاں کتاب ات انت تہا پترت انت آحانی تہا یکے ءِ چم من ءَ کپت انت گوشے دوروک ئے آورت۔ من ءَ پرش ءِ چک ءَ چہ چست کت ءُ وتی دیم ءَ کتابانی چک ءَ نیمل ءِ سر ءَ ایر کت ئے۔

"باریں کجام بے دلیں لگور بوتگ؟"

"بے گشت" آحی ءِ ھمراہ کہ کتابے وانگ ءَ ات دیم ئے آحی ءِ بیمگ ءَ ترینت ءُ جست ئے کت۔

"اے گلاب ءِ پلی ءِ گپ ءَ یاں۔ اے شہر ءِ وانچو پلی ءِ ڈکال انت باریں کجام بے تچ ءَ اے پرے حال ءَ آرتگ ءُ سر کرتگ۔ اشی ءِ جاہ چمانی تہ انت پادانی چیر نہ انت"۔

آئی ءَ من ءَ نیمل ءِ سر ءَ چہ چست کت ءُ زردیں لاگریں کتابے ءِ تہا ایر کت۔ من یک رندے پدا سر پت ءُ زندگ بوتاں۔ من آحانی ہنچی ءَ بے روچ ءَ وال سر جمیں شہر ءَ تر ات ءُ سیل کت

ءِ آحال ہبرد نگیں ہنکیانی سرءَ گپ جت۔ من لوٹ ات منی گُڈی ایں روچ ہے کتاب ءِ تہا
بگوازینت ءُ آ سرءَ بہ بنت۔ ءُ من ہے کتابءِ تہا بیران۔ ہے زردءُ لاگریں کتاب ءِ تہا من ءِ کل
کنگ بہ بیت۔ ہے کتاب ءِ تہا کہ من ہر رنگ اتاں۔ ہاشی ءِ حرفانی وشبو منی بالاد ءِ عیب ءُ سیاھانی
تہا انگءُ بزرگ ءَ ات۔ منی تروءَ نوں زندءُ نوکیں بزانتے من ءِ دست کپتگ۔ ہما بزانت کہ
آچی ءُ شوھاز ءِ من گلاب ءِ پلے جنگ ءِ سر منی سیاہ تہاریں بانے ءِ تہا کپتگ۔ سنگ ءِ سیاھیں
پاداں من ءُ گمتمال کرتگ۔ ءُ بلے آروچی گشت من ءِ پدا سیاہ تہاریں بان ءِ ترس ءِ، پادانی چیرءَ کپتگ
ءُ غم ءُ موزنجا کت وھد ءِ ہے آئی ءِ من ءِ حزنیں کتاب جاھے ءِ آرت ءُ سرکت، بلکیں ءِ دل ءِ اتک
کہ پریات بکناں ءُ گوشاں من ءِ ہرگوں وتی لوگ ءِ کتابانی تہا ابر کن تی گوراں من ءِ وتی بوھگ ءِ معنا
رسیت۔ بلے گشے کتاب ءُ وزر ویں۔ لاگریں تاکاں منی دپ ءِ راسلک جنگ ات۔ من داں چھکے ءِ
ہے کتاب جاہ ءِ کانجانی تہا بند بوتاں بلکیں ءِ پدا منی نفس ڈک ات، منی تاک پدا گیر ات انت
کشے مرگ انی ءِ بانداکیت من ءِ وتی جنگ ءِ جنت، کہ بیگاہ گوں وتی ساھگ ءِ رنگ ءُ رو آ بتا بوت
سگریانی روت ءُ پاد ءُ پرشانی زرے گشے شیپ کپتگ ات۔ منی چم سرچمیں مردے ءِ کپت انت
کہ چادرے مانپوشتگ ات ءُ منی نیمگ ءِ پیداک ات ہے کہ آئی ءِ وتی لنک کتاب ءُ سرءَ ایرکت
انت من ءِ گمان بوت گشے من صبا ءِ ساھگ ءِ رستگاں نمبانی شیرکیں ترمپانی میاراں۔
بلکیں ءِ پدا من آزاتیں دنیا ءِ بیل ءِ اتاں، شپ کہ رست آئی ءِ داں روچ شنگ ءِ
نشت ءِ کتاب آسر کت۔ من ہر کتر ءِ آئی ءِ دستانی مہر ساراں زندءِ گنگ بوجان کت۔ انت
۔ روچ ءِ درکپگ ءِ گوں آئی ءِ حال رست کہ آئی ءِ ماس ءِ پس ءِ جونگ ہے شہرءِ مکاں پہ شانے
گروگ ءَ انت۔ آئی ءِ مردی زہرگ ءَ باعث کت ہما ساعت ءَ پاداتک تو گپ ءِ زرت ءِ کتاب
ءِ دست ءِ کت۔ من انے وھان ءِ حزا اتکگ اتاں من نہ لوٹ ات جنگ ءِ داوا ءِ بہ بیت بلے
آئی ءِ جھانی تہا سیاہ وزدے رنگ ات کس ءِ داشت نہ کت مگر ب کزاء آ تہاردیمیں دک ءِ تہا

گوں آئی ءِ دپ کپت۔ اے دمان ءِ آئی ءِ رنگ چارگی نہ ات گشے آسے گیابانے ءِ تہنا انت ھمے
کہ آئی ءِ دست برت پہ تو گپ ءِ کہ کتاب جھل ءِ کپت تاک شنگ بوت ءُ من یک نیمگے شت ءِ
کپتاں آئی ءِ چم کہ من ءِ کپت انت گشے کسے ءِ برف ءِ پنجگ ءِ آئی ءِ پیشانی ءُ سرءَ ایرکت
تو گپ ءِ کشت ءُ دوروات جنزات ءُ اتک
من ءِ جاہ ءِ زرت ءِ ءُ دیم ءِ جونیگ ءُ نیمگ ءِ کت ءُ درائینت ءِ "ہروں من ترا بکش اتگ"
گوں ہے واکاں پشت اش پر کت، من ءِ کتاب آئی ءِ بگل ءِ اتیں دوگام نہ جنزاتیں کہ تیراں
آئی ءِ سرءِ گرند کت حون ءِ دریائے تتک۔ من ہے حونانی تہا کپت ءِ پدا گیر تاں۔ نوں شپ ءِ
ایرداتگ ات ءِ تہاری ات۔ داں دورءِ اوں پادبرمش ءِ چڑ کپے ءِ نہ گواوات من ہے حونانی تہا
کپتگ ءِ بکرءِ یاں کدی باریں پدا ابھارے سرءِ کشیت من پدا تاجکیں، سہرچکیں گلاب ءِ پلے بہاں
۔ پیر مرد دیگالت ءِ جک دیان ات ءِ روگ ءَ ات۔

☆☆☆

ھمادستءِ دلءَ

من واب دیست کہ تاحامیں بیدھےءَ سرمنی کپتگ ۔ من وتی راہءَ کشک شمشتگ ءَ آزمان ءِ دیم پہ دیمیءَ اوشتا تگاں ۔ نزانگءَ یاں کجا بروان کہ منی راستی دستءِ برزی نیمگءَ دگ ءَ کشکئے سھرابیت ۔ ءَ من ہے گنداں کہ دو مسا پر بے سا جنزان ات انت ۔

منی گوشاں بزمشے کپت کہ " اے راست انت تو وتی کشک دیست بلے اے راہ تراوتی منزلءَ سرنہ کنتءَ آسر بیت " من اے گپءَ کمارنہ کناںءَ سرگراں بلے چارگامءَ دست نہ شتاں کہ منی راہ ستءَ بیگواہ بوتءَ من چو ھمرءِ پٹوےءَ درنجلک بوتاں ۔

من نکت گپت ءَ بس ءَ سرکپت ءَ وتی سیتءِ سرءَ نشتاں، من اشیءَ چہ آشنا نہ اتاں کہ من کجا ایر کپاںءَ منی اے نکت داں کجام کشکءَ یا داں چنت چندءَ منءَ بارتءَ بے بستار بیت ۔ بلے منی دل ہے گوشگءَ ات کہ ترا منزلے ھست کہ دیما انت ۔ ءَ نکت تراھمو دابارتءَ پدا گوات ءِ میار بیت ۔

من وتی منزلءِ وشیءِ گمانءَ واب کپتاں کہ منی کوپگءِ سرءَ دستے ایر بوت " نوں بس دیما شت نہ کنت اوءَ چہ دگہ راہءَ کشک نہ مانیت ۔ من ایر کپتءَ رودراتکءِ نیمگءَ چم شانک دات انت ۔ روچ زرد دو بیگءَ کپتگ ات ۔ گوات اوں اوشتا تگ ات من چو بٹےءِ دابءَ بےوانک اتاں ۔

" اے وَ منی منزل نہ انت آواب کہ من دیستگ اے وَ آوابءِ ماناءَ بزانت نہ انت ۔ من دیمتر اروگ لوٹاں " ۔

شورءَ شارات یکے دومیءِ دردءَ سرپد نات کہ کے چی گوشگءَ انت ءَ کے کجا روت ۔ ھما کس کہ منی چہانی دیما سھتے ساری گاڑیءَ سوار بوتگ ات انت ۔ آ سھتےءَ پد منی دیمءَ سحرا ات انت ۔ ما یکے دومیءَ چارگءَ اتیں، گندگءَ اتیں روگءَ اتیں، آھگءَ اتیں کس زانگءَ نات کہ کے کجا چنگءَ کیتءَ کے کجا روت ۔

ما یکیں پرزونگءِ دیما شتگ اتءَ تاریءَ اتیں سھتےءَ رند مادر راہ پاداتکءَ وتی منزلانی نیمگءَ راہ کپتیں ۔ نیمروچءَ مادر اصہاں بجگءَ بیرءَ کتءَ پدا ھما پرزونگءِ دیما شتءَ سبارگ کت ۔ پدا ما سھتےءَ وپتءَ آرام کتءَ پاداتکیں یک یکءَ گسر بوتیں ۔ شپ کہ اتک پدا ھور بوتیں ھر کسءَ وتی ھمرابانی قصہ دیکال کتءَ سر پردات سحبءَ پدا ما یکیں پرزونگءِ دیما شتءَ تاری کتءَ گسر بوتیں کس چہ کسءَ دوگام پیسرنہ اتءَ کس چہ کسءَ ساری نہ اتک ۔ روچ دراتکءَ پڑات ۔ شپ اتکءَ سحب بوت ۔ ہے دابءَ روچ گوزان ات انت ۔ کسے کہ مرت آئیءِ بدلءَ دگہ یکے چہ آزمانءَ ایر کپتءَ دیوانءِ سیاہ بوت ۔

" اے کہ مرچی ما نشتگیں ھمرائیں اے ہے رنگءَ برجاہ بیت آ دگہ کپے کہ پرشتءَ پروش بیت ، جنگ بیت کسے مریت ، کسے زندگ بیت بلے اے ھمرائی ویران نہ بیت ۔

اشکن

چی بیت زاناں پلانی منانہ مئیت چریشی ءِ وُ درشک نہ بچت، آسمان وُ نہ کپیت۔ من دگرے ءِ واستا زندگ نیاں، من آزاتیں شکم ءِ راہاں چہ پیداکاں، من وتی عیباں گوں ہستاں ہست باں، کے ءِ چی؟ من وتی کرتگیناں ہجالت نیاں___ من وتی جست وتاں ءُ پسو وتاں

___

کسے ءِ پادانی برش انت، کئے بیت کنت، اے وہدی جھل ءَ ایر بہ کپیت وُ دبر تگیں آس ءِ کسّہ ءِ تہا پشکپشکیں صورت بہ ٹرک نہ کنت ءُ نہ چاریت۔ مرچی دل ءِ کیت دراہیں شپ ماہ ءِ ہمراہی ءَ بگرداں دم کہ براں ہمو داسر ءَ ایر بکناں۔ کسے ءِ درءِ دپ بیت کہ بازار ءِ چاٹ یا تیاب ءِ دامنے۔ من وش نہ باں کہ کسے گوں من ہمراہ بہ بیت، تاہیر گرگ ءِ دراہیں راہ ءُ در بند انت، کسے روَت کجا بروت؟ ہجئیت کجا؟ پدا کئے ءِ درءِ دپ بیت، دکانے ءِ دیم، ہوٹلے ءِ دپ، ___

___ "مرچی چداں لوٹیت کہیائی پری یے___ اے حال منا داتگ زرءِ سارتیں کمین ءَ" ہما انت اداتگ ءُ واب اش پچاں نیست___ جانشودءِ تہا اوں وتی ورنائی ءِ آس ءِ چہ بیت، بگندے کسانی ءَ گوں آئی ءِ بدی یے کنگ بوتگ۔ اے وہدی آبازار ءِ پشتی تیمگا دکانے چیچ بیت، کسے تندوک بیت کہ سیہ مارے آئی ءِ پچاں ڈنگے جنت ءُ رہادگ بیت، سپاہیگانی لشکرءِ تہا یکے دم بارت ءُ ہمو دا تندریت___

گپ اے نہ انت کہ تو زانتگ بلکیں زمانگاں چہ کتہ وتی پشکپشکیں کارست ءَ گوں وفا نہ کنت۔ مرچی من نہ لوٹاں کہ درگیگ چیچ بہ بنت۔ کسہ ءِ تب اوں ہمے رنگ ءَ انت کہ تہاری بہ بیت، باریں چاریں وہد تاکانی سرا چون جنزیت۔ ہے کئے ات گشگا ات کہ لبز تراشگ

لوٹنت۔ معنا چی یے زاناں؟ لبز نیسگا پہ وتی وحدءِ جاحاں چہ جنزیت، پلانی ءِ نہ کشگ گنگی ءِ تہا بزانتے ہست۔

اے زمین تنداں یکیں کشک گچگ ءُ رہادگ انت۔ ایشانی چاگلانی آپ پہ منزلے ءَ انت ءُ اے دیمتر روگ اوں نہ لوٹنت۔ بلے ناں، گوں من بیت نہ کنت ہر روچ بے روتاب ءِ بہ تندیں۔ منا آرنگ ءُ صورت اوں چارگی انت کہ من اش نزاناں___ ہمیش انت پدا جھل ءَ ایر کپگا انت، بچکچو توار نیت وتی کوشاں، نہ لوٹیت من دمانے تاہیر بگراں۔ اے نیسگ ءِ کار اوں عذابے ہمچو نیس ہمچو بے تاہیری گیش بیت۔ من کس ءَ گندگ نہ لوٹاں، من نہ کشگ ابر دیما کایاں دراہیں دراں بند، من لوٹاں گوات، روچ، موسم ءُ رنگ مزا انت من بے سوب بچگاں۔ چون کرنگ وتا تو کے بچار!___ چی چیگ زاناں؟___ پدا بچار ایر کپگا انت۔ منا بد کیت وہدے وتی پاداں توار نیت۔ گشے زانت زاناں من ہمدایاں۔ ہے کہ پچاں بند کناں گشپ گشتے پرنت ے،___

شپ نی دبر تگ، وپس گوں___ ہر چی بیت باندا___ پدا کے جھل ءَ ایر کپگا انت۔ پدا گرانیں پادانی چہ تہ یے، من زاناں ہما بیت وگہ کس نہ بیت۔ اے وہدی وُ الم ہما بیت۔

☆☆☆

جنگل کجام نیم ءَ کپ ایت

مات ءِ پاد کپگ ءَ گوں من ھم پاد اتگ اتاں۔ پرچا کہ من مدام آئی ءِ کش ءَ وپتگ اتاں آئی ءِ کسانیں برمشکے ءَ گوں چم پیچ کنگ اتنت۔ ماگوشے یکیں کس اتیں۔ اے گپ من چہ پت ءِ زندتاک ءَ وانتگ کہ ما یکیں کس اتیں۔

نان ءِ پچگ ءَ چاہ ءِ گرادگ ءَ من آئی ءِ ھمراہ اتاں۔ آس روک ءِ دروازگ مدام من پچ کت منی دست کڑی ءَ نہ رستگ ات بلے دروازگ پچ بوت پرچا کہ منی مات منی ھمراہ ات۔

آئی ءَ آس روک کت ءُ من گوں آس ءَ وتی لیب۔ وھدے آس ھمرات ءُ اشکر بوت من روپگ ءَ چہ پیشے کش ات ءُ آس اے کپ ءُ آ کپ ءَ سر بنت۔ اے اشکر آئی ءِ سرءَ کت ءُ آ اشی ءِ۔ مات ءَ یک ءُ دو رندءَ من ءَ گشت کہ آس ءَ گوں لیب شریں چیزے نہ انت بلے من آئی ءِ گپ نہ زرت۔ پدا آئی ءَ من ءَ مکن نہ کت۔

• بیگاہ ءَ ھم ھمے کہ روچ برکت بوت من ءُ آ نچلی ءُ اتیں داں آئی ءَ نارشت گراست، نان پک من گوں آس ءَ لیب کت۔ مے نچلی ءِ آس بھ نہ مرت آس ءِ

پاسدار من اتاں مات ءَ گوں آس ءَ کار نیست ات آئی ءَ ھمے گشت کہ تو بزان ءُ آس۔ آروچی نچلی ءِ دریگ بند اتنت کہ مات ءَ آس روک کت من انتزار ءَ اتاں کہ کدی اشکر بنت کہ منی چم ارس بوت ءُ سنک انت من چماں تماران ءَ ڈنّ ءَ درکپتاں۔ اے سھت ءَ من آس ءَ مات دوھیناں چہ شمشتگ اتاں کہ مات ءَ توار کت "بیا آس مرگی انت منی پُس پُر بیگ ءَ نہ انت" منی پترگ ءَ گوں آس رست ءُ مزن بوت نوں من زانت کہ بیدے من ءَ آس روک بیت نہ کت۔ اے گپ ھم من چہ پت ءِ زندتاک ءَ وانتگ ات کہ منی نچلی ءِ پترگ ءَ گوں آس وت روک بوت

تیل ءُ ڈیلی نیمون اتنت۔

یک سہبے کہ مانچلی ءِ وتی کارءَ گوں وزگٹ اتیں کہ مات ءَ گشت "نوں تو مزن بیتگ ءِ وانگ ءَ برو" من اشکرے لیٹ دیان ءُ مات ءِ برھنگیں پاد ءِ نیمگ ءَ برت چہ آس ءِ باپ ءَ آئی ءِ وتی پاد کنز بنت ءُ منی نیمگ ءَ ھمے رنگ ءَ چارات ءِ گوشے نوں منی آس ءِ لیب ءَ شزار بوتگ بلے گشت نہ کنت پرچا کہ نہ لوٹیت آس بہ مریت۔

"وانگ ءَ کجا برواں" من ھمے اشکر کہ پُراں آئی ءِ سھری گار کرتگ ات پدا آس ءِ بازار ءَ آورت ءُ جست کت۔

"ملا ءِ لوگ ءَ" من سدک بوتاں کہ آنوں من ءَ ت ءَ چہ سندگ لوٹیت بلے آئی ءِ زانتگ ات ھم کہ من بے آس ءَ بیت نہ کناں۔ پیشکا منی جست ءَ چہ پیش آئی ءَ گشت "ملا ءِ لوگ ءَ مزنیں آسے ھست تو کہ آئی ءِ بگندے اشی ءَ پراموش کن ئے"۔ بلے آ چے بزانت کہ من ءَ ھمے آس چہ درستاں دوستر انت۔

پت ءِ زندتاک ءَ اے کتہ اے رنگ ءَ نبشتگ ات کہ (سہ روچ ءَ من ملا ءِ گورا وانگ ءِ روگ ءَ رازی نہ بیتگاں۔ من وتی اے نہ وشی برے گریتگ ءُ برے گنگی ءِ بیان کرتگ۔ سی روچ ءَ کہ آھاں من ءَ جست کتگ کہ پرچے گریواں گڈا ہے گوشتگ کہ وانگ ءَ ھما وھدی رواں وھدے اے آس گون بہ بیت) پت نبیس ایت ھمے گپ ءِ سرا من کندا تگ ءُ ھلک وانتگ۔

چاری روچ ءَ پت من ءَ ملا ءِ لوگ ءَ بارت ءُ سر کت۔

ملا نشتگ ات مکتبیاں وانینگ ءَ ات منی چم پترگ ءَ گوں آس ءِ شوھاز ءَ اے کپ ءُ آ کپ تچان اتنت کہ پت جھل بوت ءُ منی کو پگانی سرا دست ءِ ایر کت ءُ ملا ءِ نیمگ ءَ دست ءِ شھار دات ءُ گشت ئے "آ انت ملا ءِ چنی کش ءَ ترا توار ءَ انت" من جی حد اکت ءُ ھما نیمگ ءِ درک زرت

بلے اے آس منگی چیزے نہ ات۔ منی دل ءِ من ءَ گشت کہ تو انشی ءَ گوں لیب کرت نہ کن ئے ۔اے تر اسو چیت۔ ءَ شا یک ءُ دو میگ ءَ نزان ات ھم۔

من گریوان پدا پت ءِ ھمک ءَ شتاں کہ دنیگا دروازگ ءِ دپ ءَ اوشتا تگ ات ءُ من ءَ جارگ ءَ ات۔ من پت ءِ دست گپت ءُ گشت لوگ ءَ بریں من اے آس ءَ گوں پیم نہ باں، بریں کہ نوں مات آس ءَ گشیت۔

(ما کہ در کپت ءُ لوگ ءَ اتکیں مئے آس روک ءَ آس دنیگا روک ات۔ من دروازگ ءِ چترگ ءَ گوں تچک ءَ نچلں ءَ شتاں۔ پدا ماچش، ما آس ءَ منی مات)۔ من سہتے ءِ بے تواری ءَ پد مات ءَ گشت" ماتی من اے آس ءَ نہ کے ءَ گوں مست کناں نہ دگرے ءَ کلاں کہ اشی ءِ دیم ءَ بہ نندیت"۔

دیمتر ءَ پت نبیس ایت،

(روچ گوزان انت من مزن بیان اتاں۔ ھمے شانزدہ ءُ پانزدہ سال ءِ تہ ءَ سر بیتاں کہ مزنیں حور ءُ تو پانے بوت۔ ھزاراں لوگ کپت ءُ ھزاراں مردم مرت انت۔ درائیں جنگل ءُ دار آپ بوت انت۔ پدا آس روک نہ بوت۔ من بے جارت ءُ بے تاہیر بوتاں۔ وت ءَ جت ءُ پروشت، کوکار ءُ زاری کت، لوگ سر ءَ زرت۔ میتگ ءِ مردم اوں سھیگ بوت انت کہ پلانی ءِ چک پہ آس ءَ گنوک انت)

یک شپے من واب گنداں مئے آس پلاں شہر ءَ گسے ءِ آس روک ءَ سہب ءُ بیگاہ روک انت۔ من ءَ شک بوت کہ مئے آس دُزگ بوتگ۔ من دومی سہب ءَ ھمیشی ءِ شوہاز ءَ چیر وکانی در کپاں۔ منی مات من ءَ باز شوہاز کت۔ پدا جنگل ھشک بنت آس پدا روک بیت بلے منی مات ءِ چہانی ارس ءُ ھنس ءِ دُزگ حلاس نہ بیت۔

من نی پیر بیتگاں۔ من آس ءِ شوہاز ءَ کجا کجا نہ رپتگاں، کئی کئی در ءَ سر ءَ نہ کتگ ءُ نہ جارانتگ بلے من ءَ آ آس دست نہ کپتگ۔ آ سے باریں چہ کجا شوہاز انتگ ءُ آرتگ سہب ءُ بیگاہ

گوں آئی ءَ لیب کناں بلے منی مات گون نہ انت۔

برے برے اوک ھمے اشکناں کہ کسے گوشگ ءَ انت" نوں تو مزن بیتگ ئے وانگ ءَ برو" من چک جتاں چاراں کس ءَ نہ گنداں۔ برے برے اشکرے لیٹ دیان ءُ وتی شپادیں پاد ءِ ھمک ءَ کاراں بلے من ءَ آئی ءِ باپ ءُ گرمی ءِ سمانہ بیت۔

زی یکے گپ ءَ ات کہ من آسے پلاں میتگ ءِ پلاں لوگ ءَ درستگ کہ گپ جنت یک چکے ءِ، ماتے ءِ کنہ ءَ کاریت ھمے کہ کسے آئی ءِ زیرگ ءَ بات دیت کنت ءُ چماں کور کنت۔ ھمے کہ کس نہ بیت کنہ کنت آئی ءِ کنہ ءَ سر جمیں میتگ اشکنیت۔

من ءَ زہیر کنت پہ آس ءَ بلے نوں من دل ءِ تا دراھے یاں پہ سر کت نہ کناں۔ ءُ آمیتگ انچیں دنیائے ءَ انت کہ اودءَ پاداں روگ کپت۔ من شت نہ کناں۔ نوں منی پاد ھم نہ بنت۔ من ڈن ءَ شت ھم نہ کناں من وتی پچکاں ھم گشت نہ کنان کہ آسے پلاں جاگاہ ءَ ھست بروانت بیارنت ئے۔

من نہ لوتاں آ منی ءُ آس ءِ کنہ ءَ سھیگ ببنت۔

منی زندتاک ءِ بنگیجی در ءَ ھمے جشنگ کہ منی کستریں نچ تہ ءَ کیت ءُ منی دست ءَ گپت" ابا بیا بریں آس روک ءَ تر اچیزے پیش داراں۔ ھمے آس روک ءِ بلیز ءَ گوں من ھمو دا کپان ءُ سوچ باں آ منی دست ءَ یلہ کنت ءُ در کپان ءَ گشیت" نوں تو چہ آس ءَ ترس ئے، دنیائے نہ چارے من چو نیں آسے آورتگ کہ گپ جنت ءُ کنہ کاریت، حورے ءِ، ماتے ءِ چکے ءِ۔"

☆☆☆

حسن سول

مرزمیں دارو ءُ درمان ءِ پد اوں آئی ءِ نصیب ءِ چراگ نہ شہم ات نہ کہ آئی ءِ جنین ءِ چوشیں راہ ءُ درے اشکت ، دا ونہ کپت ءُ نہ شت ۔ آھر یک روچے آئی ءِ کارگس ءِ کارکنوکیں سگتے ءِ آزاسوج دات کہ اے شہر ءِ کوہ دیما گوشنت گنز ءِ درچکے حست حمائی ءِ ساھگ ءَ اگاں تو شپ ءِ روچے بہ جلی ءِ تر الم ءَ چک بیت ۔ آ و چونا حاپادانی سرءَ اوشتاتگ ات ، پدا پچپدے ءِ گم ءِ پچ سال پُر یں آئی ءَ وت ءَ چہ تباوارتگ ات ءُ ردیتگ ات ۔ آئی ءَ ہما صحب ءَ روچے ءِ رکتی کاگدے نبس ات ءُ واجہ ءِ نمبل ءِ سراایر کرت ءُ رحادگ بوت ۔

جنان ءُ پروشان ، جست ءُ پرس کنان آھر آ ہما گنز ءِ ساھگ ءَ نچ ات ۔ گشے پہ آئی ءِ بھشت ءِ دروازگ پچ بوت ۔ یکبرے دُشمشت کہ ادءَ پر چی اتکگ پر چا کہ سرجمیں روچے ءِ جنگ ءُ پروشگ ءِ پدا آنچو ڈنداَت گشے آئی ءَ وتی ہچ گون نیست ۔ در چک ءِ تک دیگ ءَ گوں آئی ءِ چم بند بوت انت ۔ یک وھدے کہ آئی ءِ چم پچ بوت انت ۔ انسرتگیں شپ ءُ جنگل ءِ تہاری ءَ سیہ مارے آئی ءِ ارواہ ءِ بنداں راہ دات ، یکبرے پدا آئی ءَ گوں وت ءَ حیرت کہ من ادءَ چی ءَ اتکگوں ، آ گشے چہ ھر چی ءَ پراموش ات اے اوں زانگ ءَ نہ ات کہ من کئے آں ، نکام زبان ءَ گپ جناں ، منی حلک ءِ حد ءُ سیمسر کجا انت ۔ آنچپ بوت ءُ پاداتگ گنز ءِ چیر ءَ اوشتات ءُ چارات ئے "اے پیر مردمن گشے پیسرءَ اوں دیتگ ، بلے من ءَ گیر نہ کنت کدی کجا دیتگ ، بگندے واب ءَ دیتگ "۔ آئی ءَ دل ءُ حیال کت ءُ تا کانی مرزگ ءَ لگ ات آئی شدءَ اوں کپتگ ات آئی ءَ گوں وت زرتگیں تو شگ محلہ حلیتگ انت ۔ گنز ءِ تچیں برانی گندگ ءَ گوں آئی ءِ دل ءَ آپ دات دست ئے برت کہ یک ءُ دو بہ سنداں کہ تو ارے ءَ سر بنت "اے تہاری ءَ تو ادءَ اوشتاتگ ئے چی

لوٹے ؟ "... "من واجہ بے مراداں من ءَ پچپد نیست منی کہول من ءَ چون جنت کہ من نامردے آں ، من کجا کجا نہ رپتگاں ، کئی کئی در نہ تک اتگ ، من اے حشکیں دست ذُرتگ ءُ تی درءَ اتکگاں کہ تو اشاں بہ سبز ین ئے " گنز ءَ درا ئینت "من حسن سول ءَ گوں اے کول بکن اگاں جنکے بیت گڑا منی دشتار انت ، آئی ءِ تام ءَ اوں لوک مدینہ ایر بکن ، اگاں بچکے بیت تو بزان ءُ تئی جن " ..... تاں واجہ ! تو ھر چی بکشائے من زیراں ، ءُ کدی اوں وتی زبان ءَ نہ بچاں ، من زبان موکیں تک ءِ مردے آں "۔

نوں روچ در کپتگ ۔ جنگل ءِ وزیریں صحب ءَ گوں حسن سول اوں چپ بوت ۔ نوں آ ترھتگ ات ءُ آرام ات ۔ اے کپ ءُ آکپ ءَ چارگ ءَ ات ، بر زیں توارءَ گوں گپ جنگ ءُ کدی کہ نمبل ءِ دیما ایریں کاگداں پٹ ات گڈا بے سمائی دست اش نمبل ءِ سرءَ ایر بوتنت بنا بوت ڈکھر جنگ ءَ ، آئی ءِ زیک ءُ تنگیں کارکنوک دراہ آئی ءِ دیمگ ءَ چارگ ءَ انت ۔ آنچکندگ ءَ ات کہ آئی ءَ راہ در چک ءِ سوج داتگ ات ئے ۔

نوں آ ستشی مردم نہ ات کہ صحب ءَ کارگس ءِ پترت داں زکتی ءَ کس ءَ گوں گپ ئے نہ کرت ۔ آئی ءِ ھمکاراں لوٹ ات کہ گپ بہ جنت ، گوں ماچاھے بوارت ، وتی پکارءُ شہر ءِ نوکیں جاورانی بابت ءَ گپ بہ جنت بلے آچہ یشاں بے سمانہ کے ءَ گوں گپ ئے کرت نہ کارگس ءِ پترگ ءَ گوں کس ءَ دُرھبات ءُ سلام بوت ۔

سالے بیت کہ آئی ءِ کارگس ءِ دراھیں ھمکار چہ آئی ءِ بر زیں توار ءَ سوت گوشگ ءُ نمبل ءِ راڈ کھڑ کنگ ءَ سیہ یشان انت بلے آچہ اے دراھیناں بے سما نوک مدینہ ءِ پیداگی ءَ گوں ھنچو گل ات گشے آئی ءِ تر ءَ درد ءُ گم ، نا امتی ءُ بے اوتی کہ مردم آئی ءِ زتگ ءَ جنت دراہ بے معنا ئیں گپ انت آ یوک چہ دِشی ءَ آشنات بس ، ہے روچاں آئی ءَ شہر ءِ بازیں نوکیں حوتلاں رو آ بنا کت ءُ نوک اڈ کرتگیں جاہ ءُ دگانی سیل ءَ سیر نہ کرت ئے گوشئے نوکیں مردے ات ۔ شہر ءَ اتکگ ۔ پہ

آئی ءِ ھرچیز ٹوک ات، بے روچاں آئی ءِ دردی ءُ راتی یک ءُ دو گوھنیں شرابی سنگتاں گوں بوت۔

نی ھمک یک شپے آئی ءِ بے سنگتانی ھچی ءَ شت ءُ پتک کرت ءُ شراب اوں وارت ءُ آئی ءِ ھمر اھدیت سے چار گلاس ءُ پد بنا بوتنت زانگ ءِ گلگ ءُ زنگ ءُ بلے آ گشے سہیگ نہ ات کہ انچیں چیزے وارتگ ءَ کہ مردم ءُ واں گھتے ءُ بدل کنت۔ چوشیں سھتاں آ پادا اتنگ اَت ءُ کوہ، دار ءُ درچک ءَ چارتگ اتنت آئی ءِ وتی سنگتانی بے زانگ ءُ گوں ماسیت ءُ گلگ ھچ دوست نہ بوتنت۔ دو شپے ءِ صبح ءُ پدا ھمارتگ ءُ پادا اتنگ جاں سُشت ءَ دیم پہ وتی کارگس ءَ رھادگ بوت۔ نوں گشے گاڑیانی گیز ءُ گار پچکاں جولی کو پگ ءُ پہ وانگ جاہ ءُ رھادگ بوھگ آئی ءِ سک دوست اتنت۔ نی پہ آئی ءِ ھر چیز ءَ معنا یے ھست ات کارگس ءُ کارانی پنگ ءُ پد برزیں توار ءُ سوت گوشگ ءُ ذکر جنگ انچو آدت کرتگت ءِ گشے اے اوں ذمہ واری یے آئی ءِ کارانی تہا ھوارانت۔

شانزدہ سال ءُ پد یکبرے پدءِ آ ایتک ءُ سونجا بوت۔ یک ھچّے کہ آ سر کپتگ اَت کہ کارگس ءُ بروت گنڈ اتوک مدینہ ءَ کہ پہ وانگجاہ ءُ سرکپتگ ات چہ وتی پت ءُ جست کرت ”ابّا من دوشی واب ءُ کنزے دیستگ گشے من ءُ چیزے گوشگ لوٹیت“۔ آئی ءِ ہچکندات ءُ دراھیت ”منی چک اے وابے، واب ءُ ھر کس ھر چی گندیت، ایشاں معنا نیست تو وتی دلگوش ءُ وانگ ءُ بدے اے واباں یلہ کن.... آ درکپت ءُ پہ اشتاپی دیم پہ کارگس ءُ رھادگ بوت بلے اے سرجمیں راہ ءُ مرچی ھر چیز پہ آئی ءُ انچوش اَت کہ شانزدہ سال پیسر ات، ھمک وانگی چکے ءُ گپ ءُ جبر، گاڑیانی توار ءُ ھمپ آئی ءِ حسن سول ءِ قول ءُ تراتگ ءُ پدّ یک ءُ اتنت۔ آئی ءِ دست دیم ءُ سارات سا بوت ءِ کہ منی شانزدہ سال پیسر یگیں دیم انت کہ اوک حدّ اِنی گولیں ودیے گوشت ءِ ھچ پر نیست۔ کارگس ءُ پٹرگ ءُ گوں آئی ءِ ھمکارے ءُ آئی ءِ دست گپت ءُ جوڑی کنگ لوٹت ھچ آئی ءِ دپ ءُ درنہ کپت گشے آ اے جوڑی رنگیں ھچ چیز ءُ نزانت، دیما کنزت ءُ وتی کرسی ءِ سرءَ انچو نشت

گشے کسے ءُ پہ زور چاتے ءِ تہا دور داتگ۔

”کنز ءِ درچک، حسن سول، ٹوک مدینہ، واب....“ آئی ءِ ھیرات، دست سرءَ کھت، آئی ءِ زیک ءُ ھنگیں ھمکار دراہ ھبکہ اتنت کہ مرد ءِ چی بوتگ نہ مرچی آئی ءِ قلم ءِ آتیزی، نہ ذیت کارانی گیشینگ، پدا برزیں توار ءُ سوت گوشگ ءُ ذکر جنگ، گشئے کدی آئی ءِ چوشیں کرد ءُ کار نہ کرتگ بلکیں دگرے بوتگ واں شانزدہ سال ایشی ءِ کرسی ءِ سرءَ اتنگ ءُ نشتگ مرچی اصل مردم ءِ جند اتنگ کہ نہ کارانی گیشینگ زانت، نہ برزیں توار ءُ سوت گشگ ءُ ذکر جنگ زانت۔

یکبرے پدا آئی ءِ ھیرات کنز ءِ درچک، حسن سول، ٹوک مدینہ، واب چی انت؟“ آ پادا اتنگ ءُ چہ کارگس ءُ درکپت، روگ روگ ءَ آئی ءِ دل ءَ اتنگ کہ ٹوک مدینہ ءِ وانگ جاہ ءُ بروں ءُ آئی ءِ سوچکارءُ بگوشاں وتی نودربرءُ بگوش دگہ برے کنز ءِ درچک ءِ واب ءُ منہ گندمن زندگ بیت نہ کناں کہ گاڑی یے چہ دیرءَ آئی ءِ پشت ءُ ھمپ ھمپ کناں ات آ گیر بوت ءُ دگہ دست یے گپت ءُ روان بوت، او ءُ او ءُ گردات ءُ ٹوک مدینہ ءِ واب ءِ بارو ءُ پگر ءَ کت، بے سر جہل ءُ پگر کناں ءُ آشپ ءِ یک ءُ لوگ ءُ سر بوت آئی ءِ جنین دیگا آ گاوات ھچ نہ گشت ءَ اتنگ ءُ نیادانی سر ءُ دراج بوت، پدا بے پگر، بے واب، بے کنز، بے حسن سول ءُ ٹوک مدینہ، واں وکتے ءَ آئی ءِ دل پہ واب شت۔ پہ ھانی ھچ کنگ ءُ گوں آئی ءَ لوٹت کہ ٹوک مدینہ ءُ تواربہ کناں ءُ جست ءَ بکناں کہ ”تو مرچی پدا ھما واب ءُ دیستگ“ کہ ٹوک مدینہ اتنگ ءُ آئی ءِ دیما اوشتات ”ابا دوشی من پدا ھما واب دیستگ بلے من ءُ سما بوتگ کہ درچک مردے من ءُ توار ءُ انت“۔ ”اناں لالا مردے نہ انت منی چک“ ”اے انچیں وابے، واباں معنا نیست“۔ آئی ءِ نہ زانت من چی گشت ءِ۔ اتنگ ءُ پلیل ءُ شت۔

بے صبح ءُ ٹوک مدینہ وتی دز گو ھارانی ھچیگ ءُ پتک ءُ شت۔ تان ورگ ءُ پدا آ عکس

کشّی ءُ کنز ءِ چنگ ءُ برزگ ءِ سر کپت انت گل ءُ کندان ءُ ہنگ دیان آؤکیں کنز ے ءِ دیما
اوشتات انت نوک مدینہ یکبرے اوشتات ءُ در چک ءَ وارا چارت ءُ آئی ءَ سما بوت کہ ہے در چک
انت شپاں منی واب ءَ کیت "اناں اے نہ بیت کنز ءِ در چک دراہ عمر تنگ انت
وگرے بیت" آھاں وتی پندول ءُ چنگ پُر کت ءُ یک یک ءَ ایر کپان اتنت کہ نوک مدینہ ءِ
سر یگ گوں لونجانیں شاھے ءَ اوزات آئی ءِ دست برت پشک ءِ دامن ءَ بہ گیشینیاں کہ سما بوت ءُ
بگے ءَ آئی ءِ دست داشتگ آئی ءِ وپ ءُ در اتنگ "وَ ءِ چونیں کنز ے" کہ آئی ءِ گوشاں تو ارے
رست "اشکن" نوک مدینہ ءَ اے کپ ءُ آکپ ءِ چارت کس نیست ات، انچک ءَ آئی ءِ ورائیں
دز گوھار یک یک ءَ ایر کپگ اتنت "من کنز کپت ءَ یاں لوگ ءَ کہ روے وتی پت ءِ بگوش وتی
زبان ءَ بہ موکیت، اگاں تو ھمشت ءِ سر ین ءَ تی دار ءِ چتی یے ایرانت آئی ءَ ہچ کس آئی ءِ تہا
گوھرے در کیت تی ٹلکے ءَ وارت ہے ترا منی گپاں گیر کاریت"۔ آئی ءَ وتی پشک ءِ دامن
گیشیت ءُ در کت ءِ جہل ءَ ایر کپت گشے ھنواریں رستر ے آئی ءِ رند ءَ کپتگ، آئی ءِ گور
جیک چہ حیداں مچگل ات، زبان لرزگ ءَ ات آزوت لوگ ءِ سر بوھگ لونگ ءَ ات۔ جہل ءَ
آھانی گازی پدروگ ءَ سما جوات دراہ ھچپار اتنت ایوک نوک مدینہ ءِ کہ چہ آھاں گسر بوتگ ات
۔ مگر ب تجار ءَ آلوگ ءِ سر بوت ھچی نات گشے کرتانی بے واب۔ صبح ءَ کہ آئی ءِ چم ہچ بوت پت
آئی ءِ دیما اوشتاتگ ات۔ چتی یے دست ءَ ات۔ "اے زاناں تو آورتگ گوں" نوک مدینہ ھبکہ
اَت لوٹ ءِ یات بکت اے چتی من آورتگ گوں کہ بیسر ءَ ہمدا ایرانت بلے ہچ گیر ءِ نہ
اتک۔ "من نزاناں بار یں من آورتگ یا بیسر ءَ ہمدا انت"۔ آئی ءِ پت دوکیں چتی ءِ دیما نشت انت
سکین زیبا ئیں چتی یے ات ھرچار یں نیمگاں نکش ءُ نگارات آھاں کہ چتی ہچ کت آئی ءِ تہا ایوک
کتابے ایرات کہ تاک ءِ زرد ءُ کوھن اتنت۔ آئی ءَ اولی تاک لگیت نبشتہ اَت "من ءَ منی
نیکیانی برورد ہے رستگ کہ کنز ءِ در چکے ءِ بیجگاں بلے تو وتی زبان ءِ دیگانہ موک اتگ۔ کنز ءِ لبز ءِ

وانگ ءَ گوں نوک مدینہ ءَ زیکیں پلنگ ءُ کنز ءِ ورائیں گپ گیر اتکت لوٹ ءِ کنز ءِ ورائیں
کتاں پت ءَ گوں ہبحت بلے آدرواز گ ءِ وپ ءُ رستگ ات آئی ءَ نہ لوٹت تو ارے بہ جست نوک
مدینہ ءِ وتی مات ءُ را لوٹت جُست بکناں کہ کنز ءِ در چک ءَ گوں پت ءَ چے سیالی ھست کہ مات ءَ
انچیں گلگلے جت گشے چیزے وپ ءُ گٹ ات ءِ "منی چک من زانت نہ کناں" مات ءَ آئی ءِ
جست ءَ پیش وتی دروگیں پسوے دات، آس روک ءِ نیمگ ءَ رہادگ بوت۔ نوں پہ آئی ءِ
مستریں ھزاب نوک مدینہ ءِ ہے جست ات کہ "منی پت کنز زاناں چی لوٹیت"۔ گوں آئی ءَ نہ
بوتگ ات کہ راستیں گپ ءُ بہ جست ءُ آئی ءِ ھمراں چہ وت ءُ زہیر بکت ہے نہ گوشگ اوں نوں پہ
آئی ءِ ھزاب ات۔ نوں آئی ءِ پیڈ ءِ کی گیش بوھان بوتت یک ءُ دو ءِ آھگ ءُ نوک مدینہ ءِ چمانی
ہچ بوھگ ءِ بیسر در کپگ، کارگس ءِ سحتے تندگ ءُ پداشمر ءِ بے نامیں درءِ راھاں سر کشگ ءِ ہما
یک ءُ دو ءِ بیرہ کنگ آئی ءِ آدت ات۔ نوں آئی ءِ وتی شمر ءِ ہچ در چک اوں دوست نہ ات۔ دراہ
سراں کہ در چکے دیست ءِ تگے الم جت ءِ، مسا پرے کہ آئی ءِ چیر ءِ بہ اوشتاتیں تہ زہر ءُ کنگی
چماں گوں چارت ءِ۔

"حسن سول اگاں انچو من ءِ ہے رھسراں دو چار بہ کپیت من آئی ءِ سرا کنڈاں" یک
روچے آئی ءَ حیرت ءَ وتی پادانی دیما کپتگیں کاٹون ءِ ءَ را لگت یے جت۔ گوز وکیں مردم آئی ءَ
انچیں رنگے ءَ گوں چارگ ءَ اتنت گشے آ گنو کے وتی ہوش ءَ نہ انت۔ اے شپی آئی ءَ وتی کیسگ
ءِ ورائیں زرد شراب کت ءُ وارتنت شراں ءَ لوگ ءَ مجرت ءُ نوک مدینہ ءِ چہ واب ءَ پاد کت "تو
ہر دھد جست کنئے کنز پر چی تی واب ءَ کیت؟ یا من ءَ گوں کنز ءَ چی سیادی ھست؟ گڑا اشکن تو
ہے در چک ءِ دشتارے، تو حسن سول ءِ دشتارے، ہے پیر مرد ءِ کہ چتی یے ءِ لوگ ءُ دیم داتگ
ءِ" آئی ءِ ہے جگاہ ءُ کو کار ءَ آئی ءِ جسن ہچ درحت ءُ پاداتگ "بیا بریں ترا تئی دشتار ءِ حلک ءَ بہراں
نوں گیشیں ھزاب من سگ ات نہ

کناں" آئی ءِ نوک مدینہ ءِ دوست گپت ءُ لوٹت ئے دریایاں کہ آئی ءِ جنین دیما ماتترات۔ "یکبرے من ءَ بہ گُش نی اشی ءَ بہ بر"... مرچی من ہچ نہ اشکناں مرگ ءِ دگہ چی یے، ماءُ توزاناں پیسرا زندگ بوتگیں کہ بارگیں مرچیگ انت" آئی ءِ جنین ءَ راوتگہ یے دات ءُ نوک مدینہ ءِ دوست گپت ءُ درکپت، نوک مدینہ چپ ءُ ہبکہ ءُ حیران نہ زانتگ ءَ ات چہ گپتے۔ شپ سیاہ ءُ تہار ءُ زیب ءُ کرات۔ آئی ءِ دل ءَ نوں مہر ءِ جنگ ھشک بوتگ ات، پہ وتی تنک ءَ ہچ ارمان پشت نہ کپتگ ات۔ آ ایوک بے پگر ءَ ات کہ باندا پدا من زندگ باں۔ وشحالی ءَ گوں کارگس ءَ رواں وتی ھمکاراں گوں تنداں تگی جاودانی سراکپ ءُ تراں کناں، نچیل ءُ ڈکھر کناں، بُرزیں توارءِ سوت گشاں، جیڑان جیڑان ءُ آتارگ ءِ وحد ءُ آکنز ءِ درچک ءِ چیر ءَ سر بوت، بُرزیں توارے ءَ گوں گشت ئے۔ حسن سول اش انت من وتی زبان موک اتگ تئی دشتار زرتگ ءُ آورتگ "نوک مدینہ ءِ دوست ئے بلہ کرت ءُ ایر جہلگ ءَ ایر کپان بوت۔ گشے مزنیں بارے چہ آئی ءِ کوپگاں ایر کپتگ آ انچو سبک اَت کہ پہ آئی ءِ چدرے ءِ ژگ گشے تچگی لیپے ات۔ آئی ءَ گوشے بوے گون انت لعیب کنان ءُ دیم پہ میتگ ءَ روگ ءَ ات۔ روچ نوں درکپتگ اَت ءُ تبک اَت۔ پکاں وتی کتابانی جولی گون ات ءُ وانگ جاھاں روگ ءَ انت۔ شہر سرجم ءِ پاد اتگ اَت ھرکس وتی منزل ءِ نیمگ ءَ رھادگ اَت۔ آئی ءَ کسے ءِ نیمگ ءَ اوں نہ چارات تچگ ءُ حمامے ءَ پُترت، جان شُشت ءُ ریش ئے سات ءُ شیزاران ءُ وتی کارگس ءِ نیمگ ءَ رھادگ بوت۔

☆☆☆

شپ منی قبرءِ ساھگ ءَ

سیہ بزیں کنچے ءُ مناوورودات اش۔ آحانی گشگ ہمیش ات کہ نوں من جیڑت نہ کناں۔ نہ کسے ءَ نپ دات کناں۔ آحانی پشت پر کنگ ءَ گوں منا سابوت اے شپ جاہ ءَ منی پاد دراج بیت نہ کن انت۔ آحانی پاد برمش دیگہ منی گوشانی کوہ پشت ءَ اندیم نہ بیگ ات کہ سر منی مزن کپانے ءَ کپت۔

اے سک مزنیں کپانے ات۔ گوں اشی ءِ پیرگاہ ءِ گندگ ءَ منا گمان بوت کہ من ادا پیسراہم اتکگاں۔ چونہ زانت کہ کدی بلے ہے کہ من درچکے ءِ سر اشتاں منا ستک بوت کہ گوشتگیں ایرھت ءَ اے منی دوستگیں پیشگاہ بوتگ، بہ دارکیں، نوں منا یک یک ءَ آ گوشتگیں روچ گیر آیگا انت۔

ہوا! ادا یک شررنگیں جنکے ہم بوتگ کہ ہروحد من گوں آئی ءَ لیب کرتگ۔ من کہ اولی برءَ سر یگ ءِ سر اشتاں آئی ءَ منا گلیتگ ات۔ یک روچے کہ من دور نشت ءُ آ چارات آئی ءِ صورت ءِ دریں رنگ ءُ نقش ہے گشگ ءَ انت کہ آ اچ تہام مرچی زاپران رنگ انت۔ اے روچی آ تان ءُ آ پی نہ ات۔ آئی پس ءُ آ ترا باز منت کرت۔ من دور نشتگ ات ءُ نداروچارت۔ چو شیں وھد ءَ آ منا گیشتر دوست بوتگ ات، بلے چو کہ آ منی جند ءَ سک دوست ات، پمیشکہ من سنگت نہ کت کہ آ ایرھت ءِ دیمپان بہ بیت۔ دومی روچ ءَ دیگہ روچ ورنہ کپتگ ات۔ گرماگی روچ اتنت۔ آئی ءَ ڈن ءَ ڈکی ءِ سرا چادر سراداں دلبند ءِ پرداتگ ات ءُ واب ات۔ من پاداں گران ءَ اتک ءُ آئی ءِ پیشانی ءِ سرا نشتاں ہے کہ من آئی ءِ پیشانی ءِ سرا نشتاں گنڈا دیما پیرگاہ ءَ درچک ءِ شاہ لڈگ ءَ ات انت۔ درچک منی آ دیک انت من شاھانی شم ءُ وتی صورت ءَ گنداں۔ مرچی ہم درچک ءِ لڈگ ءِ برانت ہمیش ات کہ چو پاکیں جاہ ہے پیشانی ءِ سرانت۔ منی دلگوش کیں ایگوزت آئی ءِ چم ہچ

چنک اَنت ءُ آ اَنچو بچکندگ ءَ ات ءُ من ءَ چارگ ءَ ات گوشے دوشی واب ءَ من ءَ دگہ رنگے ءَ دیستگ ءِ۔ اے مزنیں کپان ءِ

تہ ءَ ایوک آ ءُ آئی ءِ پت اَنت۔ آئی ءِ مات ءِ بارو ءَ من ایوک ہمے زاناں کہ چک ءِ سرءَ وش نہ چنک ءُ بیران بوتگ۔ آئی ءِ پس کدءُ بالاد ءِ بارگ بندیں مردے ات چشمہ یے پہان ات ءُ ےـ ڈن ءِ باز کم درکپتگ ات۔ بلے برے برے جھانی بیگاہ ءُ درکپتگ ات گڈا کوہن ءِ پرشتہ جاھانی چارگ ءَ شتگ ات۔ لوگ ءَ آئی ءِ کاربمش ات یا دَبوانیت ءُ نبشتگ بکت یا وتی پیرو گاہ ءِ درچکاں بہ ترازیت ءُ آپ بدنت۔ ولیہ کمیں تب ءَ ترند ءُ اجب میلانی واحندات ہر دینکہ چہ کیں کاراں دبرتگ ات گڈا اتگک ات۔ بیگم اختر ءُ نا کو ییزک ءِ گپتارانی خمار ءَ وتی چم ءِ بند کرتگ اَنت۔ من ءُ ولیہ گوراباز ترستگ ات۔ اے ترس ھما روچ منی دل ءَ نشت کہ یک روچے روچ ءِ بڈگ ءَ رند کہ من بیرہ کنگ لونت منی بازل گوں چیزے ءَ اڈت اَنت۔ بہے زیک گوراں آئی ءِ نوار ایر اَنت۔ من رند ءَ زانت منی بازل میز ءِ سرءَ ایریں ٹیپ ءِ ایئریل ءَ اژتگ اَنت ءُ ٹیپ نوارانی سرءَ کپتگ ات۔ ولیہ اے سہت ءَ ڈن ءَ ڈیکی ءِ سرءَ اوشتاتگ ات ءُ آزمان ءِ چمگ ءَ چارگ ءَ ات۔ گوں چو کہے ءِ چو جوش کپتگیں بیل ءِ تہا پترت۔ منی رند ءَ انچو کپت چو کہ شکاری شکار ءِ رند ءَ کپیت ھما روچ ءَ رند من آئی بان ءَ روا کم کت۔ ھما وھدی شتگ اتاں وھدے آ اود ءَ نات۔ ولیہ ءِ کش ءِ بان ءَ منی زیبا ھیں پری ات۔

ھمنچو روچ گوزان بوتنت من ءَ گمان بوت نوں من بید ءَ آئی ءَ زندگ بیت نہ کناں ءُ آ اوں انچش ات۔ یک روچے من وتی ھمراھانی ہچگیہ ءِ روچے زوال کرتگ ات۔ دومی روچ ءَ گوں آئی رنگ ءِ گندگ ءَ من زانتگ ات کہ دوشی بے واب بوتگ۔ من ءَ آئی ءَ باز رند ءَ گوشتگ ات کنگانی سرءَ ترند ءُ پادءُ مکن، پچکانی زیک ءِ مرو۔ روچ ءِ سرءَ مہ ترتی بازلانی زیبائی کور دیم دیت۔

یک روچے من آئی ءِ راستی دست ءِ چپ ءَ چونمیں لکیرانی سرءَ لیب ءَ اتاں کہ یکے ءَ درواژگ جت۔ یک ورنا ئیں بچکے چو کساس منی وابانی پری ءَ کمیں مستر گندگ ءَ اتک بلے رنگ ءُ دروشم ءَ بے عیب ات۔ ولیہ ءَ اچ آئی دست ءِ بریف کیس گپت ءُ وتی بان ءَ برت۔ من ہمے سہت ءَ آئی ءِ راستی دست ءِ دل ءِ لکیر ءِ سرءَ اتاں۔ من پردگیں بہ کپاں گوشے زمین چنڈگ ءَ ات۔ آ اے وھدی دور مجیں حیالانی تہا بیگو اوات۔ من بے ترک ءُ توار ایر کپت ءُ بال کت، چہ بان ءَ ڈن درکپتاں۔ درچک ءِ شاہ جھل اتنگ اَنت۔ نوں شام زانت کہ شاھانی جھل کپگ ءَ بزانت چی اَت۔ من ءَ گمان بوت کہ چہ ءِ پیروگاہ ءَ منی گڈ سری روچ اَنت۔ نوں من ءَ اے سرگیک ءُ ستارہ تملیں سینگ، اے بچکند ءُ چارگ نصیب نہ بنت۔ روچ ھم بڈگی ات من نداشت ءُ بال کت۔ دومی صباءُ یک رندے دل ءَ گشت مرو چونوں چی سر اتنگ آ، وتی وابانی منزل ءِ سر بوتگ تو آئی ءِ لیو بوتگ ءَ بلے من دل ءِ گپ کمارنہ کتت، شت ءُ درچک ءِ سرءَ نشتاں۔

آمرچی محلہ پاداتنگ ات۔ مرچی آسک زیبات۔ بلے ایچکی یے گوشے آئی ءِ تہا ھست ات بگندے آئی ءِ اے بے چارڑی ءِ پمن ءَ انت۔ من وت ءُ را اول ات ءُ شت سرگیک ءِ ستارھانی سرءَ نشتاں۔ آئی ءَ من ءِ چو پیشی وڑ ءَ نہ چارت نہ من ءَ مرزت ءَ۔ آئی ءُ وھدے چم چست کتت ءُ من ءَ چارت آئی ءِ چھانی تہا چیزے بشتگ ات۔ من وانگ ءَ کپتاں پدا من ءَ سما نہ بوت۔ ہے کہ منی چم ہچ بوتنت من لیگاریں روتا کے ءِ تہ ءَ بیاں، آ کوٹے ءِ سرءَ کپتگاں۔ من واں بال کنگ لونت بال کت نہ کت۔ یکے ءَ گوشے گوں گراز منی بازل پتگ ات اَنت۔ من واں چنگے ءَ ہے آ کوٹ ءِ سرءَ کپتاں۔ کمیں کہ زرنگ بیتاں گڈا اتچک ءَ درچک ءِ سرءَ شت ءُ نشتاں۔ بلے گوں من اے ندارگ چارگ نہ بوت آ ءُ ھما ورنا ئیں بچک یکیں تحت ءِ سرءَ نشتگ ءُ گپ ءَ اَنت۔ ھما روچ ءَ پد من اے شھر یلہ کرت ءُ دگہ بیگے شتاں۔ مرچی باریں چنچو سال بیت من پدا ہمے پیروگاہ ءِ دل ءَ اوشتاتگاں۔ نوں ءُ منی بازلانی تہ ءَ ھم آ زکت ءُ زور مان نیست، نہ منی

نقش ءُ نگار پشت کپتگ انت۔ اے حماپیو گاوانت کہ اود ءَ پت ءُ چکے آباد بیتگ انت۔ ءُ من کتے ءَ آشتک۔ مرچی اود ءَ کس نیست، نہ آنہ آئی ءِ جنک، بلے من دنیگا ھستاں۔ من سک باز ژند اتاں کمیں در چک ءِ سرءَ نشت ءُ آرام کت گوشے سیہ تہاریں چاتے ءِ تہ ءَ بیتگ ءُ کایاں۔ منی دیم ءَ دوھیں باناتی دوھیں زنڈیں سیاھیں گُل چوروچ ءَ در پشک ءَ انت، گوشے اے کپان زی یلہ کنگ بوتگ۔ بلے اود ءَ چوشیں پدءُ نشانے ھم نہ گواوات کہ دل بگوشیت اے زی چداں لڈاتگ ءُ دگہ جگہے شتگ انت۔

من در چک ءِ سرءَ پاداتک ءُ چہ آئی بان ءِ در گیتے ءِ شم ءِ تہ ءَ چُتر تاں۔ درھیں ساز ءُ سامان حماریگ ءَ ایراِنت۔ من ءَ انچو گمان بوت آ ءُ آئی ءِ ھمراہ دنیگت تحت ءِ سرءَ نشتگ ءُ گپ ءَ انت۔ گپ گپ ءِ تہ ءَ من آحانی کندگ ءِ توار ءَ ھم اشکتگ ءُ اتاں آحانی گپ ءُ کندگ گوشے چو آپداریں زاے ءَ منی زم ءُ تازرکیں دلبد ءَ ٹپ ءُ کادکنگ ءَ انت۔ من کہ بال کت ءُ تحت ءِ سرءَ شت ءُ نشتاں گوشے مسک ءُ عطابانی شبہ کورے منی مارشتانی زرہ ءَ شور گپت۔ من ہے عطابانی زرہ ءُ وتی تنگ کیں بازلانی تر کنگ بنا کت۔ من ءَ وُدوسریں راھے سرءَ ات۔ بلکیں داں چندے ءَ ہے وشبو حانی شبہ کور من ءَ اچ ھوشام ءَ بد کنیت۔

من الکائی ءَ وت ءَ ہے زبادانی تہ ءَ دُون دات۔ نوں من گوشے چہ بارے ءَ بیتگ ءُ کایاں۔ نوں چہ منی دل ءَ ولبہ ءَ ترس آسر بوتگ ات۔ چہ تی نیمگ ءِ در گیگ ءِ شماں گوست ءُ آئی کتابانی سرءَ شت ءُ نشتاں۔ اے کتاب من پیسرا ھم دیتگ انت۔ بلے مرچی اے کتاب من ءَ سک دوست بوھگ ءَ انت۔ کتابے کہ چہ درستیں کتاباں گیشتر سحر ات۔ آئی تاک ءُ سرتاک ترپناکُلس گرہ چک انت۔ من بال کت ءُ ہے تاکانی سرءَ وتی بازل پچ کتت۔

دماتے ءِ لیب ءُ رند منی چم دیوال ءِ در نگلیں زام ءَ کپتت کہ دنیگت تونک ءُ چپ اک ات بدام ءِ گُل ءُ ولبہ ءِ در تانی ءَ کے ھم در اتمگ ات۔ یک برے دل ءَ اتک وھدے چداں بیرہ

کن ءَ ءُ روئے گندااشاں برگوں۔ اے مُپت ءَ اود ءَ کپت ءُ زوال بنت۔ اے سحت ءَ منی چم ولبہ ءَ اکس ءِ بدل ءَ زام ءَ سک اتنت۔ چارگ چارگ ءَ زام منی بازلانی سرءَ کپت ءُ منی نقشی ایں بازل اش بن ءَ ست انت۔ منی تہ آنگیں بدن گرہ چکیں تاکانی سرءَ زرزرگ ءَ ات، ءُ بازل میزءِ سرءَ شت ءُ کپتت۔ من ءَ چہ آزاتیں دنیا ءِ بہرے ءَ زبہر کنگ بوت۔ نوں من ھمے بان بہرے یاں۔ نوں من ءَ نہ رژناھیں پیوگا نصیب بیت نہ در چک کہ منی آدیک ات ءُ نہ من ءُ را منی جند کہ اے سیہ گنج ءَ کپتگ ءُ بہر ءُ بانگ انت۔

☆☆☆

❁❁❁

منی وابانی تاک

❁❁❁

☆☆

مزنیں وانگ جاہ ءِ روتاپ ءَ چندیں کرشی ایرات اَنت۔ من بانے ءِ تہ ءَ پتر تاں اود ءَ یکے چومار ءَ واب ات من ءَ کہ دیست ءُ گشت ءُ

"پلانی ءَ ڈُھلے آور تنگ ءَ آنا مداریں ڈھلی ھم آور تگے مرچی کوہ ءَ روئیں"۔

منی گوش دوہی بان ءِ ٹیمگ ءَ سک اِت انت کہ یک یک ءَ گوشے کوہ ءِ روگ ءَ ساز ءَ سامان چنگ بیگ ءَ انت بگندے ڈھلی ھمو دابہ بیت آ چہ دوہی بان ءَ درکپت ءُ من ءَ دیست ءُ پیشی واب ءَ کندات ءُ۔ پدا بان ءَ پتر ت۔

نیلیں بے انتہیں پیتی مان ات ءُ مزنیں وانگجاہ ءِ میدانے ءَ وتی دیم ءَ ڈک ءِ ٹیمگ ءَ تر ینگ ءَ ات ھدا من بازیں مچہ رو کے دیست کہ بس ءَ سر کپگ ءَ انت۔ من ھمے سرءَ چاریں کرشیانی سرا یکے ءَ وتی پشت ءَ دوہی ءَ پادوراج وانگ ات ءُ بس ءَ چارگ ءَ اتاں آ ھم کندان کندان ءَ بس ءَ سر کپت۔ من پاد اتک ءُ درکپتاں کو ھنیں سنگتے ھمے راہ ءَ گوزگ ءَ ات من گوں ھمائی ءَ دکے ءَ پتر تیں منی نا کو ءِ چن دار ءِ گرگ ءَ نزیکیں دکان ءَ روگ ءَ ات منی دوئیں چک ھمراہ انت ءُ من مستریں وتی ھمراہ کت۔ منی دستی گوانکو مسئے چنگ ات۔ اے تلاور تگے ات کہ اشی ءَ کسے ءَ توار ھم زبر نہ ات جہل ات من ھمے گم ءَ دست پدا کیسگ ءَ برت کہ بچاران ءُ کہ پرچا ءِ چاراں ھمے بس ءِ تندوکاں چہ یکے منی سرا زہر گپتگ ءَ گوشگ ءَ انت تو نہ اتک ءُ پرچی چی ءَ شت ءُ۔ من سک بازگشت منی گالوار تند ءَ چہ زہر ءَ سر ریچ ات من نی وتی گپاں شمشتگاں تھنا ھمے گپ یات انت کہ من گوشگ "زمین نہ لوٹاں"۔

☆☆☆☆

☆☆

مرچی آئی ءِ وروکیں چکّے گون ات ءُ گارگس ءِ سر بوت۔ چُک ءِ رنگ ءُ گوں نیمل ءِ سراایریں کاگدانی سرا میزات دیم ءَ شتگیں جت بُرّیں مردک گٹ کت۔

☆☆☆☆

☆☆

رمزان ءِ وروچ اشت من وتی شہر ءِ کوہنیں بازارے ءَ جزگ ءَ اتاں من زوت دکے ءِ پترگ لوٹ ات کہ سالار دیست ءُ کے گپ ءُ حال بوت آئی ءِ چہ گشت ءُ من ءَ چہ گشت انی ہچ یات نہ کت ہمیجو یات انت کہ من گشت اے دک ءُ لوگے ءُ من گدے پہ دو چک ءُ واتگ باز وھد گوستگ من ءَ یات نہ کت کہ لوگ کجام انت۔ آ منی ہمراہ بوت ءُ مادرواز گے ٹک اِت سہتے ءِ پدپیرزالے درا بوت کہ آئی ءِ دیم چو مردین بُرز ءَ اَت ءُ شتگیں بروت پر ات ءَ۔ آئی ءِ گوں نارگ گپے جت من سر پدنہ بوتاں۔ پدا سالار ءِ روی لوگ ءِ پترت ءُ من ڈن ءِ دیم ءِ لوگ ءِ درچک ءِ سرا شتگیں کپوتاں چارگ ءَ اتاں کہ بچکے ہمے لوگ ءِ سالار پتر تنگ ات دراتک کہ سیاہیں گد گورات ءُ کلاہے سر ءَ ات ءَ منی دل ءِ شکلے زست کرا اے ءُ آ اوک چنگ انت چی کرتگ اش۔ آ ہمے کپوتی لوگ ءِ پترت ءُ کسے ءِ

چیزے ءِ گنگ ءُ دیست ءُ تمر دات ءَ چہ آئی ءِ توار ءُ اے کنہ ءِ سر پدبیتاں۔ سالار ءِ سیاہیں بر کہ ءِ گون ات ءُ دراتک من حیران اتاں کہ من بر کہ ءِ پہ دو چک ءُ واتگ کہ دگہ چیزے من ہمے پگر ءَ اتاں کہ سالار ءِ گشت زرد۔ من گشت کہ منی حیال ءُ من زرزواتگ بلے من پک نہ اتاں سالار پد ءُ پترت داں دیراں ہم نہ اتک من انتزار ءَ دیم رت ءُ شتاں۔

☆☆☆☆

☆☆

یکروچے اے شہر ءِ جتین کہ سازے آس ءِ بلائی مرزگ ءِ شت گذا پدا بیرھ نہ کت ءَ۔ انچو روچ گوزگ ءِ رندھم مرچی کہ من آئی ءِ بارو ءَ جیڑاں گذا سماییت گوشے بالوے ات شلیں کنگانی روچ دشت ءِ بازلانی سچک ءِ پُرخک ءِ ساری آزاتیں شہرے ءِ رحادگ بوت۔

☆☆☆☆

☆☆

سیہ مجیں روزردگ ءُ اتکیں چولانی سرءِ بوجکے تنگرات چہ اے نمارگ ءِ کے پشت کوردپے ءِ جکے تنگ ات ءُ طور طورءِ آزمان ءِ بیلگ ءِ چارگ ءَ ات ءُ روچ میزاں میزان ءَ آئی ءِ چمانی تہ ءَ ایرندگ ءَ ات۔

☆☆☆☆

☆☆

شپ ندارگ ءِ تہ ءَ ربگیں کسہ ئے

کسہ ءِ کارست دوانت

یکے من ءُ یک پیر مردے

قہریں زمستانی آ شپ کہ من ویرانیں دگے گیگ ات ءُ روان اتاں.....کجا.....بے ساچہ منزل ءَ

......روان اتاں۔ منی حیال ءَ من گار اتاں۔ کجام ملک ءِ بیمسراں سرمنی کپگ ات نزانگ ءَ

اتاں۔

سارتی ءَ ایردانگ اَت من سرءَ کمبل پرداتگ اَت کہ آئی ءِ لب منی پادانی پداں روگ

ءَ اتنت۔ من روان اتاں۔ کجا؟ بے ساچہ منزل ءُ روان اتاں کہ منی دیم ءَ بدرنگیں مردمانی لشکرے

گوست کہ دیم ءَ شت ءُ چکند ات اش۔ من دل ءَ نہ آورت ءُ زوال بیتاں، کجا؟ نزانگ ءَ اتاں

۔ منی حیال ءَ من گار اتاں بلے روگ ءَ اتاں۔

کہ دیمتر شنگ اتاں کہ کماشیں پیر مردے ءَ من ءَ ڈیک دات۔ من نزاتاں من چے

گشت بلے منی حیال ءَ آ سرپد بوت۔ آ سرا ءُ من رند ءَ۔ مار وان اتیں۔ ھمے کہ من

چماں چست کناں گند اما شہر ءِ مزنیں وانگ جاہ ءِ دپ ءَ رستگیں۔ من دہ سال ھمے وانگ جاہ ءَ

ونگ ءُ مزن بیتگاں اشی ءِ نزیک ءَ گندیم چکیں ریکے ھم بیتگ۔ زمستانی سہباں ہما انشگ ءُ روچ

تاپ کنگ۔ بلے اے ریک ءُ منی مزن بوگ ءِ سرباتانی بن ھشت کنگ بیتگ اے چہ کجا؟۔ من

وابے ءُ نہ کپتگاں؟۔ ”اتاں“ پیرمرد ءِ وتی دست تال کت ءُ من ءَ لوگے ڈس ات۔ زالبولے ورء

دپ ءَ اوشتاتگ اَت۔ من ءَ گمان بوت گوشے من اے پیش ءَ ھم دیستگ۔ کدی؟ کجا؟۔ ھوا ے

ھما جنین انت وانگ جاہ ءَ اتگ ءُ چیزے بھا کرتگ۔ پیرمرد کجا بوت؟۔ من چک جت ءُ پشت ءَ

چارات ریک دریا یے بوتگ ات ھما ستیں دریا کہ تما میں بیدار ءُ بوجیگاں سرچیر کنگ ءَ ات۔ من

کوکار کت واجہ بدار تو نہ گندے اے توپان ءَ مزنیں بیدار ءُ بوجیگ بُڈگ ءَ انت؟۔ بدار!

بجل، منی ھشکیں کوکار بوتنت آ جکند گی ھمے توپانیں زر ءِ تہ ءَ کہ مزنیں بوجیگ ایرندگ ءَ اتنت آ

گوں ہنچ ءِ مقت ءُ روان اَت۔

☆☆☆☆

☆☆

من ءَ بکیں مزنیں تگنے گون ات چو ھما فلمی چیلی ءَ ات کہ کسانی ءَ مادل ءُ سکو کانی چت

ات ءُ حلاس کرت۔ گوں من اے نان ورگ نہ بوت من برت وتی میتگ ءِ ازگارے ءُ ڈیگی ءِ سرا

ایرکنگ لوٹ ات داں پدا اشد گپت بیابان ءُ بہ دران ئے کہ منی مات درا بوت۔ من آئی ءَ کے

بچیں درواز گ ءَ چہ گندگ اتاں آسک پیر بوتگ ات آ آپ ءِ شوھاز ءَ تا کیاں پہک ءَ ات۔ من

چیر وکانی تگن زرت ءُ ور شتاں۔ در ءَ گاڑی یے اوشتاتگ

ات ھمائی ءِ سیٹ ءِ سر ءَ ایر کت۔ من دومی گاڑی ءِ تہ ءَ نشتگیں وتی ملکی مردے ءَ چہ جست گپت کہ

مے آسنگت ءِ مرچاں سیاست چون انت آئی گشت کہ ھمراھاں یلہ کرتگ۔ دراھیناں وتی کار

کشتگ ءُ پشت ماندا تگ۔ من ھمے وھد ءَ دیست ھما گاڑی کہ آئی ءِ تہ ءَ منی نان ایر ات راہ گپت

من ھمے ملکی مردم ءَ گوں گپ جت آ منی کمک ءَ آئی ءِ رند ءَ کپت۔

☆☆☆☆

☆☆

زی نیمروچ ءَ منی پت منی چک ءَ گوشگ ءَ ات کہ اشی ءَ جست کن کہ "فقیدالمثال" ءِ بزانت چے انت؟ بچار زانت ئے۔ ھمے گپ ءِ جنگ ءِ وھد ءَ آ نچکند گ۔ ءَ ات ءُ منی نیمگ ءَ چارگ ءَ ات۔

☆☆☆☆

☆☆

من نپادانی سرءَ دراج ات ءُ سگریٹ کشگ ءَ اتاں کہ دیست چہ بازار ءَ چنگ ءُ لوگانی نیمگ ءَ کایاں۔ روگ روگ ءَ ءِ تہ ءَ من ءَ گمان بوت گوش ئے اے سرجمیں راہ ءَ بیدے من ءَ دگہ کس نیست۔ یکے منی نیمگ ءَ پیداک اَت من چہ ترس ءَ وت ءَ شھدگ ءِ دیوال ءَ گوں تکہ دات ءُ گوستاں۔ پداوگہ یکے ھمینگو پیداک ات اشی ءِ دیم ءَ من دل ڈڈ کت ءُ سلامے دات بلے دل ءِ زرنگی ءِ پشت ءَ من ءَ وتی لگوری ءِ سما بوت کہ کہ لوگ نزیک بوتنت من دیست سپاھیگ منی رند ءَ کپگ انت، من وتی رپتار تُرند کت ءُ وتی لوگ ءِ تنک ءَ پتر تاں پدا پشتی نیمگ ءَ چک ھم نہ جت۔ در ءِ دپ ءَ منی پادا ایر بوت انت وش رنگیں مارے شیپ گران ءَ منی بیجیگ ءَ تہ ءَ پترت ءُ منی مات ءِ نیمگ ءَ راہ کپت۔

من وتی نپادانی سرءَ دراج ات ءُ سگریٹ کشگ ءَ اتاں۔

☆☆☆☆

☆☆

شپ ات کہ روچ اے زانت نہ کت نہ کہ زانت کت کجام جاہ انت، ایوک ھمے دیست کہ یکے منی گندگ ءَ گوں چیھالے جت۔

"بیاءِ کچک ءَ اچ منی کیمگ ءَ گش کہ زور پتر تگ"

زاناں من گوں آئی ءَ چے کت بلے روچ کہ دراتک گذا گوشے آئی ءِ اے داتک چو آپدار یں زھمے ءَ منی زرگ ءُ بنداں بُرگ ءَ اتنت۔

"بیاءِ کچک ءَ اچ منی کیمگ ءَ گش کہ......

☆☆☆☆

☆☆

من ءَ سوٹی میچے گون ات ءُ روگ ءَ اتاں، انچو گمان بیگ ات کہ راہ ءَ چیزے سپاھیگ اوشتاتگ اتنت من چہ آھاں ٹیپ چیر دات۔ کے کہ دیم ءَ شتاں من ءَ پیشاپ ءِ حاجت بوت من ٹیپ یکے ھمینگو دراتگ ات آئی ءَ حیال کنگ ءِ گشت پیشاپ کت ءُ اتکاں، چاراں سیاہ دابیں لاگریں بچکے ءَ ٹیپ گون انت ءُ روگ ءَ انت من کوکار کنان ءُ آئی ءِ رند ءَ کپتاں آگوشان ات ھوا ریے کناں بلے روگ ءَ ات۔ من آ بچہ آورت باز برءَ آئی ءِ میتگ ءَ گوشگ اتاں آئی ءَ ھرے ھست چنگ۔ پدا مادوئیں گپ جنان ءَ منجھیں آئی ءَ گشت کہ مروچاں من ءَ پلانی ءِ بیدار گون انت آمرداوں من بچہ آورت چکے ءَ کار ءَ انت۔ پدا ور چہ بنگیں دگے ءَ جان ءِ پُرّیں جتیے درا بوت کہ چکے بگل ءَ ات ئے، اے ھم من بچہ آورت کہ باز برءَ اشی ءِ میتگ گوشگ اتاں بلے

اشی ءِ دیم ءُ وتی مرد ءِ چارگ ءِ جنگ ءَ اَت۔

من انچو رسگ ءَ گوں بگل ءَ کت ءُ ریکے ءِ ونگ ءَ شُتیں مالوٹ ات کہ کنجے ءَ بہ ودپسیں کہ سہریں گدگو رانچینے درابوت ءُ مارا گشت ءَ ئے۔

"اے وَرا ءِ سرے ادءَ بیالات"

من دیست کہ کرزءَ گوں بتکیں لوگے ءَ دومردین تھنگ ءَ نوکیں کاپرے ءِ بندگ ءَ وزگٹ انت من سوتی ٹیپ ھمداریکت ءُ کے اندیم بوتیں۔ اے انچیں ریکے اَت کہ بازبرءَ سہرءَ ھمے رنگیں ریکے دیستگ ات بلے آئی ءَ من ءَ اجازت ءَ پداوتی چنک مچجت ئے پدا من گشت ءُ وتی کش ءَ آورت کہ دگہ کاپرے ءَ سیاہ دامیں لونسی ایں جینے درابیت ءُ مے دیم ءَ اتک ءُ اوشتات ءُ دلمانگ ات کہ آئی ءِ عبر ءِ دنت کہ من ءَ چارات ءُ شت۔ من پدا پاد اتکاں من نہ زانت کے گوں گپ ءَ انت آ کسے ءَ گوں گپ ات آ دوئیں مردین دیگا ھمودءَ تھنگ انت من کو کارکنان کہ منی ٹیپ بجت کہ ھمے سحت ءَ من زردیں پتی یے دیست کہ باجاھمے آئی ءِ سرءَ ات منی ٹیپ ھمود ءَ ایرات چہ ھمے مردیناں یکے کوشگ ءَ ات کہ اے ریک ءِ سر چون وش انت من یک برے پدا ھانگو چارات اے ھماریک ات کہ من سرءَ مدام درشگ اَت۔

☆☆☆☆

☆☆

بلورءَ دہ سال بیت۔ من ءَ آ سالے ءِ تہ ءَ ایوک دورندءَ یکجاہ ءِ ایں پدا آ اودءَ من ادءَ۔ من دیست دیم ءَ ایریں ٹھلے ءِ سرا آ سرکپت ءُ نیس ات ئے۔ "منی شپ ءُ روچ" ءُ ایر کپت۔ من وش اتاں کہ بلور کسانی ءَ انچو زانت۔

آ ذن ءَ درکپگ ءَ ات کہ من تو ارکت بلورتو "ءُ" ءِ نیسگ زان ئے۔ آئی ءَ زار زار ءَ اتک ءُ پدا ٹیمبل ءِ سرا سرکپت ءُ منی چھانی تو ک ءَ "ءُ" نبیس ات ئے۔

نی من زانگ ءَ نہ اتاں کہ اوشتات یا درکپت۔ ءُ نہ کہ زانگ چنک اَت کہ من کندگ ءَ اتاں کہ ناں۔

☆☆☆☆

☆☆

وتی دور ءِ زانندگیں مردے منی کتابانی ٹمبل ءِ سرا جاندرہ کپتگ ات ءُ منی ٹیپ ءِ سراسوت اشکنگ ءَ انت بلے اے سحت ءَ آ کے مشکل ءِ تہ ءَ اَت من پہ درکپگ ءَ تیاری کنگ ات ءَ آ گوشگ ءَ ات شابہ تندات۔ حوراتیں اودءَ یک ءُ دودگرھم حست اَت مادر کپگ ءَ اتیں کہ آئی ءِ کتبی یے ءَ آئی ءِ جند ءِ مزنیں ٹیپ گون ات ءُ چرت۔ من کہ چک جت ءُ آئی ءِ نیمگ ءَ چارات آ جا نشودگ ءَ پسیل ءَ چرتگ اَت۔

☆☆☆☆

☆☆

چیتے ءِ وتی بان ءِ پُشت شری ءِ سرا ادوتنگ
من گندگ ءِ یاں آ تنک ءِ ھمے رگل ءِ سارگ ءِ مرزگ ءَ انت۔

☆☆☆☆

☆☆

یکے ءِ چنک ءِ کت ءَ منی وتی چم ءِ مچاچ ست اَنت۔

☆☆☆